

4 bin İSDEMİR işçisi hakları için yürüdü	60 kadını kürtaja zorlayan skandal	Dersimliler üniversite-sine 'kavuştu' ama...
» EMEKSAYFA 6	» KADINSAYFA 7	» GENÇLİKSAYFA 9
Mesai saatinin keyfi olarak 15 dakika uzatılmasına tepki gösteren yaklaşık 4 bin İSDEMİR işçisi yürüyüş yaptı. Patron ve sendikanın ortak kararı sonrası beş aydır yüzde 35 daha az ücret aldıkları için maddi sıkıntıda olan İSDEMİR işçileri, bu yeni saldırıya net bir yanıt verdi. İşçilerin yürüyüşe geçtiğini haber alan Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası şube yöneticileri, özel güvenlik görevlileri eşliğinde işçilere saldırdı.	Sağlık Bakanlığı'nın, kullanım süresi dolmak üzere olan kızamıkçık aşılarını hamile kadınlara uygulaması skandala dönüştü. Tarihi geçmiş aşı vurulması nedeniyle 60 kadın, bebeklerini aldirmek zorunda kaldı. Gebelere yapılması uygun olmayan aşı yüzünden 60 kadının kürtaj olmak zorunda kalmasına ilişkin açıklama yapan sağlık örgütleri, gerekli önlemlerin alınmadığını belirtti. Bakanlık ise susuyor.	Başbakan Erdoğan'ın "ülkede üniversitesi olmayan il kalmayacak" söyleminden sonra Dersim'de de yıldırım hızıyla Tunceli Üniversitesi açılmıştı. Üniversite için, herhangi bir altyapısı olmayan okular boşaltılarak fakülte haline getirilmeye çalışılıyor. Boşaltılan okullarda okuyan öğrenciler ise başka okullara sürülüyor. Okulu gören üniversiteliler memleketlerine geri dönüyor. Öğrencilerin kalması gereken üniversite yurtlarında ise askerler kalıyor.

D e m o k r a s i D e v r i m l e G e l e c e k

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete
•Yıl: 8
•Sayı: 163
•18-31 Ekim 2009
• Fiyatı: 1 TL
• e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com
• www.devrimcidemokrasi.net

Devlet 'açıldıkça' saldırılar artıyor

Devletin açılım furyası, saldırı furyasını peşine takarak halka kan kusturuyor. Açılımlarla birlikte askerın, polisin saldırıları ve cinayetleri, devletin hak gasları ve asimilasyonu tırmanıyor. Açılımların gerçek yüzünü görenler, kendilerini açılımdan korumaya çalışıyor.

Devlet, açılımdan açılıma koşarken, açılımın yapıldığı her alanda halka dönük saldırılar tırmanıyor. Demokratikleşme açılımıyla paralel, polis ve askerlerin işledikleri cinayetler artıyor. Son iki yılda polis tarafından öldürülenlerin sayısı 66'yı buldu. Devrimci, demokratik basın ile Kürt basınına kapatma, toplatma ve para "ceza"ları verilmesine tam gaz devam ediliyor. Halkın demokratik haklarını savunanlar tutuklanıyor, işkence görüyor, JİTEM tarafından yüzüne bıçakla kesikler

atılıyor. Ülkemizdeki vergilerin artırılmasını; elektrikten doğal-gaza, sudan ekmeğe kadar herşeye zam yapılmasını, işçi ve emekçilerin maaşlarının düşürülmesini, tanrın ve üretici köylünün bitirilmesini isteyen emperyalistlerin IMF ve Dünya Bankası kuruluşlarının İstanbul'daki zirvelerini protesto edenlere gaz bombaları ve joplarla saldırılıyor. Ana caddelerde iyi polis filmi sahnelenirken, arka sokaklarda ve karakollarda eyleme katılanlara işkence ediliyor. Hapishane-

lerde devrimci, demokrat tut-saklara sudan sebeplerle mektup ve görüş "ceza"ları veriliyor. Üniversitelerde devrimci, demokrat öğrencilere polis-idare-sivil faşistler eliyle saldırılar gerçekleştirilirken, saldırıya uğrayan ve direnen öğrenciler okuldan atılıyor. Hakları için eylem yapan, greve çıkan işçiler polisin-jandarmanın saldırısına hedef oluyor. Alevi açılımını gündemine alan devlet, Alevi çocuklarını imam hatip liselerine almayı, Alevi dedele-

rini hacca yollamayı tartışıyor! Kürt açılımında da tablo pek farklı değil. "Kürt sorunu bizim sorunumuzdur, AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer" diyerek Kürt açılımına giren devlet, açılımını saldırılar eşliğinde sürdürüyor: TSK'ya sınır ötesi operasyon yetkisi veren savaş tezerkesinin süresi uzatıldı; DTP ve diğer Kürt kurumlarına dönük saldırılar, tutuklama ve gözaltılar sürüyor. 12 yaşındaki çocuklar, askerın havan topları ile parçalanıyor ve "terörist" ilan ediliyor.

PERSPEKTİF
S A Y F A 8

Devlet tartışmalarına Maoist bakış

MKP: Saldırılara karşı birleşelim

Maoist Komünist Partisi (MKP), yaptığı yazılı açıklamayla hâkim sınıfların tırmanan faşist saldırılarına devrimci eylem birlikteliği ile karşı koyma çağrısı yaptı. Faşist saldırıların bireye ya da belli bir gruba yönelik olmadığına, toplumun tüm ilerici dinamiklerini hedef aldığına dikkat çekilen açıklamada, "Saldırıların karşı devrimci karşı-koyuşu; devrimci güçler arası dayanışma ve hareket birliklerini örüp büyütmek yakıcı bir

ödevdir" denildi. Saldırlara karşı direnmenin insanın diyen herkesin görevi olduğu hatırlatılan açıklamada, ilerici, aydın ve demokrat olan hiç bir bireyin bu görevden kaçmaması gerektiği de ifade edildi. Her türden gerici saldırılar karşısında 'devrimci mücadele birliktelikleri'nin oluşturulması gerektiği dile getirilen açıklamada, faşist saldırıların püskürtülmesinin acil bir ihtiyaç olduğu kaydedildi. **SAYFA 4**

'Kutsal' mesleğin parayla imtihanı!

Üniversiteyi bitirmenize rağmen, yeterliliğinizin bir kere daha sınanacağı Kamu Personeli Seçme Sınavı'na girmeniz ve diğer öğretmen adaylarıyla kıyasıya yarışmanız gerekecek. Eğer kadrolu olmak için yeterli puanı alamamışsanız, karşınızda iki seçenek var: Sözleşmeli veya ücretli öğretmenlik. Ücretli öğretmenler, kadro boşluğu olan okullarda, esnek çalışma saatleriyle, okul müdürünün "patronluğu" üstlendiği bir tarzla çalışmak zorunda kalır-

ken, saat başına 6.1 TL gibi komik bir ücret alıyorlar. Öte yandan ücretli öğretmenlerden gitmedikleri derslerin ücretleri de kesiliyor. Bu da, ücretli öğretmenlerin hasta olduklarında bile derse gelmelerine neden oluyor. Ücretli öğretmenlikle ilgili yetki ve karar ise, tamamen müdürün elinde. Görüştüğümüz ücretli öğretmenler ve bu soruna dair mücadele yürüten sendika temsilcisi yaşanan sorunları dile getirdiler. **SAYFA 15**

Polis 'vazife' görüp 'salahiyeti' sağlıyor: 66. ölüm!

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu 'nda yapılan değişikliklerle beraber, ülkede polisin topluma ve bireylere dönük şiddeti her geçen gün daha da arttı. Ülkemizde polisin son 2 yılda medyaya yansıyan cinayet sayısı ise 66'yı buldu. Hatay'da 12 Ekim 2009'da polis ekiplerinin şüpheli bulduğu motosikletliye yaptığı "dur" ihtarının ardından ateş açması sonucu motosiklette bulunan Murat Koku'nun yaşamını yitirmesi yetkilendirilmiş olan polisin son

katliamı oldu. Polis şiddeti kundaktaki bebeğe kadar ulaştı. Cizre'de bir eve atılan gaz bombası 18 aylık bebeğe isabet etti. Eve atılan gaz bombası, annesinin kucağındaki 18 aylık Mehmet Uytun'un başına isabet etti. Beyin kanaması geçiren Mehmet, yoğun bakımda ölüm kalım savaşı veriyor. Polisin attığı gaz bombasına ise il valisinden bilindik bir cevap geldi. Vali, bebeğe gaz bombasının değil, göstericilerden atılan taşın isabet ettiğini iddia etti. Öte yan-

dan İstanbul Avcılar sahilindeki parkta arkadaşlarıyla birlikte şarap içen üniversite öğrencisi Güney Tuna, polisler tarafından ölesiyeye dövüldü. Polisin işkencesi sonucu hastaneye kaldırılan Tuna beyin kanaması geçirdi. Görevi sonucu insanları katleden polisler, yargılandıkları mahkemelerde komik cezalarla ödüllendirilirken öte yandan birçok polis ise mahkemeye bile çıkartılmadan görevlerine devam ettiriliyor. **SAYFA 4**

Ezilen dünya halklarının mücadelesi yükseltilmelidir » **GÜNCEL** SAYFA 3

Maoistler: Lalgah ve çevresinde 5 bin köyü kontrol ediyoruz

Hindistan devletinin 'baş edemiyoruz' dediği ve bunun için onları yok etmek için seferber olduğu Maoistler, Batı Midnapore, Bankura ve Purulia'nın içinde ve çevresinde yaklaşık 5 bin köyün kontrolünü ele geçirdiklerini duyurdular. Hindistan devletinin en çok arananlar listesinde yer alan Maoist liderlerden biri olan Hindistan Komünist Partisi (Maoist) politbüro üyesi Kishenji, "Bizler Lalgah, Goaltor, Shalboni, Belpahari, Balrampore, Sorega gibi alanlarda kontrolü elimizde tutuyoruz ve buralarda halkın iktidarda olduğu yerel yönetimler kuruyoruz" dedi. Kishenji, Hindistan'ın yoksul halkının, kendi geleceği için mücadele ettiğini ve bu mücadeleye önderlik eden HKP(M)'ye her türlü desteği verdiğini vurguladı. **SAYFA 10**

Emperyalistler hak ettikleri gibi karşılandılar

» **GÜNCEL** SAYFA 2

Dünya halklarını ezen, sömüren, emeklerini ve geleceklelerini çalan emperyalistlerin kuruluşları IMF ve Dünya Bankası toplantıları ülkemizde devrimci ve demokratların meşru devrimci şiddetiyle karşılandı. 6-7 Ekim tarihinde yapılan toplantılar, emperyalistlerin ve ülkemizde uşağı Türk devletinin sömürülerine rıza gösteren reflekslerle değil, meşruluğunu ve haklılığını sınıf bilincinden alan eylemlerle karşılandı. Toplantının yapılacağı Taksim ve Harbiye bölgesinde

kuş uçurtmayan polis önlemleri karşısında, devrimciler, güçleri oranında polis barikatlarını zorlayarak, sokakları anti-emperyalist sloganlarla cınlatarak iki gün boyunca emperyalistlere ve onların uşağı Türk devletine, halkın devrimci öfkesinin enselerinde olduğunu gösterdiler. Emperyalist haydutların silahlarına karşı taş, molotof, sapanla, karşı koyan devrimciler egemenlerin çarpittiği gibi esnafı değil, sömürünün aracı olan bankaları hedef aldı.

Gazetemizin sayfalarında emperyalist sistemin içerisine düştüğü krizi ve bu krizden çıkmak için dünya haklarına ne gibi saldırıları devreye koyacağını ve bu saldırılar karşısında devrimci komünist güçlerin nasıl bir refleks göstermesi gerektiğini birçok kez tekrar ettik. Ve etmeye devam edeceğiz.

Bu değişimin ilk adımları, emperyalistlerin sadık uşağı Türk devleti tarafından çoktandır atılmış bulunuyor. Türk devletin aleni faşizmini maskeleyip "kontra derinlik temizleniyor" izlenimi yataratma çabaları, "Kürt ulusal sorununu çözülüyor" yaygarası, "Ermenistan'la" girilen sözde "kardeşlik" süreci Türk devletin tarihsel olarak 'bilindik' siyasetindeki bu değişimlerin bazıları olarak önümüzde duruyor.

Kendini emperyalizmin yeni yönelimine uyarlama doğrultusundaki bu ve benzeri adımlarla yaratılan "demok-

ratikleşme" yanılması, liberalinden küçük burjuva devrimcisine kadar birçok kesimi peşinde sürüklemeyi başanıyor. Halkın meşru savaşı, proletaryanın iktidar savaşı, ezilen emekçilerin hak arama mücadelesi 'suç', ezilenlerin zora dayalı örgütlenmesi 'gereksiz', ulusal hareket ise burjuva teslimiyetçi çizgiden başka "çözüm" yolu olmayan beyhude çabalar olarak bizlere yutturulmak isteniyor. Komünistlerin önderlik ettikleri Halk Savaşı ise birincil hedef olarak ilan edilmiş ve çağdışı lanse edilmek istenmektedir. Böylece liberaller, reformistler ve onların dümen suyunda ilerleyen kimi küçük burjuva örgütler, herşeyi yeniden devletin belirlediği sınırlar içerisinde yapacakları rütuşlarla değiştirebileceklerini ve iktidarı bu suretle elde edebilecekleri, halkın bunun için sebatle beklemesi gerektiği dillendiriyorlar.

Bu saldırı furyasında en büyük darbe halkın iktidar mü-

cadelesini örgütleyen, burjuva feodal düzene karşı 'demokratik halk iktidar' sosyalizm ve komünizm mücadelesini yükselten komünistlere ve devrimci güçlere vurulmak isteniyor. Çünkü yaratılmak istenen yanılmalı sürecin dinamiklerini ve dayatılan ekonomik ve siyasi saldırıları halk nezdinde boşa düşürecek ve bu saldırılar karşısında halka gerçekleri anlatabilecek tek güç komünist ve devrimci güçlerdir. Bu nedenle şu anki sürecin selameti için komünistleri ve devrimcileri baskı altında tutmak ve sürekli bir ideolojik saldırıya hedef yapılmak için çabalyorlar.

Türk devletin sınırları içerisinde "büyük" bir değişim var ama bu değişim kat-i suretle halkın menfaatine değildir. Evet, ABD, Almanya, İngiltere, Rusya ve Çin gibi devletler içerisine düştükleri ekonomik-politik krizden çıkmak için eskiyen araçlarını yenileriyle değiştiririp, devamında yeni

araçlarını bütün sömürge ve yarı sömürge ülkelerde devreye koyarken, dünyada ve ülkemizde ceyeran eden gelişmeleri doğru okumak bizler için olmazsa olmazdır.

Son tahlilde, emperyalist devletlere ve burjuva sınıfı önderliğindeki gerici güçlere karşı proletaryanın ideolojik siyasi savaşını güçlü ve ileriye dönük sağlam adımlarla yükselten Nepalli, Hindistanlı, Perulu, Filipinli, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Maoistler bu süreçte belirleyici rolü oynayacaklardır. Evet, Maoist komünistler yeni süreçte sınıf savaşının bayrağını, dünya emperyalist-kapalist sistemi-ne karşı göğüsleyecek. Ve bu nedenle ülkemizde bu bayrağın temsilcileri olarak, bütün bu saldırılara karşı, görevlerimizi büyük bir titizlikle yerine getirelim.

Hak ettikleri gibi karşılandılar

İSTANBUL-Emperyalist haydutların ve onların korucularının silahlarına karşı taş, molotof ve sapanla direnenler, dünyanın ezilen halklarının sesi oldular. Dünya halklarını çıkarları için ezen, sömüren, kazandıkları haklarını ellerinden zorla alan, aklıktan ve hastalıktan ölmelerine neden olan emperyalist sistemin IMF ve Dünya Bankası toplantıları ülkemizde devrimci ve demakratların meşru devrimci şiddetleriyle karşılandı

6-7 Ekim günü yapılan toplantılar, emperyalistlerin IMF ve Dünya Bankası toplantılarını istediği gibi güle oynaya ve sömürüye rıza gösteren reflekslerle değil, meşruluğunu sınıf bilincinden alan devrimcilerin, emperyalistleri ve uşaklarını hedef alan eylemleri ile karşılandı. Toplantının yapılacağı Taksim ve Harbiye bölgesinde polislin yoğun ablukası karşısında devrimciler, gücü oranında polis barikatlarını zorlayarak, sokakları anti-emperyalist sloganlarla çınlatarak iki gün boyunca emperyalistlere ve onların uşağı Türk devletine, halkın devrimci öfkesinin enselerinde olduğunu gösterdiler.

Onları binlerce polislin korumasının bir nedeni var çünkü illiğine kadar sömürülen halk zora gebedir

Dünya halklarına açlık, yoksulluk ve ölüm getirecek kararların alınacağı toplantıları en-

gellemek isteyen devrimci demokratik kurum üyeleri, toplantıların yapılacağı İstanbul Harbiye'de bulunan Kongre Vadisi'ne yürümek istedi. Her zamanki gibi emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan Türk devleti, polisiyle ezilen dünya haklarını temsil eden eylemcilere gaz bombası, jop, plastik mermi ve panzerleri ile azgınca saldırdı.

DHF ve diğer devrimci, demokratik kurum faaliyetçileri cadde ve sokaklarda gruplara ayrılarak polislin saldırısına karşılık verip tüm güçleriyle toplantıları engellemek için çatıştı.

Polise atılan taşlar Irak, Afganistan, Filistin işgalcilerine ve dünya halklarını ezen emperyalist sistemidir

6-7 Ekim günlerinde emperyalist haydutların akıl hocalarının toplanıp, dünya üzerinde emperyalist sistemin çarkında ezdiği halklara yönelik yeni sömürü kanunlarını planlayan IMF ve DB toplantılarının güvenliğini alan Türk devletin polisi, buna karşı toplanan ve milyonlarca insanı temsil eden devrimcilere saldırdı.

6 Ekim günü ülkemizde toplanan haydutların sadece basın açıklamasıyla protesto edilmemesi gerektiğini belirten DHF, toplantıyı engellemek ve dünya halklarının haklı öfkesini bu toplantıya katılanlara yöneltmek için 6 Ekim günü Taksim'de hal-

kın meşru silahlarıyla halkın öfkesini alanlara taşıdı.

Esnaftan devrimci kanını emen, geleceğini çalan emperyalist şirketler hedefteydi

6-7 Ekim'de polislin IMF ve DB karşıtlarına gazbombası ve panzerlerle saldırmasıyla beraber, eylemciler taş, sapan, hava-i fişek ve molotof kokteyli ile cevap verdi. 2 gün boyunca polis yine bir dünya gaz bombası attı, gözaltına aldıklarını ise kaba dayaktan geçirdi. Anti-emperyalistler polisle çatışırken emperyalistlerin ülkemizdeki kol olan yabancı menşeli şirketleri ve sermayenin kasası bankaları hedef aldı.

DHF: IMF ve Dünya Bankası hak ettikleri gibi karşılandılar

6-7 Ekim protestolarını değerlendiren DHF, IMF ve DB'nin hak ettikleri gibi devrimci ve demokratik güçlerin kararlı ve militan duruşuyla karşılandığını belirtti.

Binlerin, sokaklara taşan militan ve kararlı duruşunun önemli olduğunu belirten DHF, "Dünya halklarının öfkesini ve nefretini kazanmış olan emperyalist haydutlar, elbette sokaklara taşan öfkeyle karşılanmalıydı. Ülkemizi, yer altı kaynaklarımızı, kamu teşekküllerimizi ve emeğimizi pervasızca sömüren ve bizleri açlığa, sefalete ve zorbalık po-

litikalarına mahkûm eden emperyalist tekelere karşı halkın haklı tepkisi görünür olmalıydı." dedi.

6-7 Ekim eylemlerinin militanlığı, kararlılığı ve coşkusunun önemli olduğuna dikkat çeken DHF, "Fakat 6-7 Ekim eylemleri abartılmamalıdır. Bu eylemlere gereğinden fazla anlam yüklemek, yaşanan eksiklikleri gör-meyerek geleceğe hatalar biriktirilmesine fırsat tanıyacaktır. Sendika konfederasyonlarının oluşturduğu dörtlü blok ve TKP, EMEP, ÖDP bloğunun ortaya çıkardıkları sınıf işbirlikçisi, reformist yaklaşımları, IMF ve DB karşıtı eylemlerde de açığa çıkmıştır." değerlendirmesinde bulundu.

"Federasyonumuz, gerek 6 Ekim'de gerekse 7 Ekim'de doğrudan eylemlere müdahil olarak, ilerici, demokrat ve devrimci dostlarımızla omuz omuza saldırıları göğüslemiş, 'devrimci dayanışma' şiarını dostlarımızla birlikte yükseltmiş ve kendi örgütlü iradesini ortaya koymuştur." vurgusunun yapıldığı açıklamaya şu ifadelerle sonlandırıldı: "Federasyonumuz, bu kapsamda, alanlarda yerini almış ve demokratik haklar mücadelesini yükseltme hedefiyle mücadeleyi omuzlamıştır. Hiçbir baskı ve engelleme, halkımızın emperyalizme karşı bağımsızlık ve zorbalık sultasına karşı insanca bir yaşam mücadelesini ve gerçek demokratik bir düzen kavgasını engelleyemeyecektir!"

Üçüncü ameliyatı gerçekleştiren Zere, yaşam mücadelesi veriyor

ADANA/İSTANBUL- Kanser tedavisi gören ve tüm tepki-girişimlere rağmen serbest bırakılmayan devrimci tutsak Güler Zere, üçüncü kez ameliyat edildi. Avukat Oya Aslan, ameliyat sonrası Balcalı Devlet Hastanesi'nde ziyaret ettiği Güler Zere'nin, yoğun bakım ünitesinde, ayaklarından yatağına kelepçelenmiş halde yattığını söyledi.

Müvekkilini kaldırıldığı hastanede ziyaret eden Aslan'ın verdiği bilgiye göre, 2 Eylül'de ikinci ameliyatını olan Zere, kanserin sağ tarafına sıçraması ve 'agresif yayılma' göstermesi nedeniyle 12 Ekim'de 3. kez ameliyat oldu. Aslan, hastaneden ve kendileri tarafından gönderilen tüm raporlara rağmen Adli Tıp Kurumu'nun Zere hakkında halen nihai raporu hazırlamadığını söyleyerek, "Durumu gittikçe ağırlaşıyor. Kanser hızlı bir ilerleyiş gösteriyor" dedi.

'Zere'nin yaşama ihtimali giderek düşüyor'

Zere'nin yaşama ihtimalinin gittikçe zayıfladığının altını çizen Aslan şu açıklamada bulundu: "Yoğun bakım servisinde tutulan Güler yaşam savaşı verirken 'kaçabilme' ihtimali nedeniyle ayaklarından kelepçelenmiş durumda. Yürürlükte olmayan bir kanuna dayanarak kelepçeler çıkartılmıyor. Hakkı olan özgürlüğünün gasp edilmesi yetmezmiş gibi morale en çok destek duyduğu günlerde kelepçe uygulamasıyla moralini bozmak için ellerinden geleni yaptıklarını söylersek kimseye haksızlık etmiş olmayız. Prosedür nedeniyle ağır işleyen işler, 'doğru' karar verilsin diye beklenen raporlar nedeniyle Güler'in ölmesi mi bekleniyor?"

Özgürlük talebi devam ediyor

Adli Tıp Kurumu Güler Zere'yi her geçen gün ölüme iterken, Güler Zere'ye özgürlük talebi de artarak devam ediyor.

İstiklal Caddesi'nde yapılan yürüyüşlerin 12. yapılan Güler Zere ve hasta tutsaklara özgürlük eyleminde, bu hafta yapılan açıklamayı Emekli-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Kaş-kır okudu. Adli Tıp Kurumu'nun ölüm kararları verirken hiçbir evrakı aramadığını vurgulayan Kaş-kır, "Bugün özgürlük kararlarını 'eksik evrak var' diyerek vermiyorlar. Bugün Güler, Balcalı Hapishanesi'nin yoğun bakım ünitesinde ayaklarından yatağa kelepçeli halde ölüme terk edilmiştir" dedi. "Suç işlemekten ve suçlarınızla yenilerini eklemekten vazgeçin, Güler Zere ve diğer hasta tutsakları derhal serbest bırakın" dedi.

DHF üyesine ölümle tehdit

BURSA- "Kendine dikkat et, seninle görüşeceğiz" denilerek üzerine silah doğrultulan DHF üyesi ölümle tehdit edildi. Sivil polis aracı ise olay anında, tehditlerin yapıldığı bölgede devriyede. Devrimci-demokratik kurum ve kişilere yönelik baskı ve saldırılar tırmanıyor. Bu saldırıların yoğunlaştığı yerlerden birisi de Bursa. Bursa'da son zamanlarda Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) üyelerine yönelik baskı ve tehditler yoğunlaşıyor. Bursa'nın Gemlik il-

çesinde DHF üyesi kendisine silah doğrultan kişilerce ölümle tehdit edildi. Olay öğle saatlerinde Lale Kemal Kılıç İlköğretim Okulu yakınlarında meydana geldi.

DHF üyesine silah çektiler

Lale Kemal Kılıç İlköğretim Okulu civarında bulunan DHF üyesinin önu beyaz clio marka bir araçla kesildi. Aracın içerisinde bulunan iki kişiden biri "Selçuk Acar" diye isim ve soy isimle

hitap etti ve silahını DHF üyesine doğrulttu. Silah doğrultan ve kimlikleri hakkında bilgi edinilemeyen iki kişi, DHF üyesine "Kendine dikkat et, seninle görüşeceğiz" diyerek ölümle tehdit etti. Daha sonra ise söz konusu iki kişi araçlarıyla birlikte Eser Sitesi'ne doğru uzaklaştı.

Araba plakasının üstü kapatılmıştı

Silahlı çeken kişinin kırklı yaşlarda, esmer, kirli bıyıklı, saçlarını yan taramış olduğu belirtildi.

Arabanın arka plakası sarıya yakın bir renkle kapatıldığı için plakasının alınmadığı ifade edildi. DHF üyesi ise, yakınında bulunan cem evine doğru koşarak orada bulunanlara araç tarif ettiğini ve plakasının görülüp görülmediğini sorduğunu, ama çevredekilerin görmediklerini söyledi. Daha sonra başka bir DHF üyesinin gelmesiyle cem evinin önünde duran iki DHF'li kısa sürede olay yerinden ayrıldı. O esnada aynı renk ve markadaki sivil polis aracının gelerek olay ma-

hallinde dolaşmaya başladığı görüldü. DHF'nin, devrimci-demokratik kurumlara görüşerek olayla ilgili savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Bursa'da DHF özel hedef gibi

Bir DHF üyesinin, üzerine silah doğrultularak ölümle tehdit edildiği olayın bir gün öncesinde, akşam saatlerinde yine başka bir DHF üyesinin kimliği belirsiz kişilerce önünün kesildiği, tehdit edilerek gözdağı verilerek istendiği kaydedildi.

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRP) 00235699

**ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT**

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

“Barış grupları” ve dayatılan teslimiyet

Bu söylemi daha önce duyduk, tanıdık! Abdullah Gül’ün “tarihi fırsat” diyerek adeta “bir kaşık suda fırtına kopartılmasına” neden olduğu o dalganın üzerinden çok geçmedi, bu kez de Kürt mebuslar ikinci baskıyı yaptı. Ortak bir sevinç, heyecan atmosferinde karşılanıp “ikinci dalga” olarak atfedilen gelişme; Öcalan’ın çağrısının hemen akabinde PKK’nin muhtelif nitelik ve alanlardan oluştuğu ve kimine göre eli kişilik, kimine göre ise yetmiş-yüz kişilik olduğu söylenen “barış gruplarının”, “etkin pişmanlıktan” yararlanmak üzere gelip TC devletine teslim olmaları olayıdır. Gruplar “yürümeye” başlamış, 19 Ekimin günü harekete geçen grupların Pazartesi günü Silopi’de olacakları söylüyor. Yansıyan hava, tutuklanmayacaklarını, “etkin pişmanlık yasasından” yararlandırılmak suretiyle ifadelerinin alınmasından sonra bırakılacakları yönündedir. Dahası, bunun belli bir plan dahilinde önceden hazırlanıp gerçekleştirildiği doğru varsayımına dayanarak bu “barış grubunun” tutuklanmayacağını öngörmek gerekir. Her şeye karşın “burası Türkiye, belli olmaz” diye şerh koymak kaçınılmazdır. Tutuklanıp tutuklanmamaları önemli bir mesele olsa da, bizler için esas tartışma konusu bu değildir. Zira mesele bundan öteye ve derin bir arka plan taşımaktadır. Yalnızca insanların hapsedilmesi ve TC’nin hangi noktada bulunduğunu göstermesi açısından önem kazanır. Ki, TC’nin nerede olduğu ve bu teslim olma meselesinin taraflarca önceden planlandığı gerçeği bizler için açıktır.

“Barış gruplarının” vesile olduğu “Tarihi fırsat” tekerlemesinin bu kez de “çözüm” sürecinin mağduru durumundaki aktörlerin dile getirmesi bir şey değiştirmiyor. İki söylem de aynı dünya etrafında daireler çizmektedir. Bu bakımdan andaki gelişmelerle sınırlı tartışmada, devrimci dikkatin odaklanması gereken ana tema, “barış grupları” gerçeğinin ve “tarihi fırsat” tılsımının “çözülerek” değişir edilmesi görevi olmak durumundadır. Önemli olan elli-yüz kişinin teslim olması değil, bunun “teslimiyetçi tasfiye” dinamitinin fitilini tutuşturan işaret olarak ardıl gelişmelerin büyük depremine komut olmasıdır.

Gelişmelerin özüne kayıtsız kalınamaz. Tasfiyecilik adım adım derinleştirilirken, ulusal hareketin desteklenmesi bağıyla gözlerimizi gerçeğe kapatamaz, seyirci kalamayız. “Açılımda ikinci dalga” televizuyla propaganda edilen halkının İdeolojik-politik ve örgütsel değerdeki maraz konularının özeti şudur:

Birinci olarak: “Politik mücadele-demokratik mücadele, tıkanıklığın önünü açma, çözüm sürecine katkı sunma” ve benzeri adına gerici dayatmalar kabul edilip, geri çekildikçe çekiliniyor olunması gerçeğidir. Evet, belki de “çözüm” sürecinin önu açılıyor, “tıkanıklık aşıyor.” Ama hangi çözümün önu-nasıl bir tıkanıklığın önu açılıyor ve elbette ki nasıl açılıyor? Bu soru işin bâm telidir. Görülen o ki, Kürt ulusal hareketi; -her şey pahasına- ön açıklık rolünü TC’nin “açılım” ruhunun özüne uygun olarak üstleniliyor. “Çözüm-barış” adına, açılım ve ön açma adına, insani etiğe sığmayan pişmanlık mantalitesi kabul edilerek, ulusal hareketin tarihsel haklılığı mahkum ediliyor. “Onurlu barış” istemi; haksız-gerici-gayri ahlaki dayatmalara hasrediliyor. Teslimiyet meşrulaştırılıyor, haklı devrimci direnişin zemini mayınlanıyor.

Oysa onurlu olan bütün haklı, devrimci mücadeleler gibi, Kürt Ulusal Hareketinin onurlu bedellerle örülü devrimci savaşımı ve en az her ulus kadar soylu-onurlu olan o ezilen mazlum Kürt ulusu bugün yaşananları hiç mi hiç hak etmiyor. Mukayese edilemeyecek kadar çok daha fazlasını hak ediyor.

Artık çok daha net anlaşıyor ki, “çözüm” denen temaşa-da ulusal hareketin talepleri değil, TC’nin reva gördükleri senaryoyu oluşturuyor. “Komünist partisi kurulacaksa onu da biz kuramaz” biçimindeki Kemalist politik gelenek tekerlür ediyor, hepsi bu. İki yüzlü-riyakar burjuva siyaset, dar anlamda Kürt ulusal hareketinin bertaraf edilmesi planıyla sergileniyor. Uysal köleliğin tahkimi yolunda ilerleniyor. Onurlu Kürt ulusu bunu hazmedemez, kaldıramaz. Kürt ulusuna, kendisini yadsıması, pişmanlık ve teslimiyet dayatılıyor! Bu kim tarafından benimsenirse benimsensin, ne adına yapılırsa yapılsın asla kabul edilemez, savunulamaz.

İşte, gülümseyen yüzlerle “ikinci dalga” olarak adlandırılan gerçek, bu unsur ve değerlerle ünlenmektedir. Bu gelişme karşısında alınacak tavır-tutum; aydın-demokrat ve devrimci olmanın da ölçütü ve iyi bir göstergesi olacaktır. Gerçek aydın-demokrat ve hatta devrimciler de sahteleri de rengini belli edecektir. Ki, bazı aydın nüsvetlerinin kali-

tezis çamaşır gibi hemen boya verdiklerini görmekteyiz. Kim nereden komut alıyor, hangi pence-re-den bakıyor, bu, bu vesileyle de tastiklenip belli olacaktır.

İkinci olarak; gelişmeleri yukandaki gibi “teslimiyet-pişmanlık” ekse-ninde mütalaa etmemizin gerekçeleri salt “barış grubunun” gelip teslim olarak “pişmanlık yasasından” yararlanması gibi dar bir tutum değildir. Tersine bu pratik gelişmeyle alakalı olan ve baş taraf-ta da ifade ettiğimiz gibi, bu dar-tek pratiğin arka yakasındaki an-laşma işaretidir.

Açıktır ki, muhtemel gelişme ola-rak gördüğümüz bu anlaşma, “çö-züm” sürecinin PKK’nin silahları bı-rakarak gelip teslim olma ön şartı-nın kabul etmesi biçiminde yürüy-tülmek istenecektir. Ulusal hare-ket cephesinden yapılan açıkla-malar da bununla paralellik teşkil ediyor. “Bu tarihi fırsattır, doğru değerlendirilmelidir, doğru değ-erlendirilirse, dağdan inmenin de gerçekleşeceği yönündeki açıkla-malar, bizlere son derece vahim olan olan o gerçeği (silahların bı-rakarak teslim olunması ve “pişman-lıktan” yararlanılması) anımsat-maktadır. Elbette ki, bu çok basit bir şekilde olmayacak, karşılıklı pazarlıklar, adımlar biçiminde geli-şecektir. Ancak, her halükarda PKK’nin andığımız bu noktada, en kötü biçimdeki tasfiyesini onayla-ma meselesine gelip bağlanacak-tır. DTP’nin Erbil ziyareti ve aynı çerçevedeki diplomatik girişimler sonuçlarını vermiştir. PKK’nin tasfi-ye edilmesi güçlü olarak açığa çı-kmıştır. Ve önemli olan da budur.

Daha önce öngördüğümüz gibi; hakim sınıfların elbirliğiyle ayyuka çıkardığı “önce silah bırakınlar, sonra af da olur” söylemleriyle, bir taraftan PKK’ye mesaj veren, diğer taraftan da “çözümün” önünde engel gösterilen silahlı PKK varlığı, PKK’nin de yatkın duran zayıflığının neticesinde PKK’ye “koşulsuz silah bırakma” biçiminde kabul ettirilmiş gözükmektedir. PKK esasta meselelerde bu noktaya gelmiştir görünüyor. Bu “barış grubunun” pişmanlıktan yararlanmak üzere gönderilmesi-gelmesi, PKK’nin en kötü şartlarda tasfiyesini onaylama durumuna gelip, gerici dayatmalara boyun eğerek silah bırakmasının ön adımı, güçlü bir işaretidir. İşte, değerlendirme ve devrimci kaygımızın derinliği budur.

Durumun bu iki maddedeki özetleyişte yaptığı vurgu bütün gelişmeler zinciri tarafından doğrulanmaktadır. Bundan da hareketle; iki taraf iradesi ve sözcülerinin paylaştığı “tarihi fırsat” lügatı, ortalama deyimle milli zulüm zengini TC devleti için “tarihi fırsat” olabilir ancak. Kürt ulusu ve-killerinin bu argümanı sahiplenmesi ise, kendi kendisine

özgürlük belgesi çıkarmaktan öteye değer taşımayıp, tam trajik bir durumdur.

Neden “tarihi fırsat”tır? Kimin için “tarihi fırsat”tır? Kürt ulusu özgürlüğünü mü elde edecek ya da özgürlüğü doğrultusunda ciddi bir gelişme merhalesi mi kaydedecek? Hayır. Şayet hayır ise, yani bu kazanımlar Kürt ulusu ve hareketi açısından söz konusu değil ise; o zaman gelişen emperyalist patentli gerici tasfiyeci sürecin ve bu sürecin parçası olarak “barış gruplarının” pişmanlıktan yararlanıl-ması biçimine dayalı bu teslimiyetin de Kürt ulusu açısından “tarihi fırsat” olmadığı, olamayacağı o kadar kesindir.

Açıktır ki bu, Kürt ulusu için değil, TC devleti için “tarihi fırsat”tır. Böyledir, çünkü yaşanan önemli gelişmeler, TC devletinin en temel çıkarları ekseninde ve tamamen TC devleti lehine gerçekleşmektedir. Kürt ulusunun ise aleyhinedir. Aleyhinedir, çünkü Kürt ulusunun özgürlüğü hiçbir bakımdan söz konusu olmadığı gibi, daha uysal koşullarda TC devletinin tahakkümüne bağlı olacak ve Türk ulusu hakim sınıflarının egemenliği daha da pekiştirilmiş olacaktır. Milli zulüm, imtiyaz ve üstünlükler daha katı biçimde sürecektir.

Elbette Kürt ulusunun kimi talepleri karşılanmış olacak, belli hak ve özgürlükleri gündeme gelecektir. Fakat bunların ne kadar güdük ve göstermelik olacağı, bugünün gelişmeleri ve TC devletinin sınıf niteliği tarafından taahhüt edilmektedir. En önemlisi de Kürt ulusu adına “açılım armağanları” diye sunulan tüm enstrümanlar, tamamen TC devletinin genel ve temel menfaatlerine bağlı, bunları zedelemeyen nitelikte olup, Kürt ulusunu Türk hakim sınıflarına biatle susturan hile incileridir.

Özetle, alenidir ki, “barış guruplarının” taşıdığı gerçek anlam, “tarihi fırsat” tekerlemesinin muhtevasını aralayan anahtar niteliğindedir. “Barış guruplarının” arkası gelip, “tarihi fırsat” tasfiyeci burjuva kucakta belirecek hasta yatağına yatacaktır. Sevinç vesilesi edilen tehlikenin boyutu ve ortak ağızla sahiplenilen gelişmelerin anlamı işte budur.

Bir taraftan askeri operasyonlar sınır ötesine de uzanma biçimiyle yoğunlaştırılıp sürdürülürken, katliamlara ara vermeden faşist saldırılar tırmandırılırken ve mahallelerde Kürt ulusundan insanlara ırkçı-milliyetçi faşist linçler-baskılar-saldırıları artarken; öte yandan adeta “tek terörist kalmayınca” dek operasyonlar sürecektir” kafatasçı ırkçı-faşist saldırganlığı meşrulaştırılmasına ve “koşulsuz silah bırakın” dayatmasını kabul edersesne “barış gruplarının” zeytin dalıyla gelip “kelleyi giyotine” uzatması anlaşılır ve tutarlı bir tablo olamaz. “Operasyonları durdurun” çılgıkları, “Öcalan’ın yol haritasını açıklayın” gibi bir çok makul istem ve çağrılara kulaklarını tıkayarak Kürt ulusu iradesini hiçe sayan imhacı-inkarçı feodal-faşist yaklaşıma karşın, bu yaklaşıma zımnen güç katacasına ardı arkası kesilmeden geri atılan adımlar zahtan yoksun olup, Kürt ulusuna müstahak görülemez itibarsız tutumlardır. Dik duruştan sürünmeye dönüşen ve taleplerin daraltılmasında sınır tanımayan ulusal hareketin bu yaklaşımı asla tasvip edilemez. Övünülecek değil, acı duyulacak dönemin meşaleleridir “barış guruplarıyla” yakılan.

Cumhurbaşkanı Gül, “barış gurupları” hakkında; “iyi gelişme, güzel bir şey” demektedir! Onlar için iyi olan mazlumlar için iyi olabilir mi? Ezen ile ezilen arasında hangi çıkar birlikteliğinden bahsedilebilir? Ve işte şimdi, “açılımın” sahte şampiyonları sırtlarını emine dayamış daha berrak sesle; “terör örgütü asla benim Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi olamaz” diyerek meydana çıkmaktadırlar.

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Yoksul dünyanın ‘baldırı çıplakları’ Maoist Halk Savaşlarıyla Tarih Yazıyor

Unutmamak gerekiyor ki, emperyalist karanlığa inat, parlayan yenedünyanın şavkı yine o geri bağımlı ülkelerden vuruyor. Nepal, Hindistan, Filipinler, Peru, Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi birçok ülkede Maoist Halk Savaşları meydan okuyucu merkezler olarak yoksul dünyanın umutlarını tazeliyor. Devrimci dünya halkları bu devrimci merkezler sayesinde geleceğe daha güvenle bakıyor. Dünya devrim hareketi Maoizm cephesinden gelişerek emperyalizm ve gericiliğin kapılarını dövmekte, devrimci iktidarıları müdelemektedir. Hakir görülerek ötelenen “baldırı çıplakları” tarihi yazmaya devam edecektir. Açık ki her şey kötü değil, aydınlığın şafağı karanlığı zorlayarak yırtıyor. İşgal ve ilhak saldırılarına karşı direnişler dinmiyor. Emperyalist saldırganlığa karşı devrimci hoşnutsuzluk sokaklara serpilerek yaygınlaşıyor. O sessiz çoğunluğun büyük homurtusu, açık ve acılar içinde inleyen o diyarlardan artık daha fazla duyuluyor. Emperyalist patronlar bir kez daha yanıtlanarak lanetlendirildi. Çok somut olarak, IMF ve DB toplantılarına karşı İstanbul sokaklarının dili, üniversitelerde devlet sözcülerinin konuşturulmaması, “sosyalist” kılıklı emperyalist patronun kafasına atılan ayakkabı daha birçok irili-ufaklı direniş ve devrimci tepkiler belki küçük ama büyük gelişmelerin haber-cileridir. Protestolardaki yaratıcı eylem biçimi, DHF’nin yoğunlaşmış kitle faaliyeti çalışmalarındaki tempo ve somutluk tüm toplumsal sorunlarda sergilenerek istikrarlı bir çizgide geliştirilmelidir. 1981’lerdeki katliamın hesabını unutmayan, baraj şantiyesinin araçlarını yakarak doğa katliamı ve hain planlara devrimci ey-

lemle karşı duran, Ceylan kızın parçalanmış körpe bedenine kayıtsız kalmayan bir bilinçle dolu olmalıdır hedeflerimiz. Barajlardan baz istasyonlarına, sel felaketinden fabrika grev-direnişlerine, Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerinden öğrenci gençliğin sorunlarına kadar her şey devrimci çalışmamızın araç ve kolanular olarak mücadelede somut pratiklerle işlenmelidir. Düzenle sorunu olan devrimci tüm kesimlerin sorunlarını sahiplenerek büyük birliği geliştirelim. Devrimci dünya halkları, başta Maoist Halk Savaşları olmak üzere, devrimci gelişme ve anti-emperyalist hareketleri coşkuyla selamlamaktadır. İşte emperyalizmin kabusu da Halk Savaşlarından sokaklara kadar bu niteliklerde ve buralarda büyüyor. Er ya da geç, “sosyal patlamalar” dedikleri korkulu kaçınlamaz olarak gerçeğe dönüşecektir. Ne var ki bu, durup beklemekle olmaz, bu mevcudiyet yetmez. Devrim kalkışmalarını her tarafta harlamak, devrimci eylemi yükseltmek şarttır. Bu, emperyalist burjuva ideolojik-politik saldırı ve demagojilerin yakılarak küllerinin havaya savrulması için gereklidir. Bunun kadar, tasfiyeciliğin her türüne verilen yanıt açısından hayatidir. Burjuva reformizminin köküne asit tuzlarını dökmek için gereklidir. Gelişmeler olumlu yönde işaretler vermekle birlikte, henüz devrimci harekette kabuk kırılmış değildir. Yazık ki, coğrafyamızda devrimci yükselişin zemini olmasına karşın, örgütlü devrimci hareket henüz tam kalkmamış olmakta ve tasfiyeci reformist atmosfer egemen durum olma özelliğini önde götürmektedir. Ülkemizde geliştirilen gerici sürecin genel eğilimiyle

birlikte, mevcut dönemsel durum kısaca şöyle özetlenebilir. Emperyalist finans krizinin fatura edildiği ülkelerdeniz. Bunun sonuçları, emekçi halkın yaşamına derin etkide bulunarak yaşam şartlarını her bakımdan zora sokup hoşnutsuzluklarını büyütmektedir. Toplumsal çelişkiler, gerek ekonomik kriz, gerekse diğer emperyalist politikaların yol açtığı yıkım ve felaketlerin acı neticelerinin toplumsal yaşama direkt yansısıyla diri bir seyriz izlemektedir. Emperyalizme bağımlı feodal-faşist devlet diktatörlüğünün hüküm sürmesi, bu gelişmelerin ana temeli olarak keskin sınıf çelişkilerinin varlık zemini olup bunları beslemektedir. Genel olarak devrimci durum hazır bulunup, devrimci hareketin boy vermesinin olanakları esasta mevcuttur. Özetle, görece süreçte devrimci kabanşın sahne alması muhtemeldir. Ancak bu gelişmenin önu pürüzsüz bir şekilde ağık ve düz değildir. Dolayısıyla, özletlediğimiz şartlar bağlamında ve diğer gelişmeler değerlendirildiğinde ise, belirli bir dönem devrimci harekette gelişme gözlenise de belli dönem sonra yeniden düşüşün yaşanacağı söylenebilir. Bu tespiti, hakim sınıfların emperyalist projelere angaje olarak demagojik argümanlarla geliştirdiği “yeniden yapılan(dır)ma” sürecinin yaratacağı muhtemel sonuçları göz önünde bulundurarak yapmaktayız. Yaratılan yanılsamalı gerici sürecin daha başında olduğumuz halde, devrimci hareket üzerinde ki izleri ve halk kitlelerini sarmalayan hava devrimci hareketin gelişmesi yönünde değil, tersini işaret etmektedir. Daha kapsamlı bakıldığında ise, ABD emperyalizminin TC devletine biçtiği misyon ve buna uygun ola-

rak sokacağı yeni kabuksal biçim ve tabii ki Kürt ulusal hareketinin tasfiyesinin gerçekleştirilmesi gibi faktörler, TC devletinin geçici süreliğine de olsa belli bir rahatlamaya kavuşacağını olanaklı kılıp göstermektedir. Bunlar, devrimci durumda duraksamalara yol açabilecek gibi, devrimci hareketin gelişmesini de ötelemektedir. Kısacası, hakim sınıfların geliştirmekte olduğu süreç tamamlanmadan ve yukarıda devrimci hareketin gelişmesi lehine olarak saydığımız şartlarla, önümüzdeki belirli zaman dilimi içinde devrimci hareket belli bir kabanş gösterme eğilimindedir-gösterecektir. Fakat, hakim sınıfların yürüttüğü sürecin gelişmesi boyunca ve tamamlanması şartlarında, devrimci hareketin gelişme zemini sığlaşacağı, ağır gerici koşullar hüküm süreceğe benzemektedir. Yani devrimci hareket önemli bir düşüş gösterecektir. Sonuç olarak, tasfiyeci reformizme ideolojik mücadeleyi aksatmadan önemsemenin gerekliliği gibi, özellikle içinde bulunduğumuz ve önümüzdeki sınırlı dönemde devrimci savaşı yükseltip devrimci mücadeleyi geliştirme meselesine ciddiyyete yüklenmemizin gerekliliği açıktır. Bunun önemli bir zemini; Maoistlerin birliği başta olmak üzere, devrimci güçler arasında dayanışma ve ortak eylemin geliştirilmesinin samimi olarak sağlanmasından geçmektedir. Duraksama ve gerilemeler geçici olduğu kadar, devrimci gelişmelerin önu genel olarak açıktır. Bu asla akıldan çıkarılmamalıdır. Devrimin gelişip gerçekleşmesi kaçınılmazdır. Devrim bir rastlantı değil, önlenemez nesnel bir zorunluluktur.

MKP: Saldırılara karşı, devrimci mücadele ve birliktelikleri yükseltelim

Maoist Komünist Partisi (MKP), hâkim sınıfların tırmanan faşist saldırılarına devrimci eylem birlikteliği ile karşı koyma çağrısını yaptı

‘Saldırılar toplumsal dinamiklere yöneliktir’

Faşist saldırıların bireye ya da belli bir gruba yönelik olmadığına, toplumun tüm ilerici dinamiklerini hedef aldığına dikkat çekilen açıklamada, “Giderek tırmanış gösteren faşist saldırılar bu zeminde cereyan etmektedir. Saldırıların hedefinde bütün devrimci halk güçleri olup, arkasında ise halk düşmanı faşist devlet ve uzantıları bulunmaktadır. Tüm saldırı ve gelişmeler iki düşman sınıf gücünün çatışmasını izah etmektedir. Bundandır ki, devrimci cephenin sınıf bilinçli tavrı ekseninde derli-toplu hareket etmesi zaruri bir ihtiyaçtır. Saldırılara karşı devrimci karşı-koyuşu; devrimci güçler arası dayanışma ve hareket birliklerini örüp büyütmek yakıcı bir ödevdir” denildi.

‘Yeni süreç karşısında hazırlıklı olalım’

Devletin ‘yeniden yapılanma’ sürecine bağlı biçimde, ‘demokratikleşme’ ve ‘Kürt sorununun çözümü’ safasatlarıyla kapsamlı bir şekilde ideolojik-politik tasfiyeci saldırıya giriştiği kaydedilen açıklamanın devamında şu ifadelere yer verildi: “Nitekim geç kalmadan devlet, faşist geleneğini kustu, ‘demokratikleşme’ teraneleri gölgesinde faşist saldırılar belirgin artış göstererek devreye girdi. Özellikle öğrenci gençliğe yönelik azgın saldırılar, Kızıl Bayrak muhabirlerine belediye zabıtalannca işkence edilmesi, Demokratik Kadın Hareketi faaliyetçisinin yüzünün sokakta kesilmesi, IMF protestolarında sivil gürürların devreye sokularak kitleye polis eşliğinde işkence edilmesi ve çocukların katledilmesi gelişmeleri hoyratlaşan faşist saldırıların tipik örnekleridir. Askeri operasyonların yoğunlaştırılması, sınır ötesi operasyon tezkeresinin uzatılması, köylerin

bombalanması, Ceylan Önkol’un hunharca katledilmesi, Güler Zere ve onlarca tutsağın alenen ölüme terk edilmesi, DHF çalışanlarının çeşitli biçimlerde uğradığı saldırılar, İşçi Köylü gazetesi, Atılım ve diğer sosyalist-devrimci basının çalışanlarının tutuklanmaları, Günlük gazetesinin kapatılması, DTP üye ve yöneticilerinin tutuklanması ve en son olarak üniversite gençliğinde yaşanan umut verici kırdamalar sonrası Malatya İnönü Üniversitesi’nde üç devrimci öğrencinin faşist saldırı sonucu bıçakla yaralanmaları, faşist baskı ve saldırıların en son örnekleridir. Bu örnekler saldırıların tırmadığını gösterdiği gibi, ileride daha da artıp ağırlaşacağını işaret etmektedir.”

Faşizme ve faşist saldırılara karşı direnmenin insanın diyen herkesin görevi olduğu hatırlatılan açıklamada, ilerici, aydın ve demokrat olan hiç bir bireyin bu görevden kaçmaması gerektiği ifade edildi.

‘Devrimci mücadele birlikleri oluşturalım’

Her türden gerici saldırılar karşısında ‘devrimci mücadele birlikleri’nin oluşturulması gerektiği dile getirilen açıklamada şu ifadelerle sonlandırıldı: “Faşist saldırıların püs-kürtülmesi acil bir ihtiyaçtır. Bu mücadele birlikleri, platformları öğrenci gençlik mücadelesinden diğer demokratik-devrimci mücadele alanlarına kadar, genel ve özel sorunlar şahsında en geniş şekilde oluşturularak hayata geçirilmek durumundadır. Komünist devrimciler; faşist saldırılara kayıtsız kalmadan, devrimci karşı koyuşla mücadele cephesinden asla çekilmeyecektir. Faşist saldırıları sınıf nefretimizle lanetlerken, devrimci şiddet öfkemizi sakinmeden kavga siperlerine taşıyarak faşist saldırılara bent edeceğimizi yineliyoruz.” denildi.

Devlet, Ceylan’ın katilleri şahsında kendini aklamaya çalışıyor

Amed’in Lice ilçesine bağlı Şenlik Köyü’nde, koyunları otlattığı esnada Tapan Tepe Taburu’ndan atılan havanla hayatını kaybeden Ceylan Önkol’un ölümüne ilişkin yeni gelişmeler ortaya çıkmaya devam ederken, kamuoyunun tepkisi de büyüyor. Kamuoyu tarafından katliamın sorumlusu olarak görülen TSK’dan yapılan açıklamada, Ceylan’ın katili olarak TSK’nın gösterilmesi, “TSK’ya karşı asimetrik psikolojik harekât” olarak tanımlanırken, yapılan eylemlerdeki yaygın slogan ise, “Katiller bulunsun, hesap sorulsun” oldu.

Katliamın yaşandığı yerde incelemelerde bulunan, İnsan Hakları Derneği, Amed Barosu, Amed Tabipler Odası ve Mazlum Der yetkililerinden oluşan heyet, olayda yetkililerin ihmalinin büyük etken olduğunu ifade ederek, Önkol’un parçalanan cesedinin saatlerce arazide bekletildiğini, olay yerine “can güvenliği olmadığı” gerekçeyle Cumhuriyet Savcısı’nın ve doktorun gitmediğini belirtti.

Savcılık ve doktor raporu Genelkurmay’ı yalanlıyor:

Genelkurmay’ın o tarihte Önkol’un bulunduğu alana herhangi bir atışın yapılmadığı açıklamasına rağmen olay sonrası patlamanın olduğu yere giden Önkol’un ailesi ve yakınlarının ifadeleriyle, açıklamaları yalanlıyor. Ayrıca “can güvenliği olmadığı” gerekçeyle olay yerine gitmeyen savcının ve bir doktorun ilk ölüm raporunu hazırlaması ve ölüm raporunda patlayıcı parçalarının çıkarıldığı ve ölüm nedeni olarak “patlayıcı madde nedeniyle iç organ parçalanması”nın gösterilmesi ve “pratik otopsiye gerek yoktur” yazılması, ölümün “şüpheli” ve “hedef gözetilerek yapıldığı”nı kanıtlamıştı.

Ordudan medyaya simetrik ayar:

Genelkurmay, bütün bilrkişi ve heyet raporlarına rağmen “karakoldan alınmadı” açıklaması yaptıktan hemen sonra, konuya ilişkin bir açıklama daha yaptı. Bu açıklamada, kamuoyu tepkisini “TSK’ya yönelik asimetrik, kapsamlı ve organize bir psikolojik harekât” olarak nitelendiren Genelkurmay İletişim Daire Başkanı Tuğgeneral Metin Gürak, olayın faillerinin bulunmasına ilişkin konuşmak yerine, faillerin ortaya çıkması talebini yayanlayan basına çatmayı tercih etti. Bölgenin havan menziline olmadığı iddia eden Gürak, bölgede bir patlama olduğunyuşa kabul etti. Gü-

rak, patlamanın nedeninin savcılık tarafından yapılacak kriminal çalışmalar sonucunda ortaya çıkacağını kaydetti.

Ceylan önemli değil, TSK yıpranmasının yeter!

Açıklama boyunca Ceylan’ın katledilmesini ve kamuoyunda oluşan üzüntü ve öfkeyi umursamayan Gürak, bildik bir açıklama yaptı: “TSK yıpratılmak isteniyor”. Hatta Gürak daha da ileriye giderek, bu konuyu işleyen devyanın, TSK’nın yıpratılması doğrultusunda “kullanıldığını” savundu. Genelkurmay’ın bu açıklamasının hemen ardından, devletin bu insanlık dışı olaya bakışını somutlayan bir skandal olay daha yaşandı. Askerlerin baskısı sonucu olay yerine ancak 3 gün

sonra giden Lice Cumhuriyet Savcısı Mustafa Kamil Çolak’ın, Ceylan Önkol’un ölümüne ilişkin soruşturmayı “terör suçu” kapsamında değerlendirdiği öğrenildi.

Ceylan’ı da ‘terörist’ yaptılar:

Buna göre savcılığın, Ceylan Önkol’un ölümünü “askerin PKK ile mücadele kapsamındaki eylemi” şeklinde ele aldığı ve dosyayla ilgili gizlilik kararının da bu çerçevede alındığı belirtildi. Diyarbakır Başsavcılığı da patlamanın yaşandığı yerin “teröre müzahir” bölge olduğu gerekçeyle “Can güvenliğim yok, ben oraya gitmem” diyen savcı Çolak’ın üç gün sonra olay yerinde inceleme yapmasını hukuki buldu. Savcılık, Ceylan’ın, askerin “PKK ile mücadele

kapsamındaki bir eylemi” sonucu kazaya öldüğü sonucuna varırsa, kamu görevlileri hakkında dava açılacak. Ancak kamu görevlilerine “PKK ile mücadele” gerekçeyle en düşük ceza verilecek. Yani sıra, Terörle Mücadele Yasası’nın 10. maddesi kapsamında yürütülen gizli soruşturma kapsamında tutanaklara imza atan devlet görevlilerinin isimleri gizlenecek. Ceylan’ın ailesinin avukatlarının dosyadan bilgi ve belge almaları da savcı kararıyla kısıtlanabilecek. Devlet böylelikle Ceylan’ın katilleri şahsında, kendisini yasalar önünde aklamış olacak. Hatta belki de katillere, “terör”le mücadeledeki “başan”larından dolayı, ödül verecek. Savcılığın, Ceylan’ın katledilmesini “PKK’yle mücadele”ye bağlaması, katledildikten sonra yanından boyundan büyük silah konularak, “teröristi, o yüzden vurduk” denilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı akıllara getirdi.

‘Katiller bulunsun, hesap sorulsun’:

Ceylan Önkol’un parçalanarak katledilmesinin ardından, devlet cephesinde bunlar yaşanırken, kamuoyunun tepkisi de gün geçtikçe büyüyor. Meseleye ilişkin ülkenin pek çok yerinde eylemler örgütlenirken, bunların en kitleseli Amed’de düzenlendi. Amed Kent Kadın Meclisi’nin düzenlediği yürüyüş için, DTP Bağlar ilçe örgütü önünde toplanan kitle, yolu trafiğe kapatarak Ceylan Önkol’un fotoğraflarıyla yürümeye başladı. Yoğun katılımın olduğu ve Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)’nın da destek verdiği eylemde, Ceylan’ın katillerinden hesap sorulması istendi.

DTP’den suç duyurusu:

Konuya ilişkin bir girişim de, DTP Grup Başkan Vekili Selahattin Demirtaş’tan geldi. Demirtaş, suç delillerini kararttığı iddiasıyla, Lice Cumhuriyet Savcısı Mustafa Kamil Çolak hakkında suç duyurusunda bulundu. Ayrıca Demirtaş, suç duyurusu yaparken, “Polise taş attı diye 13 yaşındaki bir çocuğu sokak sokak kovalayarak coplarla öldüresiye döven, daha sonra ağır ceza mahkemelerinde yargılayarak onlarca yıl hapis cezası veren devlet, bu kudretini 12 yaşında parçalanmış Ceylan için de göstermiyorsa, devletin adaletinden söz etmek mümkün değildir.” diyerek kamuoyuna bir soru yöneltti: “Münevver Karabulut cinayetine gösterilen ilginin Ceylan’ın ölümüne gösterilmemesinin nedeni, Ceylan’ın Kürt kızı olması mıdır?”

Polis terörü devam ediyor

Polis şiddeti kundaktaki bebeğe kadar ulaştı. Cizre’de bir eve atılan gaz bombası 18 aylık bebeğe isabet etti. PKK lideri Abdullah Öcalan’ın uluslararası komployla Suriye’den çıkarılışının 11. yıldönümünde Kürt illerinde yapılan protestolarda, fatura yine çocuklara kesildi. Cizre’de, eylemlere katılan kitleye karşı kullanılan gaz bombalarından biri bir eve girdi. Eve atılan gaz bombası, annesinin kucağındaki 18 aylık Mehmet Uytun’un başına isabet etti. Beyin kanaması geçiren Mehmet, kaldırıldığı hastahane de yaşamını yitirdi. Polisin attığı gaz bombasına ise il valisinden bilindik bir cevap geldi. Vali, bebeğe gaz bombasının değil, göstericilerden atılan taşın isabet ettiğini iddia etti.

Polisin ‘Güven Timi’ gaspçı çıktı

İstanbul’da “suçla daha etkin mücadele” için kurulduğu öne sürülen “Güven Timi”ne mensup 3 polis, kimlik sordukları kişiyi gasp ettiler! İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından “suç ve suçlularla daha etkin mücadele için” kurulduğu öne sürülen Güven Timi’nde görevli 3 polis, silahlı tehdit ve hırsızlıktan açığa alındı. Kartal’da Recep Güleşen isimli vatandaş kendilerini polis olarak tanıtan 3 kişi tarafından boğazına bıçak dayanarak 1.500 lirasının çalındığını açıkladı. Olayın ardından Güleşen’in 155’i arayarak saldırganların kaçtığı aracın plakasını vermesi sonucu, aracın Güven Timi’nde görevli V.T., U.C. ve M.Z. isimli polislerle ait olduğu ortaya çıktı.

Böyle olur polis paranoyası

İzmir polisi 6’ncı hissini devreye soktu ve 7 Ekim günü yolda yürüyen DHF üyesi Koray Tatar ve Partizan taraftarları Neşe Bilgin ve İzzet Uysal’ı Konak İskelesi’nde IMF ve DB’ye karşı ‘eylem yapacakları’ iddiasıyla gözaltına aldı. Polis terörünü protesto eden üç kişi sloganlar atarak, polisin tutumunu teşhir etti.

Yine polis, yine işkence!

İstanbul Avcılar sahilindeki parkta arkadaşlarıyla birlikte şarap içen üniversite öğrencisi Güney Tuna, polisler tarafından öldürüldüğüne dövlüldü. Polisin işkencesi sonucu hastaneye kaldırılan Tuna beyin kanaması geçirdi. 3 Ekim’de Avcılar Mustafa Burcu Parkı’nda Güney Tuna ve arkadaşları gitar çalıp içki içerek eğleniyordu. Ardından bölgeye gelen Yunus polisleri eğlenen gruba “İçki içmeyin, dağılin” ‘emri’ verdi. Grubun rahat olmasına ve şarap içmeleri polisleri çok kızdırmış olacak ki, devamında polisler kendilerine verilen yetkilerle gruptan seçtikleri Güney Tuna’yı kelepçeleyip topluca dövmeye başladı. Dayaktan sonra karakola götürülen Tuna’ya tehditler yağdıran polis, “darp edilmedim” tutanağına zorla imza attırdı. Karakoldan ayrılan Tuna’nın, kaldırıldığı hastanede, beyin kanaması geçirdiği ve sol bacağına kırık olduğu anlaşıldı. Bir süre yaşam savaşı veren Tuna’nın ailesi polisler hakkına suç duyurusunda bulundu.

‘İftira, dövmedik’

Avcılar’da 21 yaşındaki üniversite öğrencisi Güney Tuna’nın dövülmesiyle ilgili adliye sevk edilen 23 yaşındaki polis memuru Mustafa Bağcı, ‘kasten yaralama’ suçundan tutuklandı. Bağcı ve beraberinde ifadesi alınan yedi polis Tuna’yı darp ettiklerini kabul etmedi. Oysa yaşanan vahşeti bir kişi cep telefonuyla kaydetmiş ve görüntüleri basınla paylaşmıştı.

Doktor raporunda darp izi yok!

Polislere sınırsız işkence ve öldürme yetkisi veren devlet, polisini, yaşanan bu gibi durumlarda korumak için her kurumunu buna uygun pozisyon da işletiyor. Baran Tursun, Engin Çeber ve daha nicelerine uygulanan sağlık raporu Tuna için de hazırlandı. Tunay’ı işkenceden geçirip bacağı kıran polisler, Tuna için önce karakolda, sonra hastanede “darp ve cebir izine rastlanmamıştır” raporu aldirdi. Bakırköy Dr. Sadi Konuk Hastanesi’nde Tuna’yı, yanından polis varken muayene eden Dr. E.E. Tuna’ya “darp izi yoktur” raporu verdi. Böylece ortada işkenceyi gösterebilecek bir delil bırakılmayacaktı. Fakat bu organizasyon Tuna’nın beyin kanaması geçirmesiyle bozuldu. Doktor ve Tuna’yı işkenceden geçiren polis Mustafa Bağcı tarafından ortak hazırlanan sağlık raporunun ardından fenalaşan Tuna’ya yapılan tetkiklerde beyin kanaması geçirildiği ve bir bacağına kırık olduğu anlaşıldı. Bir süre kaldırıldığı hastanede yaşam savaşı veren Tuna, yapılan müdahalenin ardından yaşama tutunmayı başardı.

Polis ‘vazife’ görüp ‘salahiyeti’ sağlıyor: 66. ölüm de geldi

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PVSK)’nunda yapılan değişikliklerle beraber (2007), ülkede polisin topluma ve bireylere dönük şiddeti her geçen gün daha da arttı. Ülkemizde polisin son 3 yılda medyaya yansıyan cinayet sayısı ise 66’yı buldu. Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PVSK)’nda yapılan değişiklik ile polise “suçun” önlenmesi amacıyla kişileri, araçları durdurma, kimlik sorma ve bu sırada soru sorma (sorgulama), parmak izi alma yetkilerinin yanında fotoğraf yoluyla kişisel kayıtların tutulması ve saklanması, kişilerin üstlerini, araçlarını, özel eşyalarını ve belgelerini arama, her türlü cop, kelepçe, basınçlı su, göz yaşartıcı gaz veya toz, fiziksel engel gibi araçlarla zor yöntemine başvurma, silah kullanma ve meşru savunma hakkı kapsamında duraksamadan ateş etme, adli görevleri sırasında teşhis yaptırma gibi konularında yetkiler tanınmıştı.

‘Durmadi’, ‘silahımı aldı’, ‘başını duvara vurarak intihar etti...’

Feyzullah Ete, Festus Okey, Baran Tursun, Ramazan Dal, İkbâl Yaşar, Fahrettin Şedal, Zeki Erinc ve daha isimlerini sayamadığımız 66 yaşam, polisin silahından çıkan kurşunla ya da polis işkencesiyle sona erdi. Terörle Mücadele Yasası değişikliğinin ve polis yetkilerini değiştiren yasanın Meclis’ten geçmesinin ardından ilk 6 aylık bilanço ileride yaşanacakların habercisi idi. TİHV verilerine göre, kanunun çıkmasının ardından, 1 Mayıs 2007-5 Ekim 2008 arasında en az 171 olayda 2 binden fazla kişiye polis tarafından şiddet uygulandı.

Yıllık hak ihlali raporlarına göre işkence ve kötü muamele vaka sayısı polis yasasındaki düzenlemenin henüz yürürlüğe girmedeği 2007 yılında 687 iken, bu rakamın yasanın yürürlüğe girmesinin ar-

dından 2008 yılında 1546’ya yükseldiği görülüyor. Son çeyreğine girdiğimiz 2009 yılında ise polis tarafından öldürülenlerin sayısı 11’e ulaştı.

66. polis cinayeti işlendi; yine ‘dur’ ihtarı

Hatay’da 12 Ekim 2009’da polis ekiplerinin şüpheli bulunduğu motosikletliye yaptığı “dur” ihtarının ardından ateş açması sonucu motosiklette bulunan Murat Koku (28) yaşamını yitirdi.

İlki yılda polis görev başından verilen yetkiler sonucu yaptığı uygulamalarda 66 kişiyi öldürdü. Polis kurşunu ve dayalığın dolaylı sakat kalan ya da travma geçirenlerin sayısı ise tam olarak bilinmiyor.

Polis yargılanmıyor

İnsan öldürmeyi görev sayan polisler yargılandıkları mahkemelerde komik cezalarla ödüllendirilir-

ken, birçok polis ise mahkemeye bile çıkartılmadan görevlerine devam ediyor. Ülkemizde son dönemde medyaya da yansıyan ve polisin cinayetle yargılandığı davaların sonuçları şöyle: Soner Çankal adlı genci öldüren polis Vahit Karşılıyan, mahkeme tarafından tahliye edildi. Hatay’da Tuncay Cüzdan’ı öldüren polis yargılandığı davada beraat etti. Baran Tursun’u öldüren polis Oral Emre Atar 2 yıl 1 ay hapis cezası aldı. Dosya halen Yargıtay’da. İstanbul Avcılar’da Feyzullah Ete’yi öldüren polis 4 yıl 3 ay ceza aldı. Aytekin Arnavutoğlu’nu öldüren polis Bayram E. ömür boyu hapis alacaktı ki nasıl olduysa 3 yıl 6 ay hapis cezası aldı. Adana’da Murat Kasap’ı öldüren polis Halil İbrahim Yıldırım 1 yıl 8 ay hapis cezası aldı. Fakat mahkeme 5 yıl süreyle cezasını erteledi.

Devletin açılım oyunları ‘Alevi çalıştayı’ ile devam ediyor

Alevilerin sorunlarının sözde tartışıldığı, taleplerine ‘kulak verildiği’ Alevi çalıştayının 4’üncüsü Ankara’da yapıldı. Çalıştayda bildiklerimiz dışında yeni bir şey yok: Devlet “açılım” oyunuyla Alevileri eritme ve devletin Alevi’sini yaratma politikasına devam ediyor. Çalıştaya katılan demokratik kurumlar ve kişiler, ‘açılım’ın nasıl bir anlayışla işlendiğini ve samimiyetini sınanan bir noktaydı. Nitekim Alevilikle ilgisi olmayan hatta Alevilere devletin geleneksel inkâr, asimilasyon penceresinden bakan kurum ve kişiler ‘çalıştay’da yerini almıştı. MÜSİAD, strateji kuruluğu USAK, TESK, Memur-Sen, Hak-İş, Türk Ocakları, Gülenici İnsani Yardım Vakfı gibi kurumların katılımı ‘bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu’ dedirtti.

‘Alevileri imam hatiplere gönderelim’

Bugüne kadar ‘Alevi çalıştayı’ ekseninde gerçekleştirilen toplantılar, bu toplantılarda savunulan görüşler ve çıkan sonuçlar, devletin Alevilere yaklaşımında bir “yenilik” ve “demokratikleşme” olmadığını gösteriyor. Her şeyden önce bu “açılım”ın sahipleri Aleviliği bir inanç olarak kabul etmiyor. Hal böyle olunca da açılımın neye denk geldiğini görmek çok zor olmuyor. Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Gündoğdu’nun (Alevi çalıştayında ne işi varsa) Alevi çalıştayının 4’üncüsüne sunduğu “çözüm” raporunda öne sürdüğü, “Alevi çocuklarını imam hatip liselerine çekecek projeler geliştirilelim. Alevi dedelerini hacca gönderelim” önerisi, devletin Alevi çalıştıyı ile varmak istediği noktanın beyanıdır aslında. Memur Sen’in internet sitesine de konulan ve çalıştaya katılanlara dağıtılan raporda şu vahim düşünceler dile getiriliyordu: “Dedelerin yurtdışı hizmetleri ve hac-umre ziyaretleri için kolaylıklar sağlanmalı, mevcut durumda Alevi köylerinde aktif olan camilere gönderilen imamların, liyakatli ve iletişimi düzgün kişileri olmalarına özen gösterilmelidir. Imam hatiplere Alevi kesimin çocuklarını da çekebilecek projeler geliştirilmeli. Cemevleri ve Alevi kanaat önderleri ziyaret edilebilir. Alevi köyleri ile irtibat geliştirilip öğrenci istenebilir.”

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) Genel Başkan Yardımcısı Ali Kenanoğlu, Memur Sen’in önerilerini Alevilere karşı hakaret olarak değerlendirerek şu ifadelerde bulundu: “Bugüne kadar Alevilerin Sünnileştirilmesi konusundaki çeşitli projeleri duyuyorduk. Şimdi bu Alevi çalıştayları sayesinde Alevilerin nasıl asimile edileceği, Sünnileştirileceği yönünde ortaya konan önerileri ve projeleri de öğrenmiş oluyoruz. Bu öneriler Alevilerin inancına, öğretilerine aykırıdır. ‘Benim kabem insandır, her ne ararsan kendinde

ara; Kudüs’te, Mekke’de, Hac’da da değildir” diyen Alevi pirlerinin yolunda böyle bir şey yoktur. Böyle inanan bir toplumun temsilcilerini hacca götürmeyi teklif etmek bizim açımızdan hakarettir.” Öte yandan Alevi örgütleri, başta Hacıbektaş-ı Veli Dergâhı olmak üzere Alevilerin kutsal mekânlarını isterken, açılımcı AKP buraları müze yapma çabasındadır. AKP İstanbul Milletvekili Mehmet Domaç, Tokat’taki Hubyar Sultan Türbesi’nin müze olması için Kültür ve Turizm Bakanlığı’na başvurdu.

‘Devletin samimiyetine inanmıyoruz’

İçinde bulunduğumuz süreçte demokratik hakları için mücadele eden Aleviler ciddi bir örgütlülüğe sahipler. Devlet, Alevileri kırıntılarla pasivize etmek, sisteme zarar vermeyecek hale getirmek için Kürtlere yönelik devreye koyduğu açılımın bir kopyasını da Aleviler için hazırlıyor. Alevi örgütlerinin büyük kesimi ise devletin bu sözde açılımlarının içinin boş olduğunu görerek haklı tepkilerini gösteriyor; tüm bu girişimlerin-açılımların uzun vadede bir değişim yaratmayacağını, tüm yürütülen çalışmaların esasta sistemi yenileme çalışmaları olduğunu vurguluyor. 30 Ekim’de Ankara’da gerçekleştirilen 4. Alevi çalıştayına rapor sunan Tunceli Demekleri Federasyonu (TUDEF), bugüne kadar yapılan Alevi çalıştaylarına katılan bileşenlerin sorunlu olduğuna dikkat çekti. Alevilerin sorunlarını ilahiyatçılarla, diyanetçilerle çözebilmenin mümkün olmadığını belirten TUDEF, “Bu toplantılara katılan ilahiyatçılar, diyanetçiler ve Alevilikle uzaktan yakından ilgisi olmayan, hatta Aleviliğin asimilasyonunu amaç edinen kişi ve kurumlarla sistem içi bir çözüm aramanın iyi niyetli bir yaklaşım olmadığını düşünmekteyiz. Ne Kürt açılımında, ne Alevi açılımında, ne de diğer konulardaki açılımlarda hükümetin temelde samimiyetine inanmamaktayız” dedi.

‘Doğrularımızdan asla taviz vermeliyiz’

Bugün bu konuların tartışılıyor olmasının kamuoyunda bir yanılsama yarattığını belirten TUDEF, savundukları doğrulardan taviz vermeyeceklerini ifade ederek tepkilerini şöyle dile getirdi: “İlgili kamuoyu, bu yanılsamaların tuzağına düşmeden son derece hassas bir siyaset yürüterek durduğu alanı sağlamalıdır. Rejimin kendisini baştan aşağı yeniden yapılandırma sürecini iyi kavrayıp sistemin tuzaklarına düşmeden bugüne kadar savduğumuz doğrulardan asla taviz vermeliyiz. Alevilerin ‘varlığını’ kabul etmeyi ya da ‘Alevilerin adını ilk defa söyleyerek muhatap almayı’ başlı başına ‘büyük’ bir gelişme

olarak adlandıran devlet yetkililerinin ve kimi katılımcıların yaklaşımları yüz yıllardır sürdürülen inkâr politikasının devamı niteliğindedir.”

‘Alevi açılımı diğer açılımlardan farklı bir nitelik taşımıyor’

“Yapılmak istenen şey; Alevilerin acil taleplerini karşılamak mı, yoksa göstermelik ‘demokrasi’ söylemleriyle dünden daha sinsi ve yıkıcı asimilasyon politikalarını hayata geçirmek midir?” sorusunu soran TUDEF; önemli olanın, ‘Alevi çalıştayıyla neyin hedeflendiği ve ne yapılmak istendiği olduğuna dikkat çekti. Temel meselenin gölgelenmekte olduğuna ve geri planda bırakıldığına işaret eden TUDEF sunlara vurgu yaptı: “Sorunlar ele alınırken belirleyici olan konularda açıklık olması ve hem fikirlik yakalanması önemlidir. Aleviler, bu ülkenin gerçekçidir ve bu gerçek, bizzat Alevilerin ödedikleri bedellerle apaçık ortadadır. Dolayısıyla ‘Alevi çalıştayı’nın düzenlenmesinin dahi bir başına olumluluk olduğunu ifade eden görüşleri doğru bulmuyoruz. Devletin ‘bu ülkede Aleviler de vardır’ sözünü zikretmesi de bir övünç kaynağı olmamalıdır. Zira Alevilerin varlığı ‘Alevi çalıştayı’yla ortaya çıkan bir gerçek değildir. ‘Alevi çalıştayı’ kapsamında yapılan toplantılarda, Alevilerin inkâr eden yaklaşımların sergilenmesiyle de Aleviler yok olmayacaktır. Kanımızca ‘Alevi çalıştayı’ ya da ‘Alevi açılımı’ olarak adlandırılan bu süreç, ‘Kürt açılımı’, ‘Ermeni açılımı’ ve benzeri açılımlardan farklı bir nitelik taşımamaktadır. Bahsi geçen ‘açılım’ konuları birbirinden bağımsız değildir. Ülkemizde yaşanan sorunların çözümü için ayrı ayrı açılımların yapılmasına gerek yoktur.”

Halkın değerleri referans alınmalı

Temel problemin, doğrudan Alevilerin görüş ve beklentileri çerçevesinde, tüm ülke halkının kolektif çıkarlarını gözetken, gerçekten demokratik adımların atılması olduğunun altını çizen TUDEF şu öneride bulundu: “Sadece Aleviler için değil bütün uluslar, milletler ve inançlar için genel demokratik bir yaklaşımın ve hak eşitliğinin olması gerektiği kanaatindeyiz. Ülkemizde yaşanan sorunların son bulması, ayrı ayrı yapılan bu çalışmaların ortak bir paydada buluşmasıyla gerçeklik kazanabilir. Aleviler, Süryaniler, Kürtler, Ermeniler, Türkler ve ülkemizde yaşayan diğer kesimler eşit haklara sahip olmadıkları müddetçe gerçek çözüm mümkün olmayacaktır. Bu gerçekliği yadsıyan adımlar ise ancak kamuoyunu yanıltmaya ve bu süreçlerden siyasi rant sağlamaya hizmet edecektir.”

Aydınlar: Kürt sorunu ezilen ulusun kendi kaderini tayin etmesi sorunudur

‘Kürt açılımı’ tartışmalarının süregittiği bugünlerde, Özgür Üni-versite’de bir araya gelen aydınlar basın toplantısı düzenleyerek Kürt ulusal sorunu ve ‘Kürt açılımı’ konusunda bir bildiri sundular.

‘Adıyla çağırılmak bir yalan söyleme yöntemidir’: Kürt ulusal sorununun seksen yıllık bir tabu olduğu kaydedilen bildiride şunlar yer aldı: “Şimdilerde tabu olmaktan çıkmakta ve konuşulmakta ama yapılan konuşmaların, söylenen sözlerin reel bir karşılığı olup olmadığı hala tartışmalı. Nitekim temmuz ayının sonunda ‘Kürt açılımı’ denilene ağustosun sonunda ‘demokratik açılım’ deniyordu, Eylül sonunda artık ‘huzur ve uzlaş projesi’ deniyor... Eğer bir sorunu çözmek gibi samimi bir niyetiniz varsa, önce onu adıyla çağırmanız gerekir. Unutmamak gerekir ki, farklı biçimlerde ifade edilse de ‘açılım’ daha önce de gündeme gelmişti. Bir başbakan ‘Kürt realitesini tanıyoruz’ dedi, bir daha ağzına almadı, alamadı, bir başkası ‘AB’nin yolu Diyarbakır’dan geçiyor’ dedi o da bir daha ağzına almadı, alamadı... Zira söylediklerinin reel bir karşılığı yoktu. Neden olmadığı rejimin niteliğiyle ilgili tartışmayı angaje ediyor. Zira Türkiye’de hükümet olmak hükmetmek anlamına gelmiyor.”

‘Kürt sorunu ezilen ulusun kendi kaderini tayin etmesi sorunudur’

Kürt sorununun ulusal bir sorun olduğu vurgulanan bildiride şöyle denildi: “Kürt sorunu ulusal bir sorundur. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin etmesi sorunudur. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin etmesi; gönüllü birlikte yaşamayı da, ayrılmayı da içerir. Kürtlerin ne istediğinin netleşmesi, iradenin ortaya çıkması, sınırsız bir tartışma ortamının sağlanması, ifade [düşünce] özgürlüğünün önündeki tüm engellerin ortadan kaldırılması gerektirir. Bir sorunun nasıl çözüleceği, ne olduğundan bağımsız değildir. Kürt sorunu nedir? Kürt sorunu neden bir sorundur? Bu sorun günümüze kadar neden çözülmeden gelmiştir? Sorunu yaratan esas unsurlar nelerdir? Gibi temel sorular hiçbir zaman gündeme getirilmiyor, tartışma konusu yapılmıyor... Eğer orta yerdeki sorun, ulusal mahiyette bir sorunsu ki öyledir, onu demokratikleşme çerçevesinde çözmek mümkün değildir.”

‘Kürtlerin ihtiyacı olan lütf değil, haksızlığın giderilmesidir’:

“Başbakan ve içişleri bakanı ne yapacaklarını değil, neyi yapmayacaklarını sayarak konuşmaya başlıyorlar... Cunta anayasasına dokunmadan seksen yıllık zihniyetle hesaplaşmadan sorunun çözüleceğine inanan var mı? Hala Kürtçenin bir dil olarak kabul edilmemesi demek, o dili konuşan halkın varlığının da inkâr edilmesi demektir. Böyle bir anlayışla sorun çözülebilir mi? Bu anlayışta ısrar devam ederse, Kürt çözümü, Türk çözümsüzlüğü olmaya devam edecektir. Kürt sorununun kaynağında, devletin inkârı, imha ve asimilasyon siyaseti vardır. Devlet Kürtlere doğal haklarını teslim ederek, bu politikadan, bu uygulamalardan geri adım atabilir. Kürtlerin ihtiyacı olan lütf değil, haksızlığın giderilmesidir. Bunun da yolu doğrudan sorunun tarafı olanla, Kürtlerle, Kürt örgütleriyle, Kürtleri temsil eden kurum ve kişilerle görüşmekten geçiyor. Oysa hükümet Türk tarafıyla görüşmeyi yeğliyor.”

Bildiride imzası bulunan aydınlar: İsmail Beşikçi, Fikret Başkaya, Mahmut Konuk, Sibel Özbudun, Temel Demirel, Ragıp Zarakolu, Sait Çetinoğlu, Babür Pınar, Ayhan Çınar, Paşa Öztürk, Engin Bayramoğlu, Oktay Etiman, İsmet Erdoğan, Özgür Başkaya, Yücel Demirel, Atilla Taygun, Deniz Zarakolu, Büşra Beste Önder, Hüseyin Taka, Hüseyin Gevher, Mehmet Özer, Recep Maraşlı, Cemil Gündoğan, Ahmet Önal, Adnan Caymaz, Ali İmren.

Okuyun; AK mı, kara mı siz karar verin?

TBMM’de memur olarak işe başlayan, Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek’in oğlu Ahmet Çağrı Çiçek, TEKEL’in iştiraki Sığara Sanayi’nin yönetim kurulu üyesi oldu. TBMM’de memur olarak işe başlayan Çiçek, daha sonra Özelleştirme İdaresi Başkanlığı’na geçti. Çağrı Çiçek’in eşi Seda Çiçek de Türk Akreditasyon Kurumu’nda işe başladı.

Bakan çocuğu babalar gibi parayı götürür

Milletvekili, bakan, başbakan ve cumhurbaşkanı çocukları ile diğer bürokratların çocukları ve yakınları devleti arpalık gibi görmeyi ve soymayı hak biliyorlar. Halktan toplanan vergilerle, emekçilerin üretimi sonucu elde edilen gelirlerle doldurulan devlet-kamu kurumlarının kasaları bu zatlara tarafından boşaltılıyor. İşte ibretlik tablodan bir kaç örnek:

Mehmet Emre Gül (Abdullah Gül’in oğlu): 16 yaşında e-ticarete başladı. Ayrıca bardakta mısır satan bir satış zincirinin sahibi oldu...

Bilal Erdoğan (Recep Tayyip Erdoğan’ın oğlu): Harvard Üniversitesi’ndeki eğitiminden sonra Dünya Bankası’nda çalışmaya başladı.

Burak Erdoğan (Recep Tayyip Erdoğan’ın oğlu): Tayyip Erdoğan’ın, “Bursla okuyor” dediği Burak, İngiltere’deki “burslu” eğitiminden sonra 2.5 milyon dolara gemi olarak armatörlüğe adım attı. Burslu okuduğu söylenen birisinin bu gemiyi nasıl alabildiğini anlatmaya gerek yok sanırız!

Cem Şahin (TBMM Başkanı Mehmet Ali Şahin’in oğlu): AKP’ye yakınlığıyla bilinen ve AKP hükümeti döneminin yükünü alan Çalık Grubu, AKP’nin bu desteğinin karşılığı her fırsatta veriyor. Cem Şahin de bu desteğin karşılığı olarak Çalık Grubu’nun avukatlığını yapıyor.

Veysi Şimşek (Mehmet Şimşek’in amcasının torunu): Mehmet Şimşek’in danışmanlığını yapan Mehmet Şimşek, her ay milyarları cebeye indiriyor!

Erkan Yıldırım (Binali Yıldırım’ın oğlu): Denizcilik şirketi sahibi. İtalya’da 445 bin euroya gemi satın aldı. O da artık bir armatör!

Akif Özak (Faruk Özak’ın oğlu): Bardakta mısır satıyor. Atatürk Havalimanı’nda ikinci şubesini açtı.

‘Alevi misin, Sünni misin?’

İSKİ’de inşaat teknikeri olarak çalışan Serin Hamzaçebi, Alevi olduğu için müdürü tarafından sürgün edildi.

Her değişen hükümetle birlikte kadrolaşmanın olduğu ülkemizde, AKP hükümeti de hızla ve yoğun bir şekilde kadrolaşma gösteriyor. Emekçilere yönelik baskıların yanında etnik, dini ve siyasi kimliklerine göre ayrımcılık da uygulanıyor. Ayrımcılığa uğrayan çalışanlar keyfi bir şekilde sürgün ediliyor. Söz konusu ayrımcılık ve baskıların en belirgin yaşadığı yerlerden birisi de AKP’li belediyeler. Çalışanlara yönelik ayrımcılığın ve baskının yaşandığı adres bu sefer İSKİ Genel Müdürlüğü oldu. İSKİ Büyük-

çekmece Şube Müdürü Erkan Yılmaz tarafından, ‘Alevi misin? Sünni misin?’ sorusuyla sık sık karşılaşılan inşaat teknikeri ayrıca Tüm Bel-Sen üyesi olan Serin Hamzaçebi kimliğinden dolayı sürgün edildi. 15 Nisan’da bir abonenin sorunu ile ilgili Yılmaz’ın odasına giden Hamzaçebi, konuşma sırasında Yılmaz’ın ‘Alevi misin?’ sorusuyla karşılaştığı, Hamzaçebi’nin de soruya ‘evet’ cevabını verdiği, sonrasında da müdürün sürekli bu soruyu sorduğu öğrenildi.

‘Başka bir görev yerine sürgün edileceksin’: Hamzaçebi’nin gördüğü baskıyı ve sürgün edilmesini protesto et-

mek amacıyla İSKİ Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen Tüm Bel-Sen 4 No’lu Şube üyeleri basın açıklaması yaptı. Üyeler adına açıklamayı yapan Tüm Bel-Sen 4 No’lu Şube Başkanı Saadet Yeyin, Hamzaçebi’nin, İSKİ Büyükçekmece Şube Müdürü Yılmaz’a bir dilekçe ile başvurarak sık sık şahsına “Alevi misin? Sünni misin?” sorusunu sormasının ve her konuşmasının da ‘başka bir görev yerine sürgün edileceğini’ söylemesinin nedenlerini açıklaması gerektiğini söyledi.

‘Erkan Yılmaz ile ilgili idari işlem yapılmamıştır’: 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun 7. maddesini hatırla-

yan Yeyin, şunları dile getirdi: “Madde, ‘memurlar herhangi bir siyasal parti veya kişinin yararını ve zararını amaçlayan bir davranışta bulunamazlar. Görevlerini tarafsız olarak yerine getirmek zorundadırlar’ şeklinde düzenlenmesine rağmen, bu düzenlemeye aykırı davranan Erkan Yılmaz ile ilgili herhangi bir idari işlem yapılmamış, dahası üyemiz sürgün edilmiştir.” Aynı müdürlükte, geçtiğimiz ağustos ayında da Alevi iki işçinin işten çıkarıldığını hatırlatan Yeyin, Hamzaçebi’nin sürgün kararının geri alınmasını, müdür Erkan Yılmaz hakkında idari işlemlerin başlatılmasını istedi.

Koç Holding yasalara meydan okuyor

İSTANBUL- Koç Holding, Arçelik'in alt işvereni taşeron Yıldırım İnşaat Yükleme Boşaltma Tic. Ltd. Şti. çalışanlarının, yargının onayladığı, işe iade ya da tazminat haklarını vermemekte ısrar ediyor. 2007 yılında Nakliyat-İş'in örgütlendiği ve toplu iş sözleşmesi imzaladığı Yıldırım İnşaat'ın ihalesi, Arçelik yönetimi tarafından iptal edilmiş, bu hamle üzerine işçiler aylarca süren bir direniş

başlatmışlardı. Sendikanın Üsküdar İş Mahkemesi'nde açtığı ve Yargıtay'ın da onadığı işe iade davasında işçilerin işsiz kaldıkları dört aylık sürenin ücretsel karşılığının ödenmesine, işten çıkartılmanın sendikal nedenden kaynaklandığı gerekçesiyle işçilerin işe iadesine, işe başlatılmaması durumunda 12 aylık ücret tutarında sendikal tazmi-

nat olmak üzere toplam 16 aylık ücret ödenmesine karar verildi. Ancak Koç Holding'e bağlı Arçelik, kararı uygulamamakta ısrar ediyor. Nakliyat-İş'ten yapılan açıklamada, "Üyelerimiz, sendikamız öncülüğünde, Koç Holding-Arçelik'in mahkeme kararlarını uygulayınca kadar Arçelik'in Sütlüce'de bulunan Genel Müdürlük binasının önünde 29 Eylül itibarıyla direniş başlatmışlardır" denildi.

4 bin İSDEMİR işçisi hakları için yürüdü

İSTANBUL- Binlerce sağlık emekçisi 18 Ekim günü Kadıköy'de biraraya gelerek, AKP hükümetinin sağlıkta dönüşüm programını protesto etti. Binlerce sağlık emekçisi Tepe Naitulus ve Numune Hastanesi önünden Kadıköy Meydanı'na kadar yürüdü, "AKP elini sağlığımdan çek" dedi. İstanbul Tabip Odası, Diş Hekimleri Odası, Veteriner Hekimler Odası, İstanbul Eczacılar Odası, SES İstanbul Şubeleri ve Devrimci Sağlık İş Sendikası tarafından düzenlenen mitinge birçok devrimci, demokratik kurumlarda katılarak destek verdi. Oda ve sendika konfederasyonlarının genel başkanlarının da katıldığı mitingte, mitingi düzenleyen kurumlar adına açıklamayı İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdüzen okudu. Demirdüzen yaptığı konuşmada, hükümetin sağlıkta 3 milyar dolar tasarruf yapılmasını söylediğini hatırlatarak, "Program ortada, niyet açık. Sağlık pazarı büyüsün, sağlık harcaması artsın ancak iktidarın sağlık harcaması küçülsün, SGK tasarrufa gitsin, fark vatandaşın cebinden ve çalışanın emeğinden alınsın. Tekeller kazansın." diye konuştu. SGK'nın belirlediği fiyatlarla sağlık ocakları ve aile hekimliğinde 2, devlet hastanelerinde 8, özel hastaneye gidenlerin ise 15 lira ayakbasta parası vermesinin

zorunlu hale geldiğini belirten Demirdüzen, "Fakir fukara, garip gureba edebiyatıyla iktidara gelenler kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Aylık geliri asgari ücretin üçte birinden az olan, açlık sınırının bile altında yaşayanlar da dahil herkes bu paraları ödemek zorundadır" dedi. Demirdüzen yaptığı açıklamada, hükümetin reform olarak tanımladığı IMF ve DB reçetelerinin herkesin yaranna olduğunu söylediğini hatırlatarak, "Bebeklerimiz sağlıkta memnuniyetten mi ölüyor? Sağlıkçılar memnuniyetlerini dile getirmek için mi meydanlarda?" diye sordu. Ülkede sağlık sektörünün özelleştirildiğini, piyasaya açıldığını, hastaların müşteriye dönüştürüldüğünü vurgulayan Demirkazık konuşmasını şöyle tamamladı: "Sağlıktaki yolsuzlukları durdurun. Uluslararası ve yerli sermaye sahiplerine hizmet etmeyi bırakın. Emeğiyle sağlık hizmeti üretenlere zarar vermeye son verin. Biz, eşit, ücretsiz, nitelikli sağlık hizmeti istiyoruz. Güvenceli ortamlarda, güvenceli çalışma ve yaşamak istiyoruz." Demirdüzenin konuşmasından sonra SES, Dev Sağlık İş, Eczacılar Odası başkanları da konuşmalar yaptılar. Miting Bandista müzik grubunun verdiği müzik dinletisiyle son buldu.

Eyleme katılan doktorlara sürgün

ANKARA- SES'in SSGSS'ye karşı düzenlediği çadır eylemine katılan dört pratisyen hekim sürgün edildi. Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi dahiliye servisinde görevli bulunan dört pratisyen hekim eyleme katılınca sürgünle 'ceza'landırıldı. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES)'nin Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası'na karşı 1 Ekim'de düzenlediği çadır eylemine katılan, SES Ankara Şube Yöneticisi Dr. Rıza Özbek, SES İşyeri Temsilcisi Dr. Ali Polat, Dr. Fusun Avcı ve Dr. Ali Rıza Özhan 10 Ekim'de değişik hastanelere işi ay süreyle sürgün edildi. Sürgünlerin ardından dahiliye doktorsuz kalırken, yetkililer doktor tayinini dahi gerçekleştirmeyerek hekimlerin yanı sıra hastaları da 'ceza'landırdı. Sürgünlere ilişkin sendika yöneticileri tarafından yapılan açıklamada, arkadaşlarının eyleme katıldıkları için cezalandırıldıkları belirtilerek, hastane başhekimini ile yaptıkları görüşmede kendilerine bu görevlendirmenin sağlık müdürlüğü tarafından yapıldığını söylendiğini, sağlık müdürlüğü ile yapılan görüşmede ise atamaların hastane başhekiminin tasarrufu olduğunun ifade edildiği belirtildi. Sendika yöneticileri uygulamaya tepki göstererek sürgünlerin derhal geri çekilmesini istedi.

Devlet, sağlık emekçisinin sağlığını bozuyor

İSTANBUL- Dev Sağlık-İş, İstanbul Kartal Koşuyolu Eğitim Araştırma Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçilerinin ücretlerini düşüren Sağlık Bakanlığı genelgesini protesto etti.

Kartal Koşuyolu Hastanesi'nde bir ay önce idare tarafından hiç bir bilgi verilmeden ücretleri düşürülen taşeron sağlık işçileri 13 Ekim günü hastane yönetim binası önünde bir eylem yaptı. 100'ü aşkın sağlık çalışanın katıldığı eylemde sağlık emekçileri, yönetim binasından acil çıkışına kadar sloganlarla yürüdü. Eylemde kölelik yasaları ve bakanlığın genelgesi protesto edilirken, örgütü sendikal mücadelelerin süreceği ve düşük ücretle çalışmaya izin verilmeyeceği vurgulandı. Hastane ve taşeron şirket yöneticilerinin tehdit ve baskılarına karşın eyleme katılan işçilere hastalar ve hasta yakınları da alkışlarla destek verdi. Dev Sağlık-İş, ayrıca, Okmeydanı Eğitim Araştırma Hastanesi'nde sendikal çalışmalara öncülük ettikleri gerekçesiyle işten çıkarılan sendikal sağlık emekçilerine yönelik sürdürülen baskıları protesto etti. Dev Sağlık-İş, üyelerini sendikadan istifa etmeye zorlayanlar hakkında Şişli Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunduklarını açıkladı.

Dört emekliden biri icralık

Türkiye İşçi Emeklileri Derneği (TİED) tarafından yapılan araştırmaya göre, bazı emeklilerin evine hiç et girmiyor. Araştırmaya katılan emeklilerin yarısının evine ise ayda 1 kilogramdan az et giriyor. Dernek, 47 ilde 4 bin 362 emeklilin

katılımıyla emeklilerin ekonomik ve sosyal durumunu belirlemeye yönelik bir araştırma gerçekleştirdi. TİED'in yaptığı araştırmada öne çıkan bazı sonuçlar şöyle: -Emeklilerin yüzde 10'unun evine hiç et

girmiyor. Emeklilerin yüzde 48'inin evine ise ayda 1 kilogramdan az et giriyor. -Emekli ailelerinin yüzde 8'i günde 1 ve daha az, yüzde 47'si 1-3, yüzde 33'ü 4-6, yüzde 12'si 6'dan fazla ekme tüketiyor. -Dengeli ve sağlıklı beslenebildiğini düşü-

nen emeklilerin oranı yüzde 18'de kalıyor. -Emeklilerin yüzde 23'ü icralık. -Emeklilerin yüzde 48'inin sürekli bir hastalığı bulunuyor.

4 bin İSDEMİR işçisi hakları için yürüdü

İSKENDERUN- Mesai saatinin keyfi olarak 15 dakika uzatılmasına tepki gösteren yaklaşık 4 bin İSDEMİR işçisi, 6 Ekim günü yürüyüş yaptı. Patron ve sendikanın ortak kararı sonrası beş aydır yüzde 35 daha az ücret aldıkları için maddi sıkıntıda olan İSDEMİR işçileri, bu yeni saldırıya net bir yanıt verdi.

Hak-İş'liler işçileri tartakladı- İşçilerin yürüyüşe geçtiğini haber alan Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası şube yöneticileri ve özel güvenlik görevlileri telaşla işçilerin önünü kesti. İşçiler, eyleme son vermedikleri takdirde işlerine son verilmele tehdit edildiler. Sendika temsilcilerinin bu tavrı işçilerin öfkesini artırdı ve işçiler toplu olarak "Kahrolsun sendika yönetimi", "Bu yöne-

timi istemiyoruz" sloganlarını attılar. Bunun üzerine sendika görevlileri olan Baştemsilci Tuncay Avcı ve Lokal Başkanı Nurettin Gürcan ön safta yürüyen işçilere saldırdı. Yaşanan arbedede bazı işçilerin gıysileri yırtıldı. Sendika yetkillilerinin engellemediği yürüyüş, fabrika genel müdürü İsmail Akçakmak'ın, bu sıkıntıyı en kısa sürede çözmeye söz vermesinin ardın-

dan sona erdi.

Aynı günün 16.30-00.30 arası çalışan ikinci vardiyadaki işçiler de, otobüslerin geç kalkışı uygulamasının devam etmesi üzerine uygulamayı bir önceki vardiya gibi protesto etti. İşten çıkan bine yakın işçi, çelikhane ünitesinin önünde toplandı ve topluca yürüyerek uygulamanın kaldırılmasını istedi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Ezilenler mücadelelerini tarihten aldıkları hak ve meşruluğa yaslarlar

Kabul etmek gerekir ki emperyalistlerin ekonomik-siyasal saldırıları yanında ideolojik saldırıları da etkisini hissettiriyor. Emperyalistlerin yoğun ideolojik saldırılarının sol cenah içerisinde hayat bulduğunu söylemek mümkün. Mevcut sistem, içinden geçtiği dönüşümünün cenderesine karşını da çekebiliyor. Emperyalizmin sahte demokrasi ve özgürlük yanılsaması sol dâhil birçok kesimce o kadar tutuldu ki ezilenlere yutturulmaya çalışılıyor. Yüzler emperyalistlerin bu yanılsamalı söylemlerine dönünce haliyle ezilenlerin haklılığı, meşruluğu, sınıf gerçekliği, devrim, devrimci şiddet "tu kaka" ilan ediliyor. Emek ve mücadele tarihini bize bıraktığı tarihsel hak, meşruluk, devrimci zor gibi kavramlar aymazca 'demokrasi'yle, 'uzlaşma'yla, 'diyalog'la, 'yasallık'la, reformizmle, düzen içilikle, tasfiyecilikle ikame edilmeye çalışılıyor. 6-7 Ekim IMF karşıtı eylemlerde hakim sınıflar ve yarıdıkları saldırıları ile bazı demokratik kurumların, sendikaların ve reformist partilerin tutumu bu tabloyu anlatacak durumdaydı.

Emperyalistler krizlerini aşmak adına yeni sürecin iktisadi-siyasi oluşumlarını kararlaştırırken; dünya halklarına yeni yıkımlar, işsizlik, yoksulluk, açlık, doğa tahribatı yaratacak bu kararlara karşı emekten, eşitlikten, adaletten, özgürlükten yana olanlar, kısacası emekçiler, tarihten aldıkları hak ve meşruiyet temelinde 6-7 Ekim'de alanlarda direniş sergilediler. Emperyalistlerin yıkım kararlarının alınacağı bu toplantıya karşı sokakların direniş alanına çevrilerek toplantının yaptırılmaması kararlılığı önemlidir/önemsenmelidir. Emperyalistlere usaklıkta sınır tanımayan Türk hakim sınıflarının, direnen devrimci-demokratlara pervasız-

ca saldırdığı ayan beyan görülmüştür. Ki hakim sınıflar kendilerini dokunan her şeye saldıracaktır, sindirmeye, yok etmeye çalışacaktır. Aksi bir beklenti içerisinde değiliz. Bu nedenle hakim sınıfların, emperyalist talanlara karşı sokaklara taşan bu eylemleri "provokasyon" olarak nitelendirmesi biz emekçiler için şaşırtıcı değildir. Eşyanın tabiatı icabı ezen sınıflar karşısındaki devrimci-demokratik güçler de direnişle karşılık vermiştir. Emperyalistlere hizmette kusur etmeyen AKP hükümetinin, polisin, valiliğin ve düzen partilerinin, bir bütün olarak devletin, yalan ve çarpıtımlarına karşın, IMF ve DB'nin hak ettiği gibi karşılandığını altını çizelim. Gerici hakim sınıfları ve aygıtlarının devreye soktukları bin bir türlü çarpıtma ve yalan bu direniş ve kararlılığın haklılığını ve meşruluğunu yok edemez. Zira unutulmamalıdır: Bu bir sınıfsal-ideolojik meseledir. İstanbul sokaklarında IMF karşıtı eylem yapan, taş atan, gaz yijyen, gözaltına alınanların sömürü sistemine karşı sınıfsal ve ideolojik bir nefret taşıdıkları bilinmelidir. Bir sınıfın hareketine karşı karşıt bir sınıfın hareketi söz konusudur. Dolayısıyla elbette emperyalistlerin dünyayı talan eden politikalarına karşı direniş sergileyecek, toplantının yapılmasını için meşru direnme hakkı kullanılacaktır. Keza emperyalistlerin tersinden yaptığı da budur. Hakim sınıfların gözü-ayacağı gerici medya emperyalizm karşıtlarını yağmacılıkla, cam-çerçeve indirgen marjinallikle, esnafın dükkanını yıkmakla karaladı. Oysaki esnafın dükkanı olarak yutturulmaya çalışılan, emperyalistlerin aylardır canhıraş bir vaziyette kurtarmaya çalıştığı sömürü ve talan kuruluşları olan bankalardı. Bankalar ne zaman-

dan beri esnaf oluyor? Öte yandan devrimciler 'esnafa saldırdılar' çığırkanlığı çarpıtmazdır. Esnafın dükkanlarına dokunulmamıştır. Devrimciler ideolojileri ve sınıf siyasetleri gereği bunu da yapmazlar. Esnaf dedikleri bankalar değilse tabii! Şayet emperyalist tahakküm, yıkım ve sömürü sistemine karşı haklı ve meşru bir zeminde duruş sergilenmişse, bu duruş gereği emperyalist kurumların yok edilmesi hedeflenmişse elbette bu sömürü sisteminin hayat damarları olan bankalar da hedef olacaktır. Emekçilerin sömürüsü üzerinde var olan ve alın teri gasp edilerek dönüştürülen para merkezlerinin parçalanması, yok edilmesi kadar meşru ne olabilir? Milyonları aç, sefil, işsiz bırakan; savaş, yıkım, kan ve gözyaşını reva gören emperyalist kuruluşlara karşı demokrasi kriterleri mi aranacak? 'Bu eylem yasaldır, şu eylem değildir' hesabı mı yapılacaktır? Devrimci zor buna ihtiyaç duymaz/duymamalıdır. Şu soru sorulmalıdır; milyonlarca emekçinin çalışan emeğinin tutulduğu, milyonlarca emekçiyi türlü düzenbazlıklarla borçlandırın, hoş vaatlerle kredi kartı batağına saplayan, köylüyü borçlandırıp haczettiren bu modern tefeciler, gasp-haneler iyi, güzel, yasal, meşru vb olacak; bu asalak, köhnemiş, semirgenlere karşı taş atanlar, cam indirilen ise; yasadışı, vandal, çapulcu! Kuşkusuz bu çarka çomak sokulur. Yasalar hakim sınıfların kendileri belirliyor. Neyin yasal, neyin yasal olmadığına kendileri karar veriyor. Kitleleri manipüle ederek semirgen kurullarına meşruluk sağlıyor. Kendi çıkarları temelinde bunu yapıp halkınmış gibi bir yanılsama yaratılıyor. Hakim sınıfların bu zor ile rıza etmelerine karşı ezilenlerin kendi hakları ve meşru-

lukları vardır. Sınıf savaşımı tarihi net ve berraktır, bir o kadar da bilimseldir. Ezilenler ezenlerin icazetiyle, normlarıyla mücadelelerini sınırlamazlar. Bir sınıfın diğer bir sınıfı alt etmesi zorla mümkündür. Bu zorun kaynağı tarihsel haklılık ve meşruluk. Dolayısıyla emperyalist-kapitalist sömürü sistemi devrimci zorla ortadan kaldırılabilir. Sin tahlilde devrimcilerin söz konusu eylemi-şiddeti ideolojiktir-sınıfsaldır. 6-7 Ekim'deki eylem bu sınıfsal temelle tanımlanmalıdır.

Emekleri çalınan, hakları gasp edilen, çıkarılan yasalara hiçleştiren ve köleleştirilen kamu emekçileri 25 Kasım'da iş yerlerinde üretimi durdurup uyan grevi yapacaklar. Kamu emekçilerinin temsilcisi sendika patronları bu eylemi 'iç hukuk tükendiyi' ve iş 'AHM'e havale edildiği' için yaptıklarını buyuruyorlar. Hayır, bu sistem emekçilere saldırdığı için, emeklerini çaldığı için eyleme-greve gidilmelidir. Hak ve meşruluğun emekçilere bu kadar yabancılaştırılmasında, emekçilerin korkutulup sindirilmesinde sınıf uzlaşmacı-bürokratik-asalak sendikal anlayışın payının büyüklüğü görülmelidir. Hakim sınıflara açıklamada bulunmaya ne hacet. Onların icazetine, buyruklarına, yasalarna ne hacet. Hakların verilmediği, mücadele bedeli alındığı bilinmelidir. Kamu emekçileri bu gerçektikten hareketle, tarihten aldıkları hak ve meşrulukla 25 Kasım'da hakları için sokaga dökülmelidirler. Emekleri ve gelecekları için üretimden gelen güçlerini kullanmalılar ve kudretlerini de görmelidirler.

Başbakan açlıkta ve 3 çocukta ısrarlı

'Üç çocuk yapın' açıklaması ile birçok kesimin tepkisini çeken Başbakan Erdoğan, bu açıklamasını yineledi. Uluslararası Örnek Kıdemli Vatan-daşlar Kongresi'ne katılan Erdoğan, yaptığı konuşmasında, "Türkiye'nin genç nüfusunu koruması için" her ailenin en az üç çocuk yapması gerektiğini dile getirdi. Haliç Kongre Merkezi'nde 34 ülkeden temsilcilerin katılımıyla gerçekleşen kongrede sosyal devlet olarak görevlerinin kıdemli insanların ihtiyaçlarını karşılamak olduğunu belirten Başbakan Erdoğan, "Ama devletten önce bu insanlara aileleri bakmalı. Bırakın kıdemli insanlar kendi kendilerine yetsin ifadesine katılmıyorum. Yeni neslinin, yaşlıların tecrübeleri üzerine hayat kurması geleceğin teminatıdır" diyerek bir 'sosyal devlet' sorumluluğunu da sırtından attı!

'Yaşlı değil sömürecek genç işçi istiyoruz!' BM'nin önümüzdeki yüzyılı yaşlılar yüzyılı olarak değerlendirdiğini hatırlatan Erdoğan, "2050'de 2 milyar yaşlı olması hesaplanıyor. Türkiye'nin yaş ortalaması 28.5, 60 yaş üstündekilerin nüfusa oranı yüzde 7. Türkiye'de 6 milyon olan yaşlı sayısının 2025'de 9, 2050'de 18 milyona çıkması öngörüülüyor. Bu yaşlanma dünyada ülkelerin yatırımları ve politikaları gibi birçok şeyi tetikleyecek. Harcamalar eğitimden çok sağlık ve bakıma kayacak. Türkiye'nin, genç nüfusuyla ilgili durumunu koruyabilmesi için her ailenin 3 çocuk yapması gerektiğini söyledik. Bilimsel verilere göre 2 olması bile gerileme demektir. Türkiye'nin mevcut avantajlı durumunu koruması, sağlıklı, güçlü bir gelecek için genç nüfusu arttırmak zorundayız."

dedi. İşsizlik ve yoksulluğun her geçen süre içerisinde tırmadığı ülkemizde, Başbakan'ın genç nüfusta ısrar etmesinin nedeni, "Bu yaşlanma dünyada ülkelerin yatırımları ve politikaları gibi birçok şeyi tetikleyecek" cümlesinden de anlaşılıyor. Erdoğan'ın üç çocuk ısrarı genç, dinamik sömürülmeye hazır bir nesil talebinin ifadesidir.

Bu çocuklara kim, nasıl bakacak?

Ailelerin çocuklara nasıl bakacağı ise elbette ki Erdoğan'ın umurunda değil. Çocuk yapın açıklamaları ile ilgili gelen, "Çocuklara nasıl bakılacağı" tepkisine ise Erdoğan, Çin ve Hindistan örneğini vererek, "Zengin ülkelerin hepsi bizden iyi durumda değil. Sadece bulunduğumuz noktadan değil, 360 derece açıyla bakabilmek gerekli." Çin'deki ve Hindistan'daki nüfus yoğunluğunun

"avantaj"larını anlatmaya çalışan Erdoğan elbette ki bunu bu ülkelerin devletleri gözünden bakarak dile getiriyor. Ucuz iş gücü olarak sömürülen, açlık ve yoksullukla boğuşan geniş halk yığınlarının bu durumunu Erdoğan "avantaj" olarak tanımlayıp ülkemiz ailelerine de "örnek" gösteriyor. İşsizlik rakamının milyonlarla ifade edildiği, açık sınırının asgari ücretin hayli üzerinde olduğu, zamların tavan yaptığı, çocuk ve anne ölümü sıralamasında 108. olduğumuz göz önüne alınırsa, ülkemizde her aile yapacağı üç çocuğu ya küçük yaşta açlıktan kaybedecek ya da büyütüp devletin sömürü mekanizmasında yavaş yavaş yok ettirecek. Çocuklarını en iyi koşullarda yetiştiren Erdoğan ve benzerlerinin genç nüfus kaygısı, kendilerinin iyi koşulları için ölecek yoksul insan yığınları yaratmaktan başka bir anlam taşıyor.

60 kadını kürtaja zorlayan skandal

İZMİR- Sağlık Bakanlığı'nın, kullanım süresi dolan kızamıkçık aşılarını hamile kadınlara uygulaması skandala dönüştü. Aşının, hamilelere yapılması riskliyen; ilk belirlemelere göre İzmir'de aşılanan kadınlar arasında gebeyken aşı yapılan ve aşı yapıldıktan sonra gebe kalan kadın sayısı 100 civarında. 60 kadın ise, aşı nedeniyle bebeklerinin özürü doğma ihtimalini göze alamayarak kürtaj yaptırmak zorunda kaldı. Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) İzmir Şubesi, Türk Tabipler Birliği Pratisyen Hekimler Kolu ve Pratisyen Hekimlik Derneği ortak bir açıklama yaparak, Sağlık Bakanlığı'nın kullanım süresi dolmak üzere olan kızamıkçık aşılarının özellikle hamile kadınların sağlığını tehlikeye soktuğunu duyurdu. SES İzmir Şube Başkanı Dr. Ergun Demir, geçtiğimiz Temmuz-Ağustos aylarında aile hekimliği pilot ili olan 33 ilde, 18-35 yaş grubu kadınlara bir doz kızamıkçık aşısı uyguladığını belirterek; "Kuşkulanmıştık, çünkü kampanya bilimsellikten uzaktı" dedi. SES yaptığı açıklamada, "Eğer bu olay bir bilinçsizlik değilse hamile kadınları bu denli büyük bir riske atmanın sebebi ne ola" diyerek milyarları bulan bir aşı kullanıldığna dikkat çekerek Sağlık Bakanlığı'na şu soruyu sordu: "Eğer bilinçsizlik değilse bu kadar para neden bu ilaçlara verildi? Kime hangi sebeplerle bu kadar para kazandırıldı?"

Aile hekimliği uygulaması çerçevesinde yapıldı Sağlık Bakanlığı Temel Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü 2006 Çalışma Yılığ'ına göre 2005'te sadece bir Konjenital Kızamıkçık Sendromu olgusu saptandığını hatırlatan Demir, "İzleyen yıllar için Sağlık Bakanlığı'nın bildirdiği bir rakam yok. 2005 rakamı üzerinden hesaplama yapılırsa, ülkemizde Konjenital Kızamıkçık Sendromu insidansı yaklaşık 60 milyonda birdir. Bu rakam doğru kabul edilirse zaten bu kampanyaya gerek yok. Bu rakam yanlışsa bu da ayrı bir skandal. Kampanyanın hedef grubu olan 18-35 yaş arası kişilerle ilgili önce sağlık taramaları yapılması gerekirdi." dedi. Kampanyanın ülke çapında yürütüldüğünü, bunun da risk bölgelerine özel hastalık kontrol programı uygulanmasını gerektirdiğini hatırlatan Demir, "Ama bu şekilde bir risk haritalaması yapılmadan sadece aile hekimliği pilot uygulamalı 33 ille sınırlı bir kampanya gerçekleştirilmesinin bilimsel dayanağı ne? Aşılama kampanyaları genellikle hastalıklara

SES: Gebe kadınlara, kızamıkçık aşısı yapılmaması ve aşı yapılan kadınların aşı yapıldıktan sonraki 4 haftalık dönemde gebelik yaşamamaları gerekir. Buna rağmen, 33 ilde bazı gebe kadınlara kızamıkçık aşısı yapıldığı ya da bazı kadınların, aşı yapıldıktan sonraki dört hafta içinde gebe olduğunun anlaşıldığı çok sayıda vaka olduğunu saptadık.

rın sıklığının arttığı mevsimlere göre başlatılırken bu kampanya Temmuz-Ağustos aylarına sıkıştırılmıştır. Tüm bu karanlık noktalar için Bakanlık'tan bilgi istedik. Ancak hiçbir açıklama gelmedi" diye konuştu.

Vaka takip edilmedi, gerekli önlemler alınmadı

Sahada gözlemler yaparak aşılamaı toplum sağlığı açısından izlediklerini belirten Demir, şöyle konuştu: "Gebe kadınlara, kızamıkçık aşısı yapılmaması ve aşı yapılan kadınların aşı yapıldıktan sonraki 4 haftalık dönemde gebelik yaşamamaları gerekir. Buna rağmen, 33 ilde bazı gebe kadınlara kızamıkçık aşısı yapıldığı ya da bazı kadınların, aşı yapıldıktan sonraki dört hafta içinde gebe olduğunun anlaşıldığı çok sayıda vaka olduğunu saptadık. Bilimsel verilere göre bu vakaların takip edilmesi gerekli ve acil bir izleme komisyonu oluşturularak vakalara ilgili karar verilmesi ve ailelerin bilgilendirilmesi lazım. Ancak ailelere yeterli bilgi verilmemesi ve/veya koordinasyon sağlanamaması sonucu kadınlar panik içinde kürtaj olmuş ve gebelikleri tahliye edilmiştir. Yaptığımız araştırma ve çalışmalara göre, sadece İzmir ilin-

de 18-35 yaş kadınlar arasında gebe iken aşı yapılan ve aşı yapıldıktan sonra gebe kalan kadın sayısı 100 civarındadır. Kürtaja gebelikleri tahliye edilen kadın sayısı ise 60 civarındadır."

Skandalın itirafı mı, program uygulama hatası mı?

Sağlık Bakanlığı Temel Sağlık Genel Müdürlüğü'nün konuyla ilgili olarak 4 Ağustos tarihinde Genel Müdür Yardımcısı Mehmet Ali Torunoğlu imzasıyla başta İzmir olmak üzere 33 ilin valilik ve sağlık müdürlüklerine konuyla ilgili uyarı yazısı gönderdiği ortaya çıktı. Binlerce kadın aşılandıktan sonra gönderilen yazıda, "Bazı illerde gebelik durumunda aşı uygulaması yapılan kadınlar olduğu bildirilmiş olup, bu konuda Bakanlığımızdan görüş istenmiştir. Gebelik durumunda kızamıkçık aşısının uygulanması, herhangi bir yan etki göstermemiş olsa bile Konjenital Kızamıkçık Sendromu teorik riski nedeniyle yapılmamalıdır ve bu durum program uygulama hatasıdır" denildi. Hatanın resmen kabul edildiği yazıda, hamileyken aşı yapılan kişilerin isim ve adres bilgilerinin de kayıt altına alınması istendi.

Vali ve Sağlık Müdürü susmayı tercih ediyor

SES'in konuyu gündeme getirmesine ve İzmir'de 60 kadının kürtaj yaptırmak zorunda kalmasına rağmen İzmir Valiliği ve İzmir Sağlık Müdürlüğü, konuyla ilgili suskunluğunu koruyor. İşte 'sağlıkta dönüşüm'ün uygulamalarından 'aile hekimliği' projesinin kerameti! Bu daha başlangıç, aile hekimliği bu anlayışla sürdürülürse daha da büyük vakalarla karşılaşmak kaçınılmaz olacak. Zira bu uygulama insan sağlığını değil, sağlığın piyasalaşmasını ve karı temeli alıyor. "Ne kadar hasta bakarsan o kadar kazanırsın" uygulaması daha çok skandallara yol açacaktır. İsimlerinin açıklanmamasını isteyerek www.egedesonsoz.com'u arayan ailelere yaşadıkları vahameti anlattı. Bu onun sonucu olarak ortaya hayatlardan silmeye çalıştıklarını belirten acılı aileler, ilgili yerlere şikayette bulunduklarını ancak henüz bir sonuç alamadıklarını belirtti. Aileler, kendilerini en çok üzen konunun ise bilgi vermeden aşısı uygulayan aile hekimlerinin hala görev yapıyor olması. Mağdur aileler başta Sağlık Bakanlığı olmak üzere İzmir Valiliği ve İzmir İl Sağlık Müdürlüğü'nü görevi çağırıyor.

Polis müdüründen yardım istedi, tecavüze uğradı

MALATYA- Malatya Emniyet Müdürlüğü'ne giderek kocasının polis olduğunu ancak aynı yaşadıklarını ve boşanma davasının devam ettiğini, çocuklarına bakabilmesi için yardıma ihtiyacı olduğunu belirten 2 çocuk annesi Ö.D, yardım alması için Çocuk Şube Müdürlüğü'ne gönderildi. Çocuk Şube Müdürlüğü'ne giden Ö.D, burada Şube Müdürü A.G'nin tecavüzüne uğradı.

Tecavüzcü müdür Rize'ye tayin edildi

Tecavüze uğrayan Ö.D bir süre sonra Cumhuriyet Savcılığı'na başvurarak, A.G'nin kendisine tecavüz ettiğini ve hamile kaldığını belirtti. Emniyet Müdürlüğü ise ilk iş olarak tecavüzcü polisin yerini değiştirerek bildik polisi koruma anlayışını sürdürdü. Tecavüzcü polis müdürü A.G, Rize Emniyet Müdürlüğü Çocuk Şube Müdürlüğü'ne tayin edildi.

Bebeğin babasının A.G. olduğu belirlendi

Tecavüzcü polisi korumanın tüm polis teşkilatını korumak olduğunu iyi bilen Malatya Emniyet Müdürü Ali Osman Kahya yaptığı açıklamada, polisin bu geleneğini sürdürerek söz konusu müdürün teknik takibe alındığını ve buradan elde edilen sonuçta göre olayın tecavüz olmadığını ifade etti. Kahya, Adli Tıp Kurumu'nda yapılan inceleme sonucu, 6 aylıkken ölü doğan bebeğin babasının A.G. olduğunu belirlediğini ancak resmi yazının kendilerine henüz ulaşmadığını kaydetti. Öte yandan, olayın etkisinden kurtulamayan mağdur kadın Ö.D'nin yaklaşık 2 ay önce 3. kattaki evinden atlayarak intihar girişiminde bulunduğu öğrenildi.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

İnsanlığın yansı olan kadınlar neden diğer yansının 'gerisindedir'? Bu soruya verilen yanıtı niteliği, tayin edici bir öneme sahiptir ve özel mülkiyet sistemine biat etmekle onu kökten reddetmek arasındaki çok geniş yelpazede yer alan mücadelede nerede durduğumuzu, ne kadar çözüm gücü, ne kadar iktidar perspektifli bir ideolojiye sahip olduğumuzu ya da olmadığımızı gözler önüne serer. Kadının bugün "ikincil" olarak görülmeye başlandığı süreç uzun bir tarihe sahiptir. Özel mülkeyetin ve var ettiği sınıflı toplumun, bugün bize atılan dayakların, doğurmak zorunda kalmamızın, tacize, tecavüze maruz kalmamızın, namus olmamızın ve bunun cinayetlerine kurban gitmemizin doğrudan sorumlusu olduğu gerçeği nasıl reddedilebilir? Birilerinin "namusu" olmanın "sorumluluğu"nu taşımak, evde ve birçok alanda fikrimizin alınmasına gerek duyulmaması, daha fazla emek harçayıp daha az ücret almamız, evde hiçbir karşılığı olmayan bir sömürü düzenine tabi kılınmamız ve bunların daha fazlası hiç bir kadının yabancısı olmadığı şeylerdir. Bunların köklü bir sorundan kaynaklanan sonuçlar olduğunu hepimiz şu ya da bu düzeyde ve biçimde biliriz. Böyle olmakla birlikte bizler, devrim sorunu ile kadın sorununu birbirinden kopmaz zincirlerle bütünleştiren, kadının kurtuluş mücadelesinin ancak ezilen sınıfın mücadele zemininden yükseldiğinde nihai amacına ulaşacağını bilen devrimciler, "özel mülkiyet" dediğimiz gerçeğin tamamen dışında olduğumuzu iddia edebilir miyiz? Evet bugünkü durumu-sonuçları geçmişteki kökleri ile alıp açıklamak için hayli gerilere dönmek, diyalektik materyalizm anlayışı ile sorgulamalarda bulunmak gerekmektedir. Bu yöntem kuşkusuz bugün sorun olarak tanımladığımız ve mücadele etmemizdeki amaçları oluşturan herşey için geçerli. Halkların kurtuluşunu sınıfların yok oluşunda gördüğümüz ve bunun ışığında sürdürdüğümüz mücadele elbetteki biz kadınların kurtuluşunu da getirecek bir mücadeledir. Ve sınıflı toplumda yaşamının sonuçları olarak ortaya çıkan ezilenlerin

sorunu ve bunun içerisinde bir de kadın olmanın sorunu devrimci bir mücadele vermedeki yolu zorunlu kılar. Pekli devrimci mücadele içerisinde bahsettiğimiz sorunlar devrimci erkek yoldaşlarımız arasında yokmu olur. Buna "evet" demek "tannı evreni üç günde yaratır" demekle aynı şey olurdu muhtemelen! İşte tamda bu yüzden "ikincil" olma durumu devrimciler içerisinde de -örgütsüz yaşamdaki kadar ağır olmasa da devam eder. Kadının yardımcı güç olarak değerlendirilmesi toplumsal yaşamdan alınan kimi hatalı anlayışların tam anlamıyla aşılamanasının bir sonucu değil midir? Devrimci yaşam içerisinde kadın için başka yanılsamalar oluşur. Kuşkusuz kadın sorunu hiç kimse reddetmez. Fakat pratik hep bir çelişki ortaya koyar. Kadın da teoride farklı, pratikte farklı görüntü gelişisinin kurbanıdır. İnisiyatif geliştirme noktasında ölü ağılmayan kadın, bu duvan yıkma noktasında kendisi de atıl davranır. Tartışma ortamlarında kadın dinleyicilerin çok olmasının nedeni dinlemeyi sevdiplerinden mi dersiniz? Politika üretmemek, daha çok ortaya konanı uygulamak, inisiyatif olamamak ve kendini ifadede sorunlar yaşamak gibi sıkıntılardan aşılması noktasında bizlerin ne kadar azimli olduğu tartışmalıdır. Elbette erkek egemen sistem içerisinde gelen erkek yoldaşların kadın meselesindeki eksiklikleri -bilerek ya da bilmeyerek- bir engeldir fakat kişinin öznal çabası daha belirleyici olansa kavranamayan ne? Erkeklerde "güç" olarak tanımlanan şeye kadının hayranlığı, inisiyatif olan kadının bunu yakaladıktan sonra erkek gibi davranmasında kendisini gösterir. Ve kadınların karşı cinsle karşı daha anlayışlı ve samimiyet yaklaşımının hemcinsinde kendini göstermemesi onu rapik, diğeri ise "gözüne girilmesi gereken" olarak değerlendirilmesinin sonucudur. Özcesi "egemen olana" yaranmanın yansımasıdır. Bu da kendini var edebilmenin aracıdır! Kadınlı erkekli erkek yaklaşımlar, sağlıksız anlayışlar neticesinde duygusal ilişkiler de devrimcilik noktasında eksiklikler barındıran nüvelerle yaşanır.

Örgütlü iki insan arasında yaşanan ilişki biz kadınların özümsemediği "güçsüz" anlayışı ve erkeklerin "güçlü olan" anlayışı ile kişilerin birbirini ileri taşımamasından ziyade geriletken bir şeye dönüşür. Bağımlılık, iktidar, yanılsamalı özgürlük ve idealize kalıplar... Kişinin devrimcilik adına taşıması gereken nitelikleri ne kadar barındırıyor yaşadığı duygusal ilişkiye daha net gözlemlenir. Devrimciler olarak bizlerin dahi burjuvazinin verdiği "özel yaşam" anlayışını benimsememiz bunun göstergesi değil midir? Elbette kişiler arasında kalması gerekenler vardır, fakat A kişisi ile B kişisi arasında yaşananlar ve devrimci yaşam diye ikiye ayrılan, ayrıntılan, yoldaşlar ve sevgili olarak yaratılan bölünmeler "özelin", "mülküm" anlayışını barındırmaz mı? Kendi mülkümüz olarak gördüğümüz özelleştirdiğimiz kişi ile kurulan bağımlılık hangi sorunlara gebedir? Ve bunun sonucu olarak ortaya birinin diğerine yaşamını endekslemesi, hayatını ona göre konumlandırması kaçmaz mı? Örneğin bir başka yoldaşımıza ilişkimiz hakkında söz etme hakkını, eleştirir getirebilme hakkını hiç tanımayız. Çünkü bizim özel alanımıza girmiştir ve mülkümüze müdahale etmektedir! Karşısındaki yaşamına göre kendini biçimlendirmek daha çok da kadınların düştüğü bir eksiklikler. Nedenlerini şu ana kadar bahsettiklerimizle açıklayabiliriz. Erkeğin "güç"ü olan olarak kendisini daha ileride görmesi, ki kadının da böyle değerlendirilmesi, onun erkeğe göre kendisini konumlandırmasını getirebiliyor. Bu ise iş yapmada, mücadelede kadını sınırlayan ve geriye düşüren birşey olarak ortaya çıkabiliyor. Elbette burada gerileme durumu, yalnızca kadında ortaya çıkmaz. Çünkü ortada ikili birşey vardır ve kendini "ileri" olarak tanımlayan taraf "geri" olanla bir yerde uzlaşmışsa demek ki geri olan, eksik yaklaşım tek taraflı değil. Yani başmızdaki ileri taşımayı, onun eksik yanları ile uzlaşıyor ve bunu kendi "ilerilememize" değerlendiriyorsa "ileri" kavramını bir hayli tartışmak ve açmak gerekir. Birinin diğerinin üzerinde kurduğu "güç" durumu kimi zaman iktidar

anlayışını da doğurur. Her iki tarafın da "özel" kıldığı bu alanda "güç" olanı belirlemesi sorunu bir ilişkinin bir başka nedenidir. Bu bir savaşsa, kaybedene ne olacağı merak konusu! Her savaşın bir kaybedeninin olması zorunluluğu içerisinde düşünürsek, bu savaş kaybedeni nereye savuracak bunu iyi hesaplamak gerekmez mi? Ve her şeyden önce yoldaşımız olan bu kişinin savrulmasına izin vermek devrimcilik ilkelelerinin neresinde yer almalıdır? Eksik anlayış ve yaklaşımlar kendisini illaki bağımlı, iktidar, aşın duygusal gibi durumlarda göstermez. İlişkii idealize etmek de bunun bir aygıdır. Doğal olana aykırı biçimde, özgün koşullardan bağımsız değerlendirilerek, yani anti-bilimsel bir yaklaşımla "devrimcinin yaşaması gereken ilişki biçimi" olarak oluşturulan mantıkta en az diğeri kadar soruludur. İleri olanın bir diğerini de ileri taşımak adına sürdürmesi gereken mücadele burada da geçerli olmalıdır. Kişinin eksikliklerini görmeden kendini dayatması karşı tarafı ilerletmek adına ne kadar yol alabilir? Sorgulama, kendimizi olduğumuz gibi, yani kadınlığımız ve erkekliğimiz üzerinden kabul etmemek, bir iç sorgulayış içerisinde genel sorgulayışın bir parçası olma mücadelesini yükleyerek olmalı. Yani nefes alıp vermek kadar gerekli, doğal bir yaşam belirtisi üzerinden "DEVRİMCİ" olmak, bizim için varlık ya da yokluk gerekçesi olmalı. Ve bunun gerçekleştirilmesinin tek somut zemini samimiyetle yaklaşımdır; sorunlara ve çözümlerine... Kimsenin kadın sorununu reddetmediği bir yerdeyiz evet fakat, kabul etmek çözüm getirmedine göre... Tüm bahsettiğimiz sorunlara, çözmek gayreti ile yaklaşmak ve kadın olarak kendi gücümüzü görmek ve kendimizi yapabildiklerimiz üzerinden var etmeye çalışmak ancak; bağlılığı, endekslenmeyi, erkekleşmeyi, ikincil olmayı, geride kalmayı-bırakılmayı yok edilecektir. Yoksa biz kocaman bir yanılsamanın kurbanı olmanın ötesine geçemeyeceğiz...

Mülkiye öğrencileri bakanlara söz hakkı vermedi

ANKARA- Ankara Üniversitesi öğrencileri etkinliklere katılmak üzere gelen bakanları okullarından kovdular. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde düzenlenen 2. Türkiye-Avrupa Demokrasi Forumu'na katılan bakan Cemil Çiçek, öğrencilerin protestosu sonucu konuşmasını yapamadan okuldan ayrıldı.

Çiçek, konuşmasına başlamadan önce ayağa kalan bir öğrenci, "Bu ülkede 12-14 yaşındaki çocuklar asker kurşunuyla sorgusuz sualsiz öldürülmekte, Engin Cebeler öldürülmekte. Bu ülkede, elektrığe, suya, her türlü tüketim maddesine defalarca zam yapılırken, işçiler, memurlar açlık sınırının altında bir ücretle geçinmeye mahkum edilirken, böyle bir ülkenin Başbakan Yardımcısı olarak sizin

çok fazla söyleyebilecek sözünüz olduğuna inanmıyorum. Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz" diyerek Çiçek'i protesto etti. Salonda bulunan diğer öğrenciler de arkadaşlarına destek vererek Çiçek'i alkışlarla protesto ettiler. Protesto üzerine demokrasi ve insan hakları dersi vermeye kalkan Çiçek, bir başka öğrencinin, "Peki bu toplantının polis kordonu altında yapılmasına ne diyorsunuz?" demesinin ardından konuşmasını bu şartlar altında yapamayacağını ifade ederek okulu terk etti.

Ertuğrul Günay da protestolardan nasibini aldı

Ankara Üniversitesi ile Türk Kültür ve Sanatları Ortak Yönetimi'nin (Türksoy) düzenlediği "2. Cengiz

Aytmatov Günleri"ne konuşmacı olarak katılan Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay da Dil- Tarih ve Coğrafya Fakültesi öğrencileri tarafından protesto edildi. Üniversite öğrencilerinin içeri alınmadığı etkinliğin ardından bakan, öğrenciler tarafından kapıda karşılandı. "Üniversiteler bizizdir, bizimle özgürleşecek", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "Dil-Tarih faşizme mezar olacak" sloganları atan öğrenciler Bakan'ı okullarından kovdu. Yapılan protestonun ardından öğrenciler, Orta Bahçe'ye giden öğrenciler, protestonun amacını anlattılar.

Kocaeli'de de bakan protestosu vardı

KOCAELİ- Kocaali Üniversitesi'nin Umuttepe Yerleş-

kesi Baki Komsuoğlu Kongre Merkezi'nde yapılan 2009-2010 akademik yıl açılış törenine katılan Sannay ve Ticaret Bakanı Nihat Ergün, öğrenciler tarafından protesto edildi. Bakanın gelişini protesto eden devrimci-demokrat öğrenciler, kongre merkezine alınmaması üzerine jandarma ve özel güvenlik birimi barikatını aşmak için bir süre eylem yaptı. Burada alternatif bir açılış da gerçekleştiren öğrenciler, türküler söyleyip halay çektiler. Eylem sonrası açıklama yapan öğrenciler, toplantıya katılan Bakan Ergün'e, "Bugün IMF toplantısı varken, işbirlikçi hükümetin bir üyesi olarak üniversitemize ne yüzle geldiniz" dediler.

Okullarda faşist saldırılar artıyor

Yeni eğitim öğretim yılının açılmasıyla birlikte üniversitelerdeki polis-idare-sivil faşist saldırıları da başladı. Üniversitelerdeki devrimci, demokrat öğrencilerin neredeyse yaptıkları her eyleme saldıran polis kervanına Özel Güvenlik Birimleri (ÖGB) de katıldı. Sivil faşistlerin satırlı bıçaklı saldırına uğrayan öğrenciler, tüm bunlar yetmiyormuş gibi üniversite idaresi tarafından soruşturma terörüne maruz kalıyor, okullarından uzaklaştırılıyor.

Antep'te polis ve ÖGB terörü

ANTEP- Gaziantep Üniversitesi'nin yeni eğitim ve öğretim yılı açılışına katılan Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Şimşek'i protesto eden öğrencilere üniversitenin ÖGB ve sivil faşistler saldırdı. Aralarında DGH'nin de bulunduğu kurumlar tarafından yapılan eylemle ÖGB ve sivil faşistlerin saldırısı protesto edildi. "Faşizm dışarı, bilim içeri" yazılı pankart açan öğrenciler, yemekhane önünden yerleşke kapısına yürüdüler. Yürüyüşün izinsiz olduğunu bahane eden ÖGB, müdahale etmek istediye de öğrencilerin kararlı duruşuyla yürüyüş devam etti.

Öğrenciler adına yapılan açıklamada üniversitelerin bilim yuvası olması gerektiği vurgulanırken, mevcut durumun bundan çok uzak olduğu belirtildi. İlerici öğrencilerin, polisin öncülüğünde gerçekleşen sivil faşist saldırılarla sindirilmeye çalışıldığı belirtilen açıklamada, bilimsel bir üniversite mücadelesinin süreciğinin altı çizildi.

Rektör öğrencileri tehdit etti

Yaşanan olayların ardından rektör öğrencileri makamına çağırarak yürüyüşe katılan öğrencilere soruşturma açacağını belirtti. Bununla da yetinmeyen rektör, yapılan eyleme katılan bütün öğrencilerin ailelerine eylem görüntülerini ve soruşturma belgelerini postalayacağı tehdidinde bulundu.

İnönü Üniversitesi'nde 3 öğrenci bıçaklandı

MALATYA- İnönü Üniversitesi'nde devrimci ve yurtsever öğrenciler ile ülkücü faşistler arasında süren gerginlik çatışmaya dönüştü. Faşistlerin bıçaklı saldırı-

sında, üç öğrenci yaralandı. Saldırganlara dokunulmazken, yaralanan öğrenciler ise gözaltına alındı!

Saldırının öncesinde gerginlik vardı

İnönü Üniversitesi Battal Gazi Öğrenci Yurdu'nda başlayan gerginlik, ülkücü faşistlerin provokasyonları ile adeta 'geliyorum' dedi. Öncesinde devrimci, yurtsever öğrencilerin tehdit edilmesinin ardından ülkücü grup, üniversite içinde bulunan Bilim Kafe önünde provokasyonlarına devam etti. Faşistler, "Sizi burada yaşatmayacağız" diyerek öğrencilere saldırdı. Olaylarda jandarma, dördü ülkücü olmak üzere toplam 6 öğrenciyi gözaltına alırken, akşam saatlerinde ise gözaltına alınanların tamamı serbest bırakıldı.

Aynı grup bu defa da öğlen saatlerinde Merkez Postanesi civarında 3 öğrenciyi bıçakla saldırarak yaraladı. Saldırıda iki baldırından derin bıçak darbesi alan ve kan kaybı yaşayan Fırat Bulut adlı öğrenci Turgut Özal Tıp Merkezi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Öğrencilerden suç duyurusu

Ülkücü grubun öğrenci olmadığı belirtilirken, öğrenciler; "İbrahim Aktaş isimli yüksek lisans öğrencisi tarafından okula getirildiler. Bilim Kafe önünde oturtuldular. İbrahim Aktaş isimli sosyoloji bölümü yüksek lisans öğrencisi bizi hedef gösterdikten sonra olay yerinden uzaklaştı" dediler. Öğrenciler, faşist saldırının sorumluları hakkında suç duyurusunda bulundu.

Polis-üniversite-ÖGB işbirliği ile desteklenen faşist saldırının yaşandığı yerde 24 saat polis ekibinin bulunduğu ve alanın mobese kameralarıyla izlendiği belirtiliyor. Buna rağmen saldırganları elini kolunu sallayarak doluyor, polis ve idare ise saldırganları tespit edemediğini söylüyor!

Gazi Üniversitesi'nde öğrencilere faşist saldırı

ANKARA- Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Tıp Öğrencileri Kolu'ndan (TÖK) iki kadın öğrenci, topluluk stantlarının olduğu alanda 'Tıpa Tıp Yaşam' isimli dergiyi dağıtırken fiziksel saldırıya uğradılar. Okulda bu tür faaliyetlere izin vermeyeceklerini, okulun kendilerine ait olduğunu söyleyerek tehditler savuran sivil faşistler, TÖK'lü öğrencilerin çalışmalarına devam etmeleri üzerine fiziki saldırıda bulundular. Yaşanan saldırı üzerine dekanla görüşen öğrencilere yaptıkları çalışmanın izinsiz olduğu söylenerek, Türk Tabipler Birliği (TTB) içerisinde çalıştıkları için suçlamalar yöneltildi. Saldırıya uğrayan öğrenciler ise çalışmalarına devam edeceklerini belirttiler.

Dersim üniversitesine 'kavuştu' ama...

DERSİM- Yeni ve sancılı bir eğitim-öğretim yılı başladı. Başlaşmanın üzerinden çok uzun zaman geçmemesine rağmen önceki senelere göre değişen hiçbir şeyin olmadığı, hatta eğitim sisteminde var olan gediklerin iyice açıldığı ve yeni gedikler eklendiği görülüyor.

Üniversitesine yeni "kavuşan" Dersim'de de durum çok faklı değil. Başbakan Erdoğan'ın "ülkede üniversitesi olmayan il kalmayacak" söyleminden sonra Dersim'de de yıldırım hızıyla Tunceli Üniversitesi açılmıştı. Üniversite için, herhangi bir alt yapısı olmayan okular boşaltılarak fakülte haline getirilmeye çalışılıyor. Değişen okullar yüzünden Dersim'de yüzlerce aile mağdur durumda.

Fakülte açılmadı ama okullar kapandı

Dersim'de üniversitenin açılmasıyla birlikte adeta okul kaosu yaşanıyor. Birçok ilköğretim okulu fakülte yapılacağı gerekçeyle kapatılmış durumda. Dersim'de özellikle 1990'lı yıllarda köy boşaltmalarla birlikte köylerinden göç etmek zorunda kalanların yoğun olarak yaşadığı mahallelerdeki okullar kapatıldı.

Aileler çocuklarını okutmakta tereddütlü

Okullar kapalı tutulduğu için aileler, çocuklarını başka okullara gönderiyor. Bundan dolayı servis ücreti gibi bir külfet ortaya çıkıyor. Zaten ekonomik olarak zor şartlarda yaşayan mahalle halkının sırtına ek olarak aylık 100 TL'yi aşan servis ücretleri biniyor. İki veya daha fazla öğrencisi olan aileler için durum daha kötü bir hal alıyor. Bütün bunlara öğrencilerin öğrenmeği de dâhil olunca aileler çocuklarını okula gönderme konusunda bir tercih yapmak durumuna getiriliyor ve çocuklarından birisini okuldan almak durumunda kalıyor. Öğrenci velileri bu konuda Vali ve Milli Eğitim Müdürü'yle görüştüklerini, yetkililerin her zaman olduğu gibi bu konuda da ilgisiz davranışlarını söylüyorlar.

Okulu gören üniversiteliler memleketlerine geri dönüyor

Öğrencilerin ülkenin birçok yerinde yaşadığı sorunlar Dersim'de de baş gösteriyor. Hiçbir altyapısı hazır olmadan direktiflerle kurulan Tunceli Üniversitesi'nde en büyük sorunlardan birisi de barınma sorunu. Barınma sorunu yaşayan öğrencilerin birçoğu okulu bırakmış veya dondurmış durumda. Yine birçok öğrencinin okulu bırakmayı düşündüğü Tunceli Üniversitesi'nde, birçok bölümde henüz dersler başlamış değil. Bazı bölümlerde okuyan öğrencilere okul idarecileri "Gidin, iki hafta sonra gelin" diyorlar. Var olan misafirhaneler ve yurtlar harabe durumda.

Yurt-Kur'un binasında komandolar kalıyor

Bütün bunlar yaşanırken kullanın hakkı Yurt-Kur'a ait olan bir bina 4. Komando Tugayı tarafından uzun yıllardır işgal ediliyor. Söz konusu binanın kira bedeli, elektrigi, suyu ve yakıtı Yurt-Kur tarafından ödeniyor. Kısacası Dersim Üniversitesine kavuştu; ama ne öğrenci var, ne derslik.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

"Devrim kitlelerin eseridir" doğru belirlemesi devrimin kimlerle yapılacağına işaret eder. Devrim; birilerinin ya da öncü olarak öne çıkarılan yaparak kitlelere sunacağı bir şey değildir. Devrim; kitlelerin devrime seferber edilmesiyle ve kitlelerin devrimi sahiplenmesiyle gerçekleşecek bir olaydır-olaylar dizisidir. Toplumun sınıflara bölünme gerçeği ve her bir bireyin toplum içinde hâkim olan egemen ideolojinin etkisiyle ve maddi yaşam koşullarına paralel sınıfsal bir duruş sergilemesi, her bireyin aynı oranda devrimi sahiplenmesini engelleyen bir faktördür. Bu açıdan bakıldığında kitlelerin devrime seferber edilebilmesi ve devrimi kendi kurtuluşları olarak görüp sahiplenebilmeleri edinecekleri sınıf bilinciyle orantılı olacağı gibi, edindikleri sınıf bilincine koşut olarak da bir pratik sergileyeceklerdir. Eşitsiz gelişme denen şeyin yalnızca ekonomi alanıyla sınırlı tutulamayacağı gibi, düşünce ve duruş alanını da kapsamına alması bundandır. Genel olarak ezilen-sömürülen halk kitleleri devrimi sahiplenme ve devrime sempati duyma eğilimi taşır, gerçek manada devrimi sahiplenmenin ve gereklerini yerine getirmenin ön koşulu ise sınıf bilincidir. Yani devrimci-proleter sınıf bilincidir. Bunu elde etmek ise kendiliğinden olamamaktadır. Kitleleri sınıf bilinciyle buluşturmak ya da kitlelere sınıf bilincini götürmek devrimci mücadelede bir araç olan öncü kurumların vazgeçilmez görevidir. Bunun nasıl ve ne şekilde yerine getirileceği ise öncü kurumların her bir somuttaki kitle çalışmalarının çeşitlilikleriyle ilintilidir. İşçi sınıfı içindeki bir çalışma kendine özgü bir yöntem gerek-

tirir, köylülük içindeki bir çalışma, gençlik, kadın, sokak çocukları, dayanışma ya da çevre dernekleri veyahut inanç merkezli örgütlenmeler içinde yapılacak kitle çalışması ise kendine özgü çalışma yöntemleri gerektirir. Bir parti ve onun organları içindeki çalışmalar dahi kendine özgü yöntemleri gerektirir. Ve her bir somuttaki çalışmanın temel hedefi devrime seferber etmek için kitleleri sınıf bilinciyle buluşturmaktır; her bir kesimin devrimi sahiplenmesini ve sahiplendiği oranda da devrimci pratiğe girmesini ve de daha ileri taşınmasını hedefler. İşçi sınıfının ekonomik koşullarının düzeltilmesi için yürüttüğü kendiliğinden mücadelelerin ileriye taşınması ve sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir bileşeni olması için siyasal mücadeleyle ilişkilenebilir. İşçi sınıfına götürülecek sınıf bilinciyle, işçi sınıfının sınıf bilincine ulaşmalarıyla olanaklıdır. Ha keza öğrenci gençliğin akademik sorunlarının iyileştirilmesi için yürüttüğü mücadele için de aynı yaklaşım gereklidir. Öğrenci gençliğin akademik mücadelesinin siyasal mücadele ile buluşturulması öğrenci gençliğin sınıf bilinciyle buluşmasıyla alakalıdır. Köylü, kadın, dernekler, çeşitli iş kolları vb yerlerde çalışma her bir somutun kendine özgü özgünlükleriyle ele alındığında sınıf mücadelesinin birer mevzi haline getirilebilir. Ve her bir çalışma alanının, iş kolunun, derneğin bileşeni bir ve aynı olmadığı gibi özgünlükleri de farklıdır. Bu farklılık çok değişik çalışma yöntemlerini-biçimlerini gerektirir.

Bu anlamda Demokratik Gençlik Hareketi'nin "daha gelişkin bir gençlik örgütü yaratmak için emek seferberliği..." perspektifiyle

köylük bölgelerde yürüttüğü çalışmadan çıkarılan sonuçların sırf gençlik kesimini ilgilendiren bir mesele olmaktan çıkıp genel devrimci faaliyette önemsenmesi ve öğrenilmesi gereken derslerle dolu olduğu kuşku götürmezdir. Gazetemizin 17-31 Eylül tarihli 161.sayısında yayınlanan "doğru bir kitle politikası kitleler içinde gelişir" başlıklı yazı içinde gizli olan çok önemli, doğru ve devrimci vurgular vardır. İzmir'den katılımcının vurguladığı "...çalışmamızın en önemli kısmı ise köylük bölgelerde yaşanan sorunları pratik içerisinde gözlemleme ve tahlil etme imkanı bulma...", Eskişehir'den katılımcının vurguladığı "...sömürüyü en derinden yaşayan işçiler-köylüler ve emekçi halkımızla birlikte üretim alanlarında olmak ve onların tecrübelerinden ve deneyimlerinden yararlanmak...", Uşak'tan katılımcının vurguladığı "...doğru bir kitle politikasının ancak kitleler içinde yer alarak gelişebileceğini...", Denizli'den katılımcının vurguladığı "insanın kendi eksikliklerini görme..." noktasındaki öğrendikleri ve belki de hepsinin billurlaşması anlamına gelen, kitlelerle ilişki, güven ve de sorunların kavranarak bilinci önlerlik yetisinin kazanılmasının yolunu gösteren Bursa'dan katılımcının vurguladığı "...bu ilişkilerimiz sayesinde köylüler artık sorunlarını bizimle paylaşmaya başladı... Bu yolla biz de onların sorunlarını kavrama noktasında önemli kazanımlar elde ettik..." belirlemesinde bulunan kitlelerin devrimcileştirilmesi için devrimcilerin eline muazzam tecrübeler vermektedir. Kitle çalışmalarında hazır reçeteler yoktur. Yöresel ve kültürel özellikler, iş kollarının çeşitliliği, her

bir derneğin kendi özgünlükleri ve her bir kısım ve kesimin "acil talepleri"nden tutalım da bileşenlerine kadarki farklılıklar her bir çalışmaya somut yaklaşmayı gerektirir. Özcesi DGH faaliyetçilerinin yaptığı gibi soyut bilgiyi somuta indirgeyebilmek için her bir somutun içine girmeyi gerektirir. "Devrim kitlelerin eseri" olacaksa kitlelere sınıf bilincinin götürülmesi olmazsa olmaz çıkış noktasıdır. Devamı ise her bir somutun özgünlüklerinin açığa çıkarılması ve her bir somut için politikanın belirlenmesidir. Kitlelerin devrimi sahiplenmeleri ve devrime seferber edilebilmeleri devamında ise "devrimin kitlelerin eseri" olması "kitlelerden kitlelere" ilkesinin her bir somutta hayat hakkı bulmasıyla etekemiğe bürünür, olanaklı hale gelir. Bilinen en temel yanlışlardan birisi, kitleleri işe yaramaz kalabalıklar olarak gören, onlara güvenmeyen ve devrimci mücadeledeki önemini yadsıyan, elitist, tepeden bakan yanlıdır. Kitleler değil, parti-öncü güç her şeydir. Ne yapılacaktır parti yapar, kitlelere parti ne derse onu yapar-yapmalıdır. Oysaki yaratıcılığı defalarca ispatlanmış kitlelerin, inisiyatifini kullanabilmelerinin önu açıldığında, kullanmalarının zemini sunulduğunda dinamik rolleri ortaya çıkar. Kitleleri hor gören, tembel-cahil-geri olarak değerlendiren ve onlara güvenmeyen hiç bir anlayış devrim gibi meşakkatli bir işin hakından gelemmez. Devrim, devrimden çıkarı olan tüm kesimlerin devrimi sahiplenip mücadeleye katılmalarıyla mümkündür!

“Silahlarımızla konuşmaya devam edeceğiz”

Maolistler, Batı Bengal'deki kol-luk güçleri ile devam eden sa-vaşta Batı Midnapore, Bankura ve Purulia'nın içinde ve çevre-sinde yaklaşık 5 bin köyün kontrolünü ele geçirdiklerini duyurdular.

Hindistan devletinin en çok arananlar listesinde yer alan Maoist liderlerden birisi olan Hindistan Komünist Partisi (Maoist) politbüro üyesi Kishenji, “Bizler Lalgah, Goaltor, Shalboni, Belpahari, Balrampore, Sorega gibi alanlarda kontrolü elimizde tutuyoruz ve buralarda halkın iktidar-da olduğu yerel yönetimler kuruyoruz.” dedi. Kishenji, bu alanlarda çalışan ve yer alan hemen tüm büyük şirketlerden şu an vergi aldıklarını söyledi. Kishenji, “Genellikle, Maoist hükümetimiz tarafından kontrol edilen alanlardaki çalışan büyük şirketlerden %8 ile %10 arasında vergi alıyoruz.” dedi. Kishenji, devlete karşı uzun süren savaşta, Maoistlerin, Orissa'nın en az %50'sinde, Chhattisgarh'ın %60'ında, Bi-har'ın %25'inde, Maharashtra'nın %10'unda ve Andhra Pradesh'in %25'inde kontrolü ellerinde tuttuklarını kay-detti. Hindistan'ın yoksul halkının, kendi geleceği için mü-cadele ettiğini ve bu mücadeleye önderlik eden HKP(M)'ye her türlü desteği verdiğini vurgulayan Kishenji şöyle devam etti: “Bizi saklandığımız yerden çıkartacakla-rını söylüyorlar. Bizi sınırdışı mı edecekler? Buna güçleri yeter mi? Biz halkın içindeyiz, halkız. Halkı mı sürecekler?” Kishenji, bir diğer politbüro üyesi olan Kobad Gandhi'nin tutuklanmasının “örgüte bir darbe olduğunu” kabul et-mesine rağmen, bunun “işlerini engellemeyeceğini” diye getirdi. Hindistan Komünist Partisi (Maoist) merkez komi-te üyesi olan Kishenji; Assam, Orissa, Jharkhand, Bihar ve Batı Bengal'den sorumludur. Batı Bengal'de Naksalist ha-reketin dirilişinde etkin rol aldı.

Maoistlere yönelik saldırıya karşı genel grev yapıldı: Hindistan Komünist Partisi (Maoist), 12 Ekim'de Hindistan'ın doğusu ve merkezinde polis saldırılarına ve Maoist güçlere yönelik kapsamlı saldırı hazırlıklarına karşı iki günlük genel grev çağrısı yaptı. Hindu ve BBC'nin ilk raporlarına göre, Bihar bölgesinde demiryolu ile otobüs trafiği ve kömür madenciliği durdu. Jharkhand, Chhattisgarh, Maharashtra, Andhra Pradesh ve Batı Bengal'de de grev büyük bir katılımla gerçekleş-tirildi ve ülkede büyük yankı uyandırdı.

Maoistler: Hükümetle görüşmeye hazırız: Bundan 11 ay önce, devletin, Lalgah'ta Maoistlere dönük topyekün bir imha saldırısını başlatması ve buna karşı gerçekleştirilen muazzam halk direnişinin ardından Hindistanlı Mao-istler ilk kez hükümetle görüşebileceklerini açıkladılar. Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Batı Bengal hüküme-tinin ateşkes ilan ederek silahlarını bırakması halinde gö-

Daha önce devletin Lalgah'a düzenlediği saldırılara karşı, Maoistler önderliğinde kahramanca bir direniş gösteren yoksul halk, umutlarını ve geleceğini savunmak için hazır

rüşmeye açık olduklarını duyurdu. Partinin üst düzey li-derlerinden Kishenji tarafından yapılan açıklamada, “Ateşkes ilanı edip ve silah bırakmasının yanı sıra Batı Bengal hükümeti, geçen yılın haziran ayında başlattığı saldırından bu yana tutukladığı tüm yoldaşlarımızı serbest bırakmalıdır. Bu yapılsa, görüşmeler için bir ilk adım olur. Bu üç şartın yerine getirilmesinin ardından içinde iki tarafın da yer alacağı bir komite kurulmalı. Bu komite, görüşmelere ilişkin bir ajanda belirlemeli.” dedi ve ekle-

di: “Hükümetin silah bırakmayı reddetmesi durumunda görüşme gündemi kendiliğinden ortadan kalkmış olur ki, bu durumda silahlarımızla konuşmaya devam ederiz.”

Maoistler'den silahlı saldırı: 17 polis öldü: Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Or-dusu, 8 Ekim günü ülkenin batısında operasyona çıkması olan polisleri pusuya düşürdü. Yaklaşık 150 Maoist geril-lanın katıldığı eylemde, 17 polisin öldürüldüğü açıklandı

Rusya, ABD'nin füze görüşmele-rinden rahatsız

Rusya Federasyonu Dışişleri Bakanı Yardımcısı Sergey Ryabkov, Rusya'nın, ABD'nin, NATO üyesi olmayan bir dizi ülke ile füze savunma sis-temleri konusunda yaptığı görüşmelerden rahatsızlık duyduğunu belirtti. “Birleşik Devletler'in füze savunma sistemleri ile ilgili yeniden değerlendirilmiş planlar hakkında görüşme-ler yaptığımızdan haberdarız, üstelik bu görüşmeler yalnızca NATO ülkeleri ile ya-pılmıyor.” diyen Sergey Ryabkov, bu süreci dikkatle takip ettiklerini ifade etti. Rusya Federasyonu Başba-kanı Vladimir Putin, Çin zi-yareti sırasında, ABD'nin başka ülkelere füze savun-ma sistemi birimleri yerleş-tirmesi konusunda, başka kişilerin değil, yalnızca ABD Başkanı'nın açıklamalarına göre durum değerlendirmesi yapacaklarını belirtmişti. ABD Başkanı Barack Obama ise, Avrupa'ya üçüncü bir birim yerleştirilmeyeceğini açıklamıştı.

Ukrayna radarları Ameri-ka'ya hizmet edecek

Ukrayna'nın, topraklarına füze savunma sistemi birim-leri yerleştirilmesi hakkında ABD ile görüşmelerde bu-lunduğu bilgisi doğrulandı. Ukrayna'nın, Washington Büyükelçisi Oleg Şamşur, Ukrayna'nın, topraklarına yeni füze savunma sistemi birimleri yerleştirilmesi hak-kında ABD ile görüşmelerde bulunduğunu bildirdi. Uk-rayna Devlet Başkanı ile Dışişleri Bakanı daha önce bu bilginin doğru olmadığını

belirtmişti. NATO ülkesi ol-mayan Ukrayna'ya ABD'nin yeni füze sistemleri yerleş-tirme isteği, Rusya Dışişleri Bakanlığı'nın tepkisine ne-den olmuştur. ABD, yeni füze savunma sistemleri için Uk-rayna'nın iki radar istasyo-nunu kullanma olasılığını gözden geçiriyor. Ukrayna'nın Washington büyükelçisi Oleg Şamşur, ABD ile Rusya'nın dünya gü-venliğini sağlama kapsa-mında birbirlerine yakınlaş-maları konusundaki deği-şimleri göz önünde bulun-durunca, Ukrayna'nın bu süreçte yer almasını “ta-mamen doğal ve yapıcı gö-ründüğünü” savundu. Oleg Şamşur'un açıklaması ile konu hakkında geçtiği-miz hafta açıklama yapan Ukrayna Devlet Başkanı ve Dışişleri Bakanı'nın ifadeleri birbiri ile bağdaşmıyor. ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Alexander Vershbow'un, ABD'nin füze savunma sis-temleri yerleştirilmesi hak-kında Ukrayna ile görüşme sürecinde olduğunu açıkla-ması üzerine, Ukrayna Dev-let Başkanı ve Dışişleri Ba-kanı böyle bir durumun söz konusu olmadığını dile ge-tirmişti. Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yuşenko ABD'den böyle bir teklif al-madıklarını ifade etmiş, Dışişleri Bakanı Petro Poro-şenko ise, Ukrayna anaya-sasına göre, ülke toprakla-rında herhangi başka bir ül-kenin askerî üssünün bulu-namayacağını belirtmişti.

Nabucco'ya bir darbe daha

Avrupa ülkelerinin Rusya'ya olan do-ğalgaz bağımlılığını ortadan kaldırması planlanan Nabucco Projesi, Azerbay-can ve Rusya arasında imzalanan gaz anlaşmasıyla önemli bir darbe aldı. Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de dü-zenlenen törende anlaşma masasına oturan, Azerbaycan Devlet Petrol Şir-keti'nin (SOCAR) Başkanı Rövneg Ab-dullayev ile Rus Gazprom Şirketi'nin Başkanı Aleksey Miller belgeleri kar-şıklı olarak imzaladılar. Abdullayev, anlaşmayla Azeri gazının yeni pazara çıkarılacağını belirterek, 1 Ocak 2010'dan itibaren Rusya'ya ilk

aşamada yıllık 500 milyon metreküp doğalgaz ihraç edileceğini bildirdi ve üretimin artması durumunda talebe göre ihracat miktarının arttırılacağını kaydetti. Gazprom Başkanı Miller de anlaşmanın Rusya ile Azerbaycan ara-sında enerji işbirliğinin güçlenmesine büyük katkı sağlayacağını söyledi. Rusya ile yapılan anlaşmaya göre, Azerbaycan'ın Hazar Denizi'ndeki Şah-deniz-2 yatakları'ndan çıkartılacak gaz Rus Gazprom şirketi tarafından satın alınacak. Rusya'ya ihraç edilecek gaz miktarının ileriki dönemlerde 6 milyar metreküpe yükselebileceği belirtiliyor.

ABD'de rekor bütçe açığı

Krize çözüm iddiasıyla piyasaya yaklaşık 13 trilyon dolar para pompalayan Amerika, tarihinin en büyük bütçe açığını verdi. Son üç yılda üç kat artan Ameri-kan mali bütçe açığı bu sene 1 trilyon 400 milyar dolar olarak açıklandı. 30 Eylül'de sona eren 2009 mali yılı için daha önce 1 trilyon 500 milyar doları geçece-ği tahminleri yapılyordu. Kon-gre'ye ekonomik veriler sunan Kongre Bütçe Dairesi tarafından hafta içinde yapılan açıklamada,

verilen bütçe açığının Gayri Safi Yurt İçi Hasılası'nın (GSYH) yüzde 9.9'una tekabül ettiği belirtildi. Aynı daire, 2008 mali yılı bütçe açığının 459 milyar dolar oldu-ğu hatırlatarak bu rakamın dahi o dönemde Amerika için rekor olduğunu dile getirdi. Kongre Bütçe Dairesi, verilen açığın, II. Dünya Savaşı'ndan bu zamana kadar, Amerikan tarihinde görül-memiş büyüklükte olduğunu di-le getirdi.

Fransa'da çiftçilerden işgal

Hükümetin tarım politikalarını protesto eden çiftçiler, 16 Ekim günü Paris'in ünlü Champs Elysees Meydanı'nı işgal etti. Meydan'da yolla-rı saman yığınları ile kapatan çiftçiler, lastik yaktı. Trafiğin durduğu eylem alanında çiftçiler tarım ürünleri fiyatlarındaki düşüşle birlikte yaşam koşullarının giderek kötüleştiğini dile getirerek, hükümetin kendilerine destek sağ-lamadığını söylediler. Çiftçiler, tarım ürünleri-nin fiyatlarının son bir yıl içinde yüzde 15 oranında düşüş gösterdiğini belirtti.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Devrim; sınıf karşıtlıklarının mümkün olmayan uzlaşmazlıklarının ya-tıştırılması, özel mülk dünyasının sivrilliklerinin sözde iyileştirilmesi, sömürü düzenin şeklen “değiş”tirilerek sürdürülmesi ile asla bağdaş-tırlamaz. Burada bahsettiğimiz, komünizm perspektifiyle devrimdir.

Devlet, toplumun sınıflara bölünmüşlüğüünün, uzlaşmaz sınıf karşıtlık-larının ürünü ve bir sınıfın egemenlik aracıdır. İnsanlık tarihinin başın-dan, ebedi ve dolayısıyla ezele kadar sürecek, tanrının “ilahi” buyru-ğu-kutsal bir vazgeçilmezlik değil, onun sınıflar biçiminde bölünme-siyle ortaya çıkmış tarihsel bir gerçekliğidir.

Komünizm için devrim; baştan itibaren bütün sınıf farklılıklarına-bun-ların dayandığı üretim ilişkilerine- bu temele tekabül eden bütün toplumsal ilişkilere ve buradan çıkan bütün geleneksel fikirlere, ala-şağı etmek üzere köklü meydan okuyuştur.

Kapitalizmden komünizme geçiş; devrimci savaşla sömürücü devlet makinasının parçalanması ve örgütlenmiş egemen güç olarak, prole-tarya önderliğinde emekçilerin iktidardan tesis edilişinden ibaret değildir. Tüm bu süreçte tekabül eden bu iktidar-iktidar olmak için ik-tidar değil, onu zorunlu kılan, sosyalizmin nesnel gelişmelerini sonu-na kadar devrimi sürdürerek aşma, iktidan-önderliği bu perspektifle amaca ulaşmada, zorunlu tarihsel araçlar perpektifiyle araç olarak doğru ele alma eylemidir. Devrimin, devrimci-sosyalist iktidar altında sürdürülmesi kaçınılmazdır.

Koşullara bağlı biçimde farklılıklar gösterebilir, komünizme yönelmiyor bunun için devrimi sürdürmüyor, proleterya ve emekçileri bu perspek-tifle Komünist parti temsilî olarak proleter iktidar dahilinde-önderliğin-de örgütlenmiş egemen güç haline getirmiyor, devrimin sürdürülmesi-nin Komünist parti çatısında öznesi kimiyorsa; iktidar-önderlik; emek-çilere yabancılaşıyor-yabancılaşmış demektir.

Gerçek devrimci kesimlerin kabul ettiği sınıf mücadelesi ve hatta daha da öte bunun proleterya devletine götürüleceğinin savunulması, komü-nizm amacı açısından kendi başına yeterli bir şey değildir. Büyük Pro-leter Kültür Devrimi ile ulaşılmış, komünist ideoloji, teori ve bilimimizin ve nitel olarak ilerleyerek üçüncü aşamanın başta gelen dersidir bu!

Bu dersi unutan, komünist olamaz, komünizme yürüyemez. Yani, ka-pitalizmden komünizme geçiş sürecine tekabül eden proleterya ikti-darını kabul etmek, komünist olmak için artık yeterli değildir. Reviz-yonizm ve reformizm çürük silahlarını kıranlar, dogmato-muhafaza-kar ufkundan ötesine geçemlidirler. Temerküz noktası budur. Neden?

Sosyalizm, antagonist sınıf çelişkilerinin, burjuvazi ile proleterya ara-sındaki sınıf mücadelesinin süreci, komünizm için devam ettiril-mesini gerektiren bir geçiş sürecidir. Eski toplumun aşılmasında sos-yalizm, devrimle ulaşılmış önemli bir merhaledir... Bu ulaşım, eskiden varolmayan ve proleterya iktidan aracıyla yaratılması ve komü-nizme gidişte kaçınılmaz adımlar gerektirir. Yürüyüşte, üretim araç-larının sosyalist dönüşümü önemli bir atılmıdır. Ne ki, bu yürüyüş atı-lımın nihayeti ve bir kesin zafer meselesinin çözümü değildir, ola-maz. Kamulaştırılma denilen sosyalist ekonomik dönüşüm, “burjuva damgayı” biçimsel de olsa tamamen aşmayan ve temelleri kapitaliz-min sosyalizme devrettiği nesnel gelişmelerle ilişkili bir vaziyet içerir. Burada bahsedilen dönüştürme temelindeki kamusallaştırılma hu-kuki beyan ve üretsel-ekonomik maddi uygulamalara rağmen, doğ-rudan toplum kontrolü ve üretim ilişkileri probleminin köklü çözü-münü sağlamamıştır. Zira kamu adına parti ve devlet kontrolü vardır. Bu zorunluluk büyük problemdir. Ve bu tehlike yeni burjuva belayı da anlamamızı gerektirir.

Durum şudur. Bir geçiş süreci olan sosyalizmde “herkese emeği ka-dar” işleyiş vardır. Burjuva hukukun sınırları halen kökünden aşılma-mıştır. Bu açıdan ekonomi ve devlette burjuva hukukunun izleri mevcuttur. Ve bunlar sosyalizm sürecinin bağrında bulunan nesnel gelişmelerinin sonuçlarıdır.

Komünist ideoloji-teori-bilim rehberlik etmez, doğru çizginin yönlen-diriciliğinde devrim sürdürülemezse, Parti ve devlet doğası gereği emekçilere yabancılaşır. Devrimi kim sürdürecektir? Elbette proleterya önderliğinde birleşmiş kitleler. Kitleler kendiliğindenci-bilingsiz halde

devrimin öznesi haline gelemeyiz. Burada bilinç ve önderliğin rolü-nü anlamak durumundayız. Kitleleri şekleştirmek; bir türü bilincin ro-lünü yadsıyan kendiliğindenci kuyrukçuluk, diğeri onlara seyriliklik rolü vererek yadsıyan sakat anlayıştır. Devrim eserinin gerçek yapı-cısı kitleler, onun sürdürülmesinin aracı olması gereken iktidarı için-deki katılımcısı ve aynı zamanda denetleyicisi olmaktan çıkarıldığın-da, artık hiçbir etiket işi kurtaramaz demektir.

Sosyalizmde de parti ve devlet, yöneten-yönetilen gelişmesinin var-lığını kaçınılmaz olarak anlatır-koşullar. Bu, sosyalizm katının Komü-nizm karşınsındaki noksanlığını açıkladığı gibi, aynı anda tarihsel zo-runluluğun ironisidir. Devrim, eskinin devrettiği bu toprağı sürekli ve bilinçli süpürme eylemidir. Bu eylemde, kitleler “bir üretim öküzü” değil, geçerli hukuk'a uygun kadaryla yönetme ve yürütmeye ka-tılımcı, dayanılacak özne olmalıdır.

Öncülük, tapuyu devralıp herşeyin sahibi bir tekel olmak değildir. Kit-leleri bütün gerici zincirlerinden kopararak, enerjilerini, insiyatif ve yaratıcılıklarını bilinçli seferber etmede (bir ikbal-menfaat-ımtiyaz efendiliği değildir). Bir anlamda bir hizmetkarlık aracıdır. Kültür Dev-rimi'nin önemli dersidir bu. Bilinmelidir ki, sosyalizmin nesnel geliş-meleri temelinde yükselen yeni burjuvazi baş tehlikenin odaklandığı yer Parti ve devlet iktidandır. Hayatın geriye dönüşler tecrübesin-de ispatladığı bu bilimsel gerçeği anlamalıyız. Nasıl bir devlet, parti ve önderlik, nasıl bir toplum sorunu geleceğe bilinçli yürümede, yarının sorunu diye ertelenecek değil, güne hükmünü geçirebilecek doğru müdahalede, dünyayı lafta değil, gerçekten değiştirmede, hayati önemde gündeldir.

Devlet, devrim, parti ve önderlik -1-

Demokrasi ve halkın yönetimdeki üstünlüğü için mücadele ediyoruz

Hindistan'ın Samkalın Teesari Du-niya isimli gazetesinde çıkan ve NBKP(M) başkanı Prachan-da'nın, Nepal'in son durumuna ilişkin önemli açıklamalarda bulunduğu röportajı sizler için çevirdik

Ülkedeki 7 politik parti ile vardığınız 12 maddelik mutabakatın yön verdiği süreç, cumhuriyetin ilanının ardından aniden kesintiye uğradı. Bunun nedeni nedir?

Teşekkürler. Önemli bir soru sordunuz. 12 maddelik mutabakatın amacı bir kurucu meclis inşa ederek demokratik bir yeni anayasa hazırlamaktır. O dönemde halk hareketinin temel hedefi, krallığa bir son vermek için ortak bir mücadele örgütlemektir. Krallığın yıkıldığı ve demokrasinin tesisi için önümüzün açıldığı doğru. Biz, acil durumdaki görevimizi başardık. Kurucu meclis seçimlerinden de en fazla oyu alan parti olarak çıktık. Dahası hükümet de bizim önerliğimiz altında kuruldu. Ancak biz, barış sürecini takip edip 12 maddelik mutabakata uygun davranarak demokratik bir yeni anayasa taslağı hazırlamaya çalışırken Nepal Ordusu'na hükmetme ve halkın yönetime taşınması konusunda önümüze engeller çıkarıldı. Biz her ne kadar hükümet olarak orduya talimatlar versek de, ordu sürekli bu talimatları ihlal etti. Nepal Ordusu Genelkurmay Başkanı talimatlara uymayı reddetti, dahası talimatlara ve talimatlar üzerinden hükümetimize, halkın seçtiği yönetime meydan okudu. Bu büyük bir sorundu. Bunun sonucunda Nepal Ordusu Genelkurmay Başkanı'nı görevden almaya karar verdim. Ancak Nepal Kongre Partisi ve Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) orduya arka çıktılar ve durum daha karmaşık bir hal aldı. Bu nedenle halen süren temel bir tartışmamız var: Nepal; halkın sivil yönetiminin üstün olduğu bir ülke mi, yoksa askeri diktatörlük mü? Biz sürekli birincisini savunduk, ancak sözünü ettiğimiz partiler ve cumhurbaşkanı sürekli ikincisinin savunucusu oldular. Fakat halkın tepkisinden korktukları için bunu, demokrasiye, barış sürecine ve demokratik bir anayasanın hazırlanmasına karşı çıkmak suretiyle alttan alta yaptılar. Dolayısıyla sürecin kesintiye uğramasının sorumluları Nepal Ordusu Genelkurmay Başkanı ve onu açık ya da gizli bir şekilde destekleyen ulusal ve uluslararası güçlerdir.

Bugüne kadarki tüm Nepal iktidarları, Hindistan'ın ağızına bakarak hareket ettiler. Sadece siz bunu yapmadınız. Yaşanan sorunlarda bunun bir payı var mı?

Sorunuz hayati öneme sahip. Evet, görünürde Nepal bağımsız bir ülke, ancak on yıllardır Hindistan'ın kontrolünde. Nepal'de, demokrasi mücadelesinin başlaması sonrasında da durum değişmedi, Nepal Kongre Partisi Hindistan'a karşı teslimiyetçi bir tutum sergiledi. Nepal Kongre Partisi lideri Koirala bağımsızlığa ilişkin küçücük bir konuşma yapmasının ardından liderlik koltuğundan indirildi! Çünkü Nepal'de kraliyeti savunan ve kraliyet yanlısı Nepal Kongre Partisi'ni taşeron olarak kullanan Hindistan böyle istedi. Ama partimiz halk kitleleriyle birlikte güçlü bir devrimci hareket açığa çıkarttı ve demokrasiyi ulaşılabilir kıldı. Tam bu süreçte ülkede yeniden sıkıntılar ortaya çıktı. Bu, tesadüf olamaz. Tesadüf değil, çünkü biz sürekli olarak Nepal'in, Hindistan'a olan bağımlılığının sona ermesi gerektiğini ve bunu yapacağımızı söyledik. Bu, ülkemizin gelişmesi için zorunlu çünkü. Ama ne yazık ki bu olmuyor. Hindistan, Nepal'i kendisinin kontrolü altında tutmakta ısrar ediyor.

Ağustos 2008'de hükümeti kurmanız sürecinde Hindistan'ın bir karşı hamlesi olmadı. Bu karşı hamle, siz, Nepal Ordusu Genelkurmay Başkanı Katwal'a dokununca yapıldı. Hindistan ile ilişkileriniz, bu nedenle mi bozuldu, yoksa Çin ile yakınlaşmanız nedeniyle mi?

Böyle düşünmüyorum. Ben ve partim bu konuda son derece titiz ve hassas davrandık. Hata yaptığımızı sanmıyorum. Çin, Nepal cumhurbaşkanını Olimpiyat Oyunları'nı izlemeye davet etmişti. Ancak henüz cumhurbaşkanı seçilmemişti ve biz hükümeti kurmuş bulunuyorduk. Bu nedenle Nepal'in seçilmiş başbakanı olarak Çin tarafından davet edildim. Davete icabet etmemem hoş olmazdı. Ki, Hindistan'a da gittim. Sorun şu ki, Hindistan ile olan eşitsiz ilişkilerin sonucu olarak Nepal'de seçilen tüm başbakanlar ilk gezilerini Hindistan'a yapmak durumunda kalmışlardır. Öyle ki bu bir gelenek haline gelmiş. Ben, bunun iyi bir izlenim bırakmadığını düşünerek ilk gezimi, davet vesilesiyle, başka bir komşu ülkeye, Çin'e yaptım. Ama elbette Hindistan ile ilgili daha ivedi bir durum olması halinde ilk gezimi Hindistan'a da yapabilirdim. Bu çok belirleyici bir şey değil. Ama Hindistan'ın yönetici eli-ti böyle düşünmedi.

Katwal meselesine gelince. Biz daima Nepal halkının taleplerine kulak verdik ve halk, güvenlik reformu talep ediyordu. Dahası, polis ve ordunun yönetim departmanının değiştirilmesini istiyordu. Çünkü Nepal halkı, Katwal'ın ülkede değişim istemediğine, iki ordunun entegrasyonuna karşı çıkacağına, yeni bir anayasayı desteklemeyeceğine inanıyordu. Bu kanaati Katwal'ın sürekli olarak demokrasiye ve hükümete meydan okuyan, kraliyet ve Hindistan yanlısı davranışları yaratmıştı. Ki, hükümetimiz döneminde hiçbir karara uymaması da halkın izlenimlerini doğruladı. Bu nedenle Kat-

wal'a yaptırım uygulamamız gerekti. Mesele budur, bu neden sorun olsun?

Katwal meselesinde liberal davranarak, onu görevden almakta geciktirginizi düşünüyor musunuz?

Bu soruyu ben de kendime sordum. Ama biz hükümeti kurduğumuzda koalisyon ortaklarımızla ayrışmadan yol almaya çalıştık. Biz denedik, ancak onlar buna yanaşmadılar. Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ile Katwal'ı görevden alma meselesini görüştük, kabul ettiler ve desteklediklerini söylediler. Madhesi Halkları Forumu da öyle. Diğer parlamenter partilerin çoğunluğu da -Nepal Kongre Partisi hariç- bunu kabul ettiler ve ben ancak o zaman Katwal'ı görevinden aldım. Tabii bunu yaparken bu partilerin iç ve dış baskıları nedeniyle kararlarından çark edebileceklerini gözardı etmedik. Nitekim öyle de yaptılar.

Hindistan bir rapor yayınlayarak, Nepal'deki iki ordunun entegrasyonunun, Halk Kurtuluş Ordusu'nun Nepal Ordusu ile birleştirilmesini zorunlu kıldığını ve HKO'nun sivilleştirilmesi gerektiğini söyledi. Giriya Prasad Koirala da bunu tekrarladı.

Tam da bu yüzden ben sürekli Koirala'nın, kararlarımıza ve süren olumlu sürece karşı çıkışlarının daha etraflı bir stratejinin parçası olduğunu söyledim. Çünkü onun her bir karşı çıkışı, aslında kurucu meclis ve yeni bir anayasanın hazırlanmasını, barış sürecinin devam etmesini hedef alıyordu. Gerçek Koirala ve gerekse de cumhurbaşkanı, ülkede gerçekleştirilmeye çalıştığımız değişikliğe sıcak bakmadılar, bakmıyorlar. Orduların entegrasyonu meselesini çarpıtmaları ve buna engel olmak istemeleri buradan ileri geliyor. Orduların entegrasyonu meselesi 12 maddelik mutabakatta hiç de onların iddia ettikleri gibi, HKO'nun halkın içinde eritilmesi olarak yer almıyor. Çok açık ki iki ordunun entegrasyonundan söz ediyorsanız, bu, iki ordunun birleşmesi anlamına gelir. Ki bu, mutabakat metninde açık olarak belirtilmiştir. Ne var ki Koirala ve Rakesh Sood gibi zatlar bunu çarpıtarak aslında sadece orduların entegrasyonuna değil, ülkenin içine girdiği

değişim ve dönüşüme de ayak diriyorlardı, halen de bu tutumlarını koruyorlar. İşte bundan ötürüdür ki, hükümetten çekilme ve gerek parlamentoda, gerekse de sokaklarda kitlelerin inisiyatifiyi açığa çıkartacak yeni bir mücadeleyi açığa çıkartma kararı aldık. Ancak buna rağmen biz, bu partilerle ortak bir hareket tesis edebilmek ve sorunu bu şekilde aşabilmek için çabalarımızı sürdürüyoruz. Parlamentoda görüşlerimiz yer almasını, tartışılmasını istiyoruz, ancak onlar bunu engelliyorlar, istemiyorlar. Çünkü onlar barış istemiyorlar. Çünkü onlar demokrasiyi istemiyorlar. Çünkü onlar halkın yönetime olmasını istemiyorlar. Çünkü onlar kendilerinin tek hakim olmasını istiyorlar.

Merkez komite toplantınızda, partiniz önderliğinde bir ulusal birlik hükümetinin kurulması kararlaştırıldı. Mevcut durumda bu nasıl mümkün olacak?

Merkez komite toplantımızda yapılan temel tartışmalarda; barış süreci içinde yer almaya devam etmemiz, demokratik bir yeni anayasa hazırlamamız, bu anayasayı hazırlayacak en geniş bileşimli ulusal birlik hükümetini partimizin liderliğinde kurmamız kararlaştırıldı. Biz bunun mümkün olduğunu düşünüyoruz. Çünkü hali hazırda parlamentodaki en büyük üç partiden birisi olan Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ile cumhurbaşkanı arasında da bir dizi anlaşmazlıklar var. Aynı şey diğer partilerin büyük bölümü için de geçerli. Yine halkın taleplerine kulaklarını tıkayan, ülkede refahı ve özgürlüğü tesis etmek gibi bir niyeti bulunmayan mevcut hükümetin halk desteği son derece zayıf. Biz tam da bu nedenle bu partilerle ortak bir hükümet kurabileceğimize inanıyoruz. Ama elbette bu partiler cumhurbaşkanının aşırı yetkilerine karşı çıkmaz, ordu sorunundaki hatalı duruşlarını değiştirmezler ise, onlarla bir hükümet içinde yer almamız.

Parlamentonun üstünlüğünün sizin en büyük şartınız olduğunu mu söylüyorsunuz?

Kesinlikle. Parlamento ya da başka bir deyişle halkın iradesinin ordu tarafından hiçe sayılması bizim açımızdan şu an için en büyük sorundur.

Partinizde süregiden iki çizgi mücadelesinde, kimin hangi çizgiyi temsil ettiğini bir yana bırakarak sormak istiyoruz: Partinizdeki bu iki çizgi nedir?

Bu son derece uzun bir konu olduğundan kısaca ifade etmeye çalışacağım. Partimizde; partinin Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) gibi parlamentarist, reformist, sağcı bir çizgiye doğru gittiğine dair kuşkular bu iki çizgiden birisini oluşturuyor. Partimizin Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ilkelerini izlediğini, bunları ülkemiz koşullarına uyarladığını, izlenen taktiklerin tamamının nihai hedefimiz olan komünizme ulaşmak amacıyla ele alındığını savunanlar ise ikinci çizgiyi oluşturuyor. Bu iki çizgi, partimizin bölünmesi, bütünlüklü bir hareket tarzı geliştirememesi anlamına gelmiyor kesinlikle. Dışardan bakıldığında böyle bir yanılgıya kapılanlar olabilir. Ancak durum kesinlikle buna ters yöndedir; partimiz her zamankinden daha fazla kenetlenmiş durumdadır. Ki son parti toplantımızda tam bir mutabakat sağlanarak, bu kenetlenme en üst seviyeye taşındı.

Sizi eleştirenler, sizin, üs alanlarını terk ettiğinizi ve Halk Kurtuluş Ordusu'nu silahsızlandırıp erittiğinizi söylüyorlar. Bu ne kadar doğru?

Bu doğru değil. Biz barış sürecine girdiğimizde bunun bize büyük getirisi oldu; monarşiyi kaldırıp cumhuriyeti ilan ettik, seçimler yapıldı, kurucu meclis oluşturuldu, seçimlerden en büyük parti olarak çıktık. Dolayısıyla ben bir zayıflık görmüyorum. HKO ve üs alanlarına gelince: HKO güçleri karargahlarındalar ve hepsi silahlı durumda. HKO'nun teslim ettiği bir kısım silahlar ise yine HKO'nun denetimi altındaki binalarda tutuluyor. Yani kimsenin kontrolüne bırakılmış değil, elimizin altında. Bu süreci eleştirenler, iki ordunun birleştirilmesi meselesini eleştirilerinin merkezine koyuyorlar. Onlar, ülkemizdeki durumu anlamakta sıkıntı çekiyorlar. Onlar devrimin dinamik gelişimini, kendisine has koşulları gözardı ediyorlar. Sahneye, dar ve mekanik bir biçimde bakıyorlar. Bizim üs alanlarındaki örgütlülüğümüzün varlığı son derece güçlü ve bu bölgeler kontrolümüz altında. Aslında ben, üs alanlarımızı daha da genişlettiğimizi ve bu noktada da bir baştan elde ettiğimizi düşünüyoruz. Ki hali hazırda üs alanlarımız ülkenin neredeyse tamamına yayılmış durumda ve bunu kitlelerin desteği ile yaptık. Bu nedenle ben, üs alanlarımızı terk ettiğimiz görüşüne katılmıyorum.

İki ordunun birleşmesi halinde, oluşacak yeni ordunun devrim sürecine hizmet etmemesi tehlikesi var mı?

Böyle bir tehlike var, ama biz halka güveniyoruz. Ben orduların entegrasyonunun gerekli olduğunu inanıyorum. Orduların entegrasyonu gerçekleştiğinde, bu, halkın mücadelesiyle olacaktır, ki bu da hanemize artı olarak yazılacaktır. Böylesi bir sürecin ürünü olacak birleşik ordu, halka hizmet edecektir. Hiç düşündünüz mü Hindistan ve ülkemizdeki Kongre Partisi gibi partiler neden orduların birleştirilmesine karşı çıkıyorlar? Sızce orduların birleşmesi halinde ortaya çıkacak yeni ordu halka karşı tavır alacak olsa, onlar bu süreçte karşı çıkırlar mı? Hayır. Onlar da orduların birleşmesi halinde, ortaya çıkacak yeni ordunun tamamen halkın yanında yer alacağını bildiklerinden buna karşı çıkıyorlar.

Sıkça vurgusunu yaptığınız ayaklanma meselesine gelelim. Bu ayaklanma için bir programınız var mı?

Ben bu ayaklanmanın Lenin önderliğinde Rusya'da yaşananandan ya da Mao önderliğinde Çin'de yaşananandan daha farklı olacağına inanıyorum. Nepal'de yeni tipte bir ayaklanma zorunlu ve gerçekçi. Diğer ülkelerdeki devrim sürecini taklit etmiyoruz, çünkü başarısız olmak istemiyoruz. Taklit, özgün koşulları görmektir, başarısız olmak demektir. Biz, ulusal ve uluslararası mevcut dengeleri, Çin ve Hindistan ile olan ilişkileri dikkate alan yeni bir ayaklanma modelini devreye koyacağız. Şu an için bundan fazlasını konuşmak doğru olmayacaktır.

Bu sürecin, karşı çıkışlar nedeniyle yeni bir silahlı mücadele sürecine neden olacağını düşünüyor musunuz?

Partimizin açıkladığı hareket programı barışçı nitelikte ve biz bu sürecin barışçıl bir şekilde devam etmesini arzu ediyoruz. Biz, demokrasi ve halkın yönetimdeki üstünlüğü için mücadele ediyoruz. Ama elbette eğer hükümet bu süreci sertlikle ve ısrarla baltalamaya çalışırsa, halkın hareketi kendisine, akacak yeni bir yol bulacaktır. Hali hazırda biz, sokakta halkın enerjisini açığa çıkartarak bu süreci tamamlamaya çalışıyoruz ve bunun başarılı olacağına inanıyoruz. Dolayısıyla şu an için silahlı mücadele gibi bir şey söz konusu değil.

Nepal için gelecek günleri nasıl hayal ediyorsunuz?

Nepal halkı kazanacak. Biz, ülkede milyonlarca yoksul insanın seferber olduğu bu devrim sürecini başarmak için çalışıyoruz. Başaracağız da.

Maoistler, çözüm için çaba sarf etmeyi sürdürüyor

Bir yandan sokak eylemlerine devam eden Maoistler, öte yandan ülkedeki diğer politik partilerle görüşerek dönüşüm sürecinin önünü açmaya çalışıyor. Bu kapsamda Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist), 15 Ekim günü ülkedeki ilk büyük düzen partisi olan Nepal Kongre Partisi ve Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ile bir toplantı yaptı. Toplantıda, ülkedeki siyasal sürecin önündeki engellerin kaldırılması için bir komitenin oluşturulmasına ve bu komitenin ortak bir hareket planı belirlmesine karar verildi. Toplantı sonrasında oluşturulacak olan kimitede BNKP(Maoist)'i temsilen Dev Gurung'un, NKP(BM-L)'i temsilen

Yuvaraj Gyawali'nin yer alacağı açıklanırken, Nepal Kongre Partisi'nin henüz komiteye kimi atayacağına karar vermediği ifade edildi. Toplantı çıkışında basına açıklamalarda bulunan Nepal Kongre Partisi sözcüsü Arjun Narsingh, ülkedeki politik tikanıklığı aşmak üzere bir araya gelen üç partinin, sonuç almaya çok yaklaştıklarını söyledi.

Toplantıya katılan Maoist liderlerden Dr. Baburam Bhattarai ise, toplantının önemli bir adım olduğunu ifade etmekle birlikte, sürecin çözümle sonuçlanması için daha evvel Maoist parti önderliğindeki hükümet tarafından görevinden alınmış olmasına karşın cumhurbaş-

karı tarafından yasalara aykırı bir şekilde yeniden görev başına getirilen Nepal Ordusu Genelkurmay Başkanı Rookmangud Katawal'ın görevinden alınması gerektiğini belirtti. Ancak diğer iki parti, bunun cumhurbaşkanına ve hükümetin kararlarını kerelerce hiçe sayan Katawal'a saygısızlık olacağını öne sürerek, Maoistlerin bu haklı talebini kabul etmeye yanaşmıyor.

Nepal'de Maoistlerin eylemleri süreci

Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist), ülke genelindeki eylemlerini sürdürme kararı aldı. Düzen partilerinin oyunları sonucunda hükü-

metten çekilmek zorunda kalan Nepalli Maoistler, bu gerici partilerin çıkarttıkları engelleri aşmak için ülke genelinde eylemler gerçekleştirmeye karar almıştı. Uzun süredir sokaklarda Nepal halkının büyük desteği ile eylemlerini sürdüren Maoistler, hükümetin ortaklaşmak için en küçük bir adım atmaması nedeniyle bu eylemlerini sürdürme kararı aldı. Cuma günü gerçekleştirilen NBKP(M) toplantısında; hükümete, cumhurbaşkanına ve ülkedeki gerici güçlerin ayak oyunlarına karşı parlamentoda ve sokaklarda verilen mücadelenin sürdürülmesine karar verildi.

Prachanda, temaslarda bulunmak üzere

Çin'e gidiyor

BNKP(M) ikinci başkanı Mohan Baidya ve partinin dış ilişkiler sorumlusu Krishna Bhadur Mahara'nın eşlik edeceği Prachanda, bu ziyaretle Çin Komünist Partisi ile ilişkilerini ve diyaloglarını güçlendirmeyi hedeflediklerini, bunun iki ülke arasındaki ilişkilere de yansıtacağını belirtti. Bu, Prachanda'nın Çin'e yaptığı ikinci gezi olacak. Prachanda daha önce de, Nepal Başbakanı sıfatıyla, Olimpiyat Oyunları sürecinde Pekin'e gitmiş ve bir dizi temaslarda bulunmuştu.

Altın Portakal'da Kürtçe filme tepki

Kazım Öz'ün Kürtçe filminin engelle karşılaştığı Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde gösterime girebilen Kürt yönetmen Miraz Bêzar'ın 'Min Dit' (Ben Gördüm) filmine tepki gördü. Filmi 'bölücülükle' niteleyen bir grup gerginlik yarattı.

Bu sene 46.'sı düzenlenen festivalde iki Kürt filminin yanı sıra Kürt yönetmenlere ait belgesel ve kısa filmler de yer aldı. Devlet tarafından bugüne kadar açılım söylemleri dillendirilip 'iyimser' yaklaşım tabloları çizilse de özünde kitleler üzerinde yaratılan ırkçı-şoven yaklaşım kendisini her alanda dışa vuruyor. Bazı kesimlerin 'Kürt' tahammülsüzlüğü ise devletin Kürtlere olan geleneksel yaklaşımının bir nevi kendisi oluyor. Altın Portakal Film Festivali'nde yaşananlar da bunun resmi niteliğinde idi. Hikâyesi Diyarbakır'da geçen ve ordu-JITEM'in kontra faaliyetlerini işleyen Min Dit'in gösterimleri sırasında ortaya çıkan gerginlikte 'vatan, millet, Sakarya' sesleri yükseldi. Bir grup, film gösterimleri sırasında salonu terk ederken, bu yaklaşım söyleşi kısmında da devam ettirildi. Kürt düşmanlığı yaklaşımını söyleşiler esnasında da sergileyen kimi seyirci, filmin Sevr sendromu ile yapıldığından başlayıp, "Bizim askerimiz bunları yapmaz, Kürdistan hayalinize ulaşamayacaksınız, bölücüler"e kadar vardı.

Yine 'Bölücülükle' histerisi

Filmin gösterimi sırasında salonun terk edilmesiyle başlayan gerilim, gösterim sonrasında söyleşinin yapılacağı salonun kafe bölümünde de devam etti. Film kadrosunun söyleşi yapacağı esnada kafe önünde biriken bir grup, "Burası Türkiye, biz bütün ülkemizi seviyoruz. Türk askerini böyle göstermeye kimsenin hakkı yok. Bu film yanlış yapılmıştır." diyerek saldırıda bulununca arbede yaşandı. Söyleşi sırasında ise söz alan bir seyirci, "Filmde nerede benim ülkem Kürdistan şeklinde bir şarkı geçiyor. Bu film tamamen bölücü emellere hizmet eden bir film. Sizler hiçbir zaman o Kürdistan hayalinize kavuşamayacaksınız" diyerek salonu terk etti.

'Yaşanan olaylara ses vermeye çalıştık'

Diyarbakır'da çatışmaların olduğu bir dönemde anne ve babasını kaybeden iki çocuğun yaşamını konu alan Min Dit'in yönetmeni Bezar, gösterim esnasında ve sonrasında gösterilen tepkilere ilişkin şunları dile getirdi: "Filmde bir bölümde çocuklar şarkı söylüyor. Şarkının bir yerinde 'Kürdistan' kelimesi geçiyor. Bundan rahatsız olanlar oldu. Ama olay çıkmadı. Aykırı görüşler vardı ama zaten bunun olması da normal. İstedikimiz de anlatılanlar üzerine

fikir yürütülmesiydi zaten. Kürdistan diye bir yer var, yani neden bundan rahatsızlık duyuluyor ki. Biz daha çok 90'lı yılları anlatıyoruz. Bugün faili meçhul cinayetler azalsa da şiddet hala devam ediyor. Eğer Diyarbakır'da yaşıyorsanız bunu daha iyi bilirsiniz. Orada hayat daha zor, daha çirkin. Bunu görmek gerekiyor. Filmle ilgili gelen ilk yorumlardan memnunuz. Yaşanan olaylara ses vermeye çalıştık. Ve kulak verenler oldu. Bu da istediğimiz şeydi; konuşarak, dinleyerek çözüm yollarına kavuşmak. Anlatılmayan, tabu olan konuları anlattığımız için tartışılması normal ama en güzel şey de tartışmak zaten." Filmin oyuncularından Hakan Karsak ise, "Sizler Filistinli çocuk için gözyaşı döktünüz, Kosovalı çocuk için döktünüz, Iraklı çocuklar için döktünüz. Size yalvanyorum, ne olur bir kez de yanı başınızdaki doğulu çocuk için gözyaşı dökün" dedi.

'Ödülümü Ceylan Önkola'a atfediyorum'

Yaşanan bu polemiklerle sona eren Altın Portakal'da, Kürt sinemacılar aldıkları ödüllerini Ceylan Önkol'a adadılar. En İyi Film Ödülü Reha Erdem'in "Kosmoz" ve İnan Temelkuran'ın "Bor-nova Bornova" filmlerine paylaştıkları, Kürt filmi "İki Dil Bir Bavul" ise En İyi İlk Film Ödülü'ne layık görüldü. Çayan Demirel'in "5 Nolu Cezaevi" isimli belgeseli ise En İyi Belgesel da-

lında altın portakal aldı. Tartışmalara neden olan "Min Dit" ise en iyi öykü ödülünü aldı.

En İyi Belgesel Ödülü'nü "Yüz Bin Kişiydiler" isimli belgeselin sahibi Metin Kaya ile paylaşan Çayan Demirel, "5 Nolu Cezaevi" ile ödül aldı. Demirel ödülünü aldığı sırada kısı bir konuşma yaparak, "Bu ödülü Diyarbakır Lice'de oyuncak yerine bomba ile oynayan Ceylan Önkol'a atfediyorum" dedi.

"İki Dil Bir Bavul" filminin yönetmenlerinden Özgür Doğan ödülünü alırken, "Bu ödülü ikinci dilini henüz öğrenemeden bir havan topuyla öldürülen Ceylan Önkol'a armağan ediyorum. Gellek spas" dedi.

"Kara Köpekler Havlarken" isimli filmdeki performansıyla En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Ödülü'ne layık görülen Volkan Sorgu da Ceylan Önkol olayına dikkat çekerek, "Benim iki kız kardeşim var, Melike ve Gizem, bu ödülü onlar için ve Ceylan Önkol için alıyorum" dedi. "Min Dit" filmindeki öykü yazarlığıyla ödüle değer görülen gazeteci Evrim Alataş da ödülünü aldıktan sonra ödülünün kardeşlik ödülü olmasını dilediğini belirterek, ödülünü Diyarbakırlı çocuklar için aldığını ifade etti.

Tiyatro Umut, umudu büyütmek için oynuyor

DERSİM- Demokratik Haklar Federasyonu'na bağlı

Dersim Demokratik Haklar Derneği (Dersim DHD) bünyesinde çalışma yürüten Tiyatro Umut, Dersim'de sanatı sokağa taşıyıp Dersim halkını tiyatro ile buluşturuyor. 2007 yılından beri amatör olarak çalışmalarını sürdüren Tiyatro Umut; Dersim'in bütün mahallelerinde, sokaklarında oyunlarını sergiliyor. Tiyatro Umut, bazen AKP'nin seçim yardımlarını, bazen Dersim halkının Munzur'da yapılan barajlara karşı eylemlerini, bazen yozlaşmayla birlikte artan aile içi şiddeti, bazen de madde kullanımının gençlik üzerinde yarattığı olumsuz etkiyi konu alan oyunlarıyla Dersim halkının sorunlarını işliyor. Umut'un, halkın sorunlarını konu edinmesi Dersim halkından yoğun ilgi görmesini sağlıyor.

Halkla birlikte üretmek

Oyunlarını mahallede sergilerken halkın Tiyatro Umut'a yoğun ilgisi dikkatlerden kaçmıyor. Özellikle yöre diliyle sunulan oyunlar halkın beğenisini kazanıyor. İzleyiciler, yok olmakla yüz yüze olan kendi ana dillerinin kullanıldığını duyunca oyunlara daha çok ilgi gösteriyor. Bazı mahallelerde kendiliğinden oyuna dâhil olan insanları bile görmek mümkün. Olanakların oldukça kısıtlı olmasına rağmen güzel ürünler ortaya çıkarabilmeleri, güzel yaratmanın parayla alakalı olmadığına çarpıcı bir örneği. Ekonomik nedenlerden dolayı oyun için gerekli araç gereçlerin neredeyse tamamı halktan karşılanıyor. Dersim'de yıllardan beri unutulmaya yüz tutmuş Zazaca, Dersim halk kültürü ile gelenek ve görenekleri Tiyatro Umut sayesinde Dersim'in hemen her köşesinde sergilenen skeçlerle hatırlatılıyor. Umut'un tiyatrosunun oyuncularını insanları hem güldürüyor, hem de düşündürüyor. Tiyatro Umut'un oyunları yoğun olarak kadınların ilgisini görüyor. Zamanlarının büyük bir kısmını ev içerisinde geçiren kadınlar, yabancıları oldukları tiyatroya çok çabuk alışıyorlar. Çünkü oyunlarda kendi hayatlarından kesitleri buluyorlar; karşılaştıkları şiddet, ev içerisindeki emeklerinin nasıl hiçe sayıldığını görüyorlar Tiyatro Umut'un oyunlarında. Kendilerini görüyorlar... Tiyatro Umut Dersim sokaklarını, köylerini tiyatro ile tanıştırdı halk için sanatı halkın sorunlarıyla birleştirip Dersim'in her tarafına yaymaya devam ediyor.

Nobel sahibini buldu!

Dünyanın "en prestijli" ödülü olarak tanınlanan Nobel Barış Ödülü, Obama'ya verildi! Nobel barış ödülleri Alfred Nobel'in vasiyeti üzerine "insanlığa katkısı bulunanlara" veriliyor! Amerika'da gerçekleşen seçimlerin ardından ABD başkanı olan siyahî Barack Obama'nın 'demokratikliği' dillere destan hale getirildi. Afganistan'da, Irak'ta hala devam eden haksız savaşların artan trajik bilançosuna Obama'nın desteğiyle yeni ölümlerin, işkencelerin, katliamların eklenmesi, ABD'nin yaşanan ekonomik krize rağmen silah ihracatını arttırmış olması, Obama'ya Nobel'i getirdi!

Atalarını köleleştirenlerin koltuklarında gerdan kıran ABD'nin Afrika kökenli ilk başkanı olan Obama'nın kazandığı ödüle ilişkin yapılan açıklamada, "Dünyada nükleer silah stokunun azaltılması çağrıları ve dünya barışı için çalışması nedeniyle 10 milyon İsveç Kronu değerindeki bu ödüle layık görüldü"ğü belirtildi. ABD'nin halen dünyanın pek çok coğrafyasında süren haksız savaşların içinde olması nedeniyle, ABD Başkanı Obama'nın ödül almasına yönelik tepkiler de söz konusu. Fakat silah tüccan babanın oğlu ve kendisi de yaptığı patlayıcıları ile fabrikalar kuran, paralar kazanan ve ölümlünden önce de Nobel ödülleri için bütçe bırakan ve bugün de yine silah sanayinde boy gösteren kalantor şirketlerce desteklenen Nobel'in barış ödülünün Obama'ya verilmesi ancak "Nobel bu sene de sahibini buldu" deditirbilir. Ödül, ülkesi Irak'taki ABD işgalini protesto etmek için dönemin ABD Başkanı Bush'a ayak kabı fırlatan Zeydi'ye verilecek değildi ya!

YÇKM yeni sezon etkinlikleri başladı

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM) sezon etkinliklerini başlattı. Yeni dönem etkinliklerini Servet Kocakaya'nın verdiği konserle açan YÇKM, Servet Kocakaya'yı sevenleriyle buluşturdu. Birbirinden güzel ezgilerini paylaşan Kocakaya, yaklaşık bir buçuk saat sahnede kaldı. Kocakaya, YÇKM ile daha önce de birlikte olduğunu, bundan sonra da olacağını ifade etti.

YÇKM'de yeni sezon etkinlikleri 18 Ekim'de 'Sonbahar', 25 Ekim'de 'Açlık' filmlerinin gösterimiyle devam edecek. Ayrıca YÇKM'deki kurs kayıtları da devam ediyor. Kültür merkezinin yeni dönemde vereceği kurslar şöyle: Tiyatro, fotoğraf, halkoyunları, gitar, bağlama, yan flüt, keman, konsertuara hazırlık, çocuk ve yetişkin koro çalışmaları.

Ekonomik krizin gölgesinde Yunanistan erken genel seçimleri

Daha genel seçimlerin üzerinden bir buçuk yıl geçmeden, Yunanistan'da uzun zamandan beri dillendirilen erken genel seçim, hükümetin aldığı ani bir kararla 4 Ekim 2009'da yapıldı.

lyice yıpranmış, ayakta durmayacak kadar güçten düşmüş bir skandallar, yolsuzluklar hükümeti olarak Yunanistan yakın tarihine geçecek olan Yeni Demokrasi Partisi (ND) hükümeti bir anlamda muhalefeti hazırlıksız yakalamış oldu. Seçim kampanyaları o kadar hazırlıksız ve oldu bittiye getirildi ki, partilerin hangi programla seçime girdiği bile pek anlaşılmadı. TV'lerdeki parti propagandaları, partilerin düellolarına dönüştü. Klasik burjuva siyaset geleceğine uygun olarak, hepsi birbirinin kirli çamaşırları üzerinden politika yaptı, tabiri caizse vuruşlar hep belden aşağı oldu.

Yaşanan uluslararası ekonomik kriz, yargıya intikal etmiş ya da kapatılmış dev skandallar (Vodafone, telekulak, muhalefetin dinlenmesi, bir bilgisayar mühendisinin şaibeli ölümü, kilise mallarının bir grup milletvekili ve papazlarla birlikte sermayeye peşkeş çekilmesi, kilise içinde ekonomik çıkar merkezli dönen dolaplar, bakan ve millet vekillerin seks skandalları) seçimler hengamesinde bir bakıma kaynatıldı, gözden uzaklaştırılmaya çalışıldı.

Son yılların yaz aylarında tekrarlanan orman yangınları ve yangınlar karşısında hükümetin acizliği (sadece 2007 yazında 23 milyon hektarlık, 2009 yazında ise sadece Attiki bölgesinde 2-3 milyon hektarlık orman kül oldu. Yangınlarda 83 kişi öldü, onlarca orman köyü haritadan silindi), hükümetin sonunu hazırladı, hükümeti "ülkeyi yönetemem" psikolojik krize soktu. Her gün gazetelerde yayınlanan kamuoyu yoklamaları, anketler baskı oluşturunca hükümet erken seçimi daha da erkene almak zorunda kaldı.

Uluslararası ekonomik krizin 1. yılı dolarken seçimlere giden Yunanistan'ın hangi şartlarda erken seçimlere sürüklendiğine bir göz atalım.

Başbakan Kostas Karamalis'in ikide bir dillendirdiği "Yunanistan ekonomisi zirhlidir, bu krizden etkilenmez" demogojisine rağmen kriz Yunanistan'ı sarmış sarmalamış durumda. Ortada krize direnecek geleneksel bir ekonomi de yok. 20 Eylül 2009'da tüm parti liderlerinin katıldığı "dibeyt" olarak adlandırılan soru-cevaplı doruk toplantısının ertesi günü beş büyük sigorta şirketi kapılarına kilit vurup iflasını açıkladı. Ve 3 bin aşkın büro emekçisi işsizler ordusuna katıldı...

Kriz Yunanistan'ı birden değil yavaş yavaş vurdu ve vurmaya devam ediyor. Yunanistan'ın geleneksel ekonomisi değil ama kayıt dışı kara para ekonomisi güçlü. Yunanistan için Kostas Karamalis'in söylediği zırh; ucuz iş gücü, sigortasız, örgütsüz, ortaçağ çalışma şartları olsa gerek. Onun da bir kırılma noktası var, onu unutup olmalı. Çalışanların %25'nin ücreti 2008'in ortalarında 750 Euro'nun altında,

%30'luk dilimin aylık ücreti ise 750-1000 Euro arasındaydı. Yani çalışanların %65'nin aylık ücreti kriz öncesi 1000 Euro'nun altındaydı. Bugün işe yeni başlayan ve "yeni kuşak" diye adlandırılan emekçilere dayatılan aylık ücret ise

kamu sektöründe 776, özel sektörde 662 Euro'dur. Çalışma saatlerinde yapılan yeni düzenlemelerle bu biraz artmakta veya azalmaktadır.

Son süreçte özellikle sözleşmeli işçi çalıştırma

oranı büyük artış göstermiş durumda ve bu, yeni çalışma yasalarıyla dayatılmaktadır. Çalışma yaşamı, rakamlarda söylendiği gibi bir kabusa, belirsizliğe, kargaşaya sürüklenmiş durumdadır. Atina metrosunda çalışan bir temizlik işçisi sözleşme gereği ancak 8 ay çalışabilmektedir. 8 ayı doldurduğunda işini bırakmak zorunda ve bu nedenle işsizlik maaşı alamamaktadır. Çünkü 300-400 Euro'luk işsizlik parasını alabilmek için 16 ay kesintisiz çalışması gerekiyor.

Çalışan kadınların %50'si sözleşmeli geçici işlerde çalışmaktadır. Ve sözleşme bittiğinde uzun süre işsiz kalmaktadırlar. %20'lik bir oranda bu bekleyiş 4 yılı geçmektedir.

Kriz öncesi 2008'in son verilerine göre işsizlik oranı %7.2 idi. 2009'un Nisan ayında işsizlik oranı %9.4'e ulaşmıştır. Çalışan erkeğe göre bu işsizlik oranı kadınlarla 1.5 kat daha fazladır. İşsizlerin %67'sini kadınlar oluşturmaktadır. Ama Yunanistan'da işsizlik oranı bu verilerin çok daha üzerindedir. Çünkü bu veriler İş ve İşçi Bulma Kurumu ve Yunanistan Sendikalar Konfederasyonu'un verileridir. Ve bu verilerin güvenilirliği son derece şüphe götürür durumda.

Krizle birlikte sadece kapanan işyerleri nedeniyle 90.576 kişi işsiz kalmıştır. Aynı dönemde işsizlik 886.100 kişiye ulaşmıştır.

İş alanlarındaki daralma esas olarak üretim sektöründe kendisini göstermektedir. Tarım, hayvancılık, tütün ürünleri işletmeciliğindeki daralma %60'a ulaşırken, ofis-büro malzemeleri üretimindeki daralma %54, giyim işletmeciliğindeki daralma %45, tıbbi malzeme üretimindeki daralma %50 gibi oranlara ulaşmıştır.

Ülke kalkınmasının gerçek dinamikleri yerine ikameci, neo-liberal ekonomik kalkınma modelinin izlenmesinin Yunanistan ekonomisinde yarattığı tahribatı istatistikler tartışılmaz bir şekilde göstermektedir. Bu tahribata, yaşanan uluslararası ekonomik krizin de eşlik etmesi, yarın olabileceklere dair son derece güçlü ipuçları veriyor. 2009'un bütçesi şimdiden tükenmiş durumda. Sosyal Sigortalar Kurumu (İKA), emekli maaş ve ikramiyelerini ödeyememekle karşı karşıya. Yunanistan devletinin dış ve iç borçları 290 milyar Euro. Küçük ve büyük işletmelerin bankalardan aldığı uzun vadeli, birleşik düşük faizli ve yine ortalama Yunanlının bankalardan aldığı ev, otomobil, eğitim, tatil vb kredilerin toplamı 300 milyar Euro'yu bulmaktadır. Yine başta Sosyal Sigortalar Kurumu olmak üzere sigorta şirketlerinin başta sağlık, işsizlik, ev, araba, taşınabilir ve taşınmazlardan dolayı sigortalara karşı yükümlülüğü 300 milyar Euro'yu geçmektedir.

Kısaca sokaktaki vergi yükümlülüğü olan her Yunanlının bankalara ortalama düzeyde bir borcu var. Alınan ev kredilerinin yaşanan ekonomik krizde geri dönmeme ihtimali oldukça yüksek. Yapımı tamamlanmış bulunan 250 bin konut satışını beklerken, inşaat sektörü rolan-

tide çalışıyor.

Rakamların büyüklüğü aynı zamanda risklerin de büyüklüğünü gösteriyor. Ekonomide dönen çarklar bir dişlinin kırılmasının zincirleme tüm sistemi bloke edeceği bir pozisyonda.

4 Ekim 2009 seçimlerini tek başına kazanan PASOK hükümeti, tasvir etmeye çalıştığımız sorunları büyük, kendisi ise küçük bir Yunanistan bekliyor.

PASOK genel başkanı ve Yunanistan'ın başbakanı Yorgos Papandreu'nun krize karşı sunduğu "yeşil kalkınma" projesi için gerekli olan 20 milyar dolarlık sıcak parayı nereden bulacağı şimdiden merak konusu. Şu kriz ortamında bu kadar büyük bir parayı emekçilerin sırtından çıkaramayacağına ve burjuva egemenler de adil olmayan vergi yasaları ile adeta vergiden "muaf" olduğuna göre geriye tek adres olarak IMF, DB gibi uluslararası finans kuruluşları kalıyor. IMF ise bu kadar büyük bir meblayı sadece batan ekonomileri tümünden kendine bağlama operasyonlarında kullanıyor. PASOK'un "yeşil kalkınma" projesi sadece kitleleri ayağa kaldıracak gibi görünüyor. Daha şimdiden 6 Aralık 2008 ayaklanmasının yıl dönümü yaklaşırken konu basında işlenmeye başladı bile.

En iyisi Yunanistan'ı izlemeye devam edelim. Dünyanın sadece kırları değil metropollerini de tutuşmaya yüz tutmuş görünüyor. Yunanistan emekçilerinin ve gençliğinin mücadele ve deneyimlerinden öğrenilecek çok şey var.

Yukarda aktardığımız koşullarda erken genel seçime giden Yunanistan Yeni Demokrasi Partisi (ND) bir dönemdir elinde tuttuğu iktidarı, 1980'den 2004'e kadar iktidarda kalan PASOK'a tekrar bırakmak zorunda kaldı. Yenilgiye uğrayan Kostas Karamalis ND genel başkanlığından istifa etti.

Bu seçimlerin bizi de yakından ilgilendiren başka bir yönü daha vardı: Yunan komünist ve devrimci partilerinin bir ittifak olarak seçime girmeleri ve büyük bir yenilgiye uğramaları. Geçen sene polis tarafından 15 yaşında bir gencin öldürülmesi ve arkasından çıkan olayların sonrasında isyana dönüşmesiyle Yunan solu tüm dünyanın dikkatini üzerine toplamıştı. Bu gelişmelerden ötürü Yunanistan solunda bir yükseliş beklenirken, bu güçlerin, dünyada ve Yunanistan'da yaşanan ekonomik krizin karşısında tutuk kalması, politika ve siyasette çıkmaza girmesi, işçi ve emekçilerden kopuk kalması ve örgütlemeye, eylemlerde daha çok cılız bir sesle reformist talepleri öne çıkartması; bu seçimlerde büyük bir yenilgi almasını kaçınılmaz kıldı. Devrimci ve komünist partiler seçimlerde büyük bir düşüş gösterirken ırkçı ve faşist parti Ortadoks Halkın Arkan Partisi (LAOS) oy patlaması yaparak parlamentodaki 4. parti olmayı başardı. Yorgos Karacafenis önderliğindeki LAOS partisi, aşırı milliyetçi, faşist, ırkçı ve yabancı düşmanı olarak tanınıyor.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Erdoğan, efendisinin son buyruklarını almak üzere ABD'ye gidip gidişatın takdimini yaptı. ABD'nin, "demokratikleşme ve açılım" adlı tasfiye sürecinin zamana yayılarak ve gerekli koşulların yaratılmasıyla "yeniden yapılanma" projesinin "sindirile" yürütülmesi gerektiğini buyurduğu, Erdoğan tarafından açıklandı. ABD güdümlü "yeniden yapılanma" projesine özellikle "Kürt açılımı" noktasında zemin bularak somutlanan ırkçı-milliyetçi temellerde yükselen komprador bürokratik büyük burjuva klik muhalefetinin, "bölinme" kabusuyla ve klik çıkarları uyarınca millî duyguları kışkırtarak, iktidar klüğünün yumuşak karnı olan Kürt ulusal meselesi üzerinden "vatan-millet-bayrak, üniter devlet" zırvalarıyla tepindiği noktanın sürecin odağından çıkarılması, dikkatlerin başka meselelere kaydırılması ve zamana serpiştirilerek muhalefetin etkisizleştirilmesi planlandı. Aynı zamanda PKK'ye de taleplerinin sınırlarını daha gerilere çekme mesajı verildi. Bu mesaj son zaman açıklamaları ile birlikte fiili saldırı ve katliamlarla desteklendi-deskleniyor. Gerilla ve şehir alanlarındaki operasyonlar, tutuklamalar, Diyarbakırspor ile ilgili provakatif gelişmeler, Ceylan Önkol'un hunharca katledilmesi, DTP'li milletvekilleri üzerinde sallandırılan "Demokles'in kılıcı" ve benzeri gelişmeler bunun birer parçasıdır. Hakim sınıflar; "Kürt ulusunun ya da hareketinin ne istediği, sorun ve taleplerinin ne olduğuyla hiç mi hiç alakadar değiller. Onların alakadar oldukları tek mesele, ABD'nin çıkarlarının daha güçlü tehis edilmesi ve buna mukabil Kürt ulusuna reva görülenlerdir. Buna uygun olarak da Kürt ulusunun iradesini tanımamakta, "çözüm" diye lanse ettiği tasfiyeciliği, imha ve inkar geleneğine bağlı olarak bildiğince yürütmektedir. Başka da bir şey beklenemezdi zaten. DTP üstlendiği siyasi, demokratik ve diplomatik vazifeye uygun olarak Kürt ulusunun bağlayıcı iradesine gelişmeleri aktarıp uzlaşma zemini olarak taleplerindeki duragı belirlledi. TC devletinin dayattığı "hiç" noktasını kabul etmedi. Dolayısıyla süreç devlet ve AKP tarafından PKK-DTP'yi boş çıkarılan içerik ve amaçla uzatıldı. Taraflar şimdiki çizgilerini çekti, karşılıklı bir süreç işleyecektir. PKK-DTP'nin taleplerinde nereye kadar gerileyeceği ya da hangi şartları kabul edeceği stratejik açıdan kesin çerçevelere sahip olmasa da mevcut durumda belli bir çizgide ısrar ettiği görülmektedir. TC devletinin ise, ABD ve bölgedeki ilgili diğer bazı gerici-faşist devletlerin

desteğini alarak topyekün yükleneceği bellidir. Hakim sınıflar süreci yavaşlatıp kendi lehine (esasta ABD lehine) olmak üzere taşları yerli yerine oturarak ilerlemeyi tasarlamaktadır. "Çözüm" pozunda gerçekte Kürt ulusu lehine denebilecek adımları söz konusu olamayacağı gerçeği saklandığı yerden dışı vurmıştır. "Demokratikleşme" teranesinde faşizmin pekiştirildiği ispatlanmıştır. Sürecin uzatılmasında, esas faktör PKK ile uzlaşma zemini şartları olmakla birlikte, hakim sınıf kliklerinin çıkarları temelindeki muhalefeti de süreci baltalayan önemli bir faktördür. Ulusal hareketin kimi taleplerindeki diri duruşu ve ilgili hakim sınıf klikleri muhalefetinin nötrleştirilmesi için süreç uzatılmaktadır. Açık ki, süreç daha yoğun pazarlıklara, tartışmalara, daha karmaşık gelişmelere ve daha keskin saldırılara sahne olarak ilerleyecektir. Hakim sınıflar arası belli bir uzlaşa yakalanarak, Kürt ulusal hareketinin boğulmasında birleşip saldırılar tımandırılacak ve ulusal hareketin tasfiyesi derinleştirilecektir. Bunda askeri saldırılar kadar, Kürt ulusunu yedeklemeye dönük yatırım ve göz boyamaya dönük "iyileştirme" adımları eşlik edecektir. Hiç şüphesiz ki, ulusal hareketin tasfiyesinde esas belirleyici olan yine ulusal hareketin duruşu olacaktır. Ancak Kürt ulusal hareketinin uluslararası konseptler ve adımlar da dahil olmak üzere çok daha yoğun bir baskı altına alınarak tasfiyesinde yoğunlaşılacağı açıktır. Dolayısıyla komünist ve devrimci hareketin daha hassas ve doğru politikalarla süreçte müdahaleci olması, ulusal hareketi hatalarında uyarma ve haklı mücadelesinde destekleme görevi öne çıkmaktadır.

Zamana yayılarak yürütülmesi planlanan bu kapsamlı süreçte, Kürt ulusal sorunu odak mesele olduğu halde, mesele bu görünümden çıkarılarak karşı reaksiyonların törpülenmesi hedeflenmektedir. MHP, CHP gibi siyasi partilerin millî duygular ve "şehitler" edebiyatıyla hortlattığı kafatasçı muhalif eğilim zaman unsuruyla yumuşatılmaya çalışılmaktadır. "Yeniden yapılanma" sürecinin yolunun açılıp düze çıkarılması için zamana yayma planın devreye sokulması gerekli görüldü. Zamana yayma planı salt zaman olgusuyla sınırlı bir politika değildir. Söz konusu zaman içinde, ulusal sorunda gerçekleştirilecek "iyileştirmeler-adımlar" parça parça işletecek ve tabi ki bunların göze batmaması için değişik gündemler yaratılarak kamuoyu meşgul edilecektir. Bu gündemlerde uluslararası anlaş-

malar ve bu alanda atılacak adımlar öne çıkarılacaktır.

TC devletinin "büyük çıkarları" olarak lanse edilecek olan ama özünde ise ABD'nin bölgedeki jandarmalığı ekseninde gelişen adımlar Türk milliyetçiliğinin susturulmasının araçları olarak kullanılmaktadır. Türkiye haritası olarak basına sızdırılan; Güney Kürdistan, Ermenistan, Kıbrıs gibi coğrafyaları içine alan harita Türk şovenizmi, yayılmacılığı ve milliyetçiliğini cezp etmektedir. Türk dilini konuşan ülkeler işbirliği toplantısı, aynı duyguları muazzam düzeyde okşamaktadır. Ki, bu Türk dili konuşan ülkeler işbirliği konseyi, uluslararası bir kuruluş olarak örgütlenmektedir. Söz konusu örgütlenmeyle, ABD'nin adı geçen ülkelerdeki etkisi arttırılıp, Rusya'nın gelişimi ve hatta AB'nin etkisi de daraltılmak istenmektedir. TC devletinin geniş bölgede Müslüman ve Türk dilini konuşan ülkeler üzerinde, ABD yararına uygun bir güç haline getirileceği görülmektedir. ABD'nin bunu destekleyip geliştirdiği açıktır. Bu girişim, her ne kadar ABD'nin geniş bölgedeki hegomonik çıkarları temelinde özellikle Rusya ve İran'a karşı geliştirilen öze sahip olsa da TC hakim sınıfları bunu TC'nin imajı için kullanmakta ve elbette belli imtiyazlar elde etmektedir. Öte yandan bunu iç kamuoyunun yönetilip yönlendirilmesinde de güçlü bir argüman olarak kullanmaktadır-kullanacaktır. En temel amaç olarak ABD'nin dünya ve bölgedeki hesaplarına uygun adımlar olan bu gelişmeler, TC'nin de bir statü edinmesi anlamına gelmekte ve TC devleti iktidar sahibi klik tarafından ABD'nin dayatması olan "yeniden yapılanma" sürecinin işletilmesinin önünün açılması için de malzeme olarak kullanılmaktadır. Bu süreçte TC'nin zorunlu olarak atacağı adımlar bu hilelerle kamufile edilmektedir. Muhalefet susturulup ABD'nin planları daha kolay hayata geçirilmiş olacaktır. "Yeniden yapılanma" projesinin yürütülmesinin takıldığı ve kafa taşı milliyetçiliğin pirim bulduğu Kürt ulusal sorunundaki ve benzeri gelişmeler, bu uluslararası adımlarla aşılmaya çalışılmaktadır.

Rusya ile yapılan enerji-gaz hatları anlaşması buna hizmet etmektedir. Ermenistan'la imzalanan protokol, Kıbrıs sorunu ile ilgili politikalar aynı şeye hizmet etmektedir. ABD'den alınması planlanan füzeler, gerekçe içeriği çarpıtılıp TC'nin güçleneceği gibi hilelerle sunularak dikkatler çekilip süreçte destek sağlanmaya çalışılmaktadır. Suriye, Irak ve Güney Kürdistan yönetimi süreçte dahil edilecek

uluslararası konseptler dar bölgede de sağlanıp gerekli amaçlara varılmak istenmektedir. Yeni haritalar ortaya atılarak sürecin büyük sonuçları ima edilerek Türk milliyetçiliği ve ırkçılığının tepkileri yumuşatılıp dikkatleri dağıtılmaktadır. Sürece dahil edilmeleri sağlanmaya çalışılmaktadır.

Tüm gelişmeler, sürecin özü ve niteliği hakkında yapmış olduğumuz devrimci tahlil ve tespitleri doğrulamakta; yasalı reformist, uzlaşmacı ve burjuva hakim sınıflara bel bağlayan anlayışların çürüklüğünü ortaya koymaktadır. Kürt ulusal hareketi ve onun ekseninde yürütülen politikalar iflas etmiştir. Devrimci politika ile reformist-oportünist politikanın arasındaki fark artık çok daha net olarak ortaya çıkmaktadır. Hakim sınıflardan "barış", "kardeşlik", "demokratikleşme" ve "çözüm" beklenemeyeceği bir kez daha kanıtlanırken, bu yanılgılı bekleyiş içinde olanların tutumlarını gözden geçirmesinin gerekliliği de kanıtlanmıştır. Kürt ulusal hareketiyle birlikte aynı politik çizgiyi takip edenlerin büyük yanılgısı açığa çıkmıştır. Kürt ulusal sorununda gerçek çözümün proleter devrimci çizgi önderliğinde sosyalist çözümler mümkün olduğu, "çözüm" demagogisiyle hareket eden TC devletinin tasfiyecî emelinin ve tüm gerçekliğinin bu gerçeği göremeyenlerin gözleri önünde netleşmesiyle bir kez daha doğrulanmıştır. Demokrasi sorununun devrim sorunu olduğu, bunu anlayamayanlar için yeniden teyit edilmiştir. Burjuva yasalılığın köküne asit suları bir kez daha dökülmüştür. Her şeyin ABD'nin dünya projesine tabi olarak geliştirildiği ve emperyalizm ile usakların çıkarılmasının asla ezilen ulus ve halkların çıkarlarıyla uyum sağlamadığı açığa çıkmıştır.

"Demokratikleşme" ve "açılımın" altında ABD'nin yer edinerek dünyaya hükmetme planı saklanamaz biçimde ortaya çıkmıştır. Hakim sınıfların peçe altındaki gerçek yüzü her geçen gün daha da belirlenmiştir. İşleyen süreç, yanılgılı hevesleri boş çıkarmış, "demokratikleşme" oyunu cazibesini kaybetmiştir. Bundan sonra kopuş daha keskin olmalı, saflar daha net belirlenmelidir. Yasalcı reformizm başta olmak üzere, oportünist siyasetin temasına yer kalmamıştır.

Emperyalist çağda açılan gedik: EKİM DEVRİMİ

1917 Ekim Devrimi'nin Rusya'da zafere ulaşması dünyada işçi sınıfının mücadelesine, teori ve pratik-taktiğine büyük katkılar sağladı. Tarihe iz bırakan, ileriye atılmış bu dev adımı; sığrama yapan bu toplumsal devrimci şahlanmanın tarihi önemini hiç kimse Lenin kadar iyi anlayamazdı. Engels'in deyişiyle "tam bir devlet sayılamayacak" olan Paris Komünü'nden sonra ilk defa Komün'den daha uzun yaşayan sosyalist bir devlet doğmuştu. Dünyada Ekim Devrimi'nin sınıf mücadelesine bıraktığı muazzam kazanımın etkisini inkar edecek bir tek devrimci bile olamaz. 20. yüzyılda burjuva parlamentarizminin tamamlanmış gelişimi üzerinde proleter devrimler çağının başladığının pratik ve teorik zaferidir Ekim Devrimi.

Ekim Devrimi; Rusya'da eski dünyanın yıkılması ve yeni bir dünyanın yaratılmasıdır. Enternasyonal anlamda ise yeni doğacak olan yeni dünyaların ideolojik-politik-siyasi kılavuzu olarak tanımlanabilir. 20. Yüzyılda Leninizm olarak proletaryanın evrensel teori ve pratiğinin zaferidir. Bugün devrimci iktidar uğruna mücadelede deneyimleriyle dünya proletaryasına ve öncülerine bıraktığı engin mirasla yol göstermeye devam ediyor. Ekim Devrimi'nin aklı ve ruhu Bolşevizm'dir. Marksist bilgi teorisinin canlı ruhu... Dünyayı sadece yorumlama değil, ama onu en cüretkâr bir şekilde değiştirmenin somut ifadesidir. Komün öylesine büyük dersler bırakmıştır ki burjuvazinin hile, entrika ve saldırıları boşa çıkarılmış; küçük burjuva devrimciliği, sınıfsal uzlaşmacılığı mahkûm edilmiş, proletaryanın iktidar olma bilinci ve

pratiğinden taviz verilmemiştir. O zamana kadar "iktidarın bir elden diğer ele geçme" şeklindeki Avrupa devrimleri geride kalmıştır. Marks'ın bıraktığı temel teorik ilke gerçekleşmişti: Eski burjuva-feodal devlet aygıtı devralınmamış, paramparça edilmişti. Proletarya diktatörlüğü emperyalist çağda gedik açarak tarih sahnesindeki yerini aldı.

Ekim Devrimi tüm revizyonist sapmalara karşı tek ülkede proletarya diktatörlüğünün kurulabileceğini pratikte kanıtlamıştır. Keza emperyalist güçler arasındaki savaşım ve çelişkilerden nasıl yararlanılabileceğine dair önemli bir deneyim bırakmıştır. Ekim Devrimi'nin dünya ölçeğindeki önemine gelirse: Ekim Devrimi zafere ulaştıktan sonra Rusya ile sınırlı kalmadı. Emperyalist savaşın ezilen dünya halklarına ve uluslarına bıraktığı acı, gözyaşı ve ölüm atmosferinde yayıldı. Devrim; emperyalist bağları içerde parçaladı, gizli anlaşmaları açıkladı. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH)'nı tanyan tek devrimdi. İlhak ve işgalleri reddetti.

Ekim Devrimi'nin etkileri şunlardır:

- 1-Emperyalizme karşı savaşın başladığını ve emperyalizmin yenilebileceğini kanıtladı.
- 2-Doğu'daki sömürge ve yarı sömürgelerdeki emekçi halk kitlelerini uykudan uyandırdı. Dünya emperyalizmine karşı halklara ve ezilen uluslara savaşma çağrısı yaptı.
- 3-Emperyalist savaştan yayılmacılık, ilhak ve işgal-lerden kurtulmanın tek yolunun devrim olduğunu

dünya proletaryasına gösterdi.

4-Ulusal sorun yerel bir sorundan çıkıp emperyalizme karşı savaşma ve ondan kurtulma sorununa evrildi. Devrim, ulusal sorunda yeni bir hareket dönemi açtı. Emperyalizmin boyunduruğu parçalanmadan, ezilen ulusun kendi burjuvazisi devrilmeden, işçi ve köylülerin iktidarı kurulmadan ezilen uluslar kurtulamazdı.

Yani ulusal sorunda; işçi ve köylüler ulusal boyunduruğa karşı savaşmakta, içinde emperyalist burjuvazinin yerli maşaları olan ezen ve ezilen ulusun kendi işbirlikçi burjuva-feodal sınıflarına karşı kararlı mücadeleye ederek iktidarlarını yıkmak zorundadır. Ulusal kurtuluşun komünist kavranışını gerçekleştiren ve bize yol gösteren kılavuzdur Ekim Devrimi... Dünya proletaryası, ezilen halkları ve ulusları bugün emperyalizmin azgın saldırıları altındadır. Dünya yeni savaşlara, işgallere, emperyalistler arası tam hız silahlanarak yakınlaşıyor. Devrimci komünizm burjuva parlamentarizmin sahte barış, özgürlük ve biçimsel eşitliğin artık çok iyiye gitmediğini iyi bilmektedir. Bu da devrim yolunda daha kararlı, cesur, atılgan olmayı öğretiyor. Bugün Kürt ulusuna takılan zulüm boyunduruğunu kırmak Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, köylülük ve geniş halk kitlelerinin ortak devrimci iktidarının kazanılmasından geçer.

Halk Savaşı'nda yitirdiklerimiz

Kızılköy Köyü Çatışması

Dersim'in Mazgirt ilçesi Kızılköy Köyü'nde Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları pusuya düşer. Gerillalar ile devletin kolluk güçleri arasında çatışma yaşanır. Çatışma sonrasında 26 Ekim 2004'te Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıları Orhan Gül, Elif Aslan ve Hasret Kaanaslan ölümsüzleşir.

Orhan Gül: Çocukluğundan beri Maoist partiyle içli dışlı olan Gül, ortaokul yıllarında partinin sempatisini alır. Uzun bir süre Çukurova bölgesinde faaliyet yürütür. 1997 yılında Adana'da tutsak düşen Orhan Gül, kaldığı Ceyhan Antep Özel Tıp ve Sincan F Tipi Hapishanelerinde direniş bayrağını hep yükseklerde tutar. 2000 ölüm orucu direnişinde 1. ekipte yer alır. Yeter Güzel, Cemal Keser ve diğer komünistler gibi o da devletin tahliye rüşvetini kabul etmeyerek, 2001 Ekim'inde tahliye olduktan sonra ölüm orucu direnişine Alibeyköy'de devam eder. Gül örgütlü mücadele ve yaşamından bir an dahi kopmaz. 2002'de gerçekleştirilen Maoist Parti 1. Kongresi'nde parti üyesi olur ve Doğu Dersim Alt Bölgesi'nde yer alarak Mazgirt bölgesinde siyasi komiserlik görevini yürütür. Orhan Gül ölümsüzleştiğinde parti üyesi ve Dersim Bölge Komitesi üyesiydi.

Elif Aslan: Dersim doğumlu Elif, 2003 sonbaharında gerillaya katılır. Gerillaya katılmadan önce yerel faaliyet yürüten Elif, 2004'te parti üyeliğine getirilir. Elif Aslan ölümsüzleştiğinde parti üyesi ve halk Ordusu savaşçısıydı.

Hasret Kaanaslan: "Ne kocamın karısı, ne de babamın kızım" diyen Hasret, evli ve çocuğu olduğu halde terdihini gerçek kurtuluş ve özgürlük mücadelesinden yana koyar, gerilla mücadelesine katılır. Mazgirt bölgesinde faaliyet yürüten Hasret, ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu savaşçısıydı.

Mercan Dağı Çatışması:

Mehmet Doğanoglu komutasındaki gerilla birliği bir istihbaratı değerlendirmek üzere harekete geçer. Erzincan Mercan Dağları'nda pusuya düşen gerillalar ile devletin kolluk güçleri arasında çatışma çıkar. 29 Ekim 1994'te yaşanan çatışmada Mehmet Doğanoglu, Nihat Aydın ve Daimi Kişin ölümsüzleşir.

Mehmet Doğanoglu: Mücadeleye katılmadan önce Halkın Yolu sempatisidir. 1991 yılında parti birliğinden önce, Konferans kanadında örgütlenir. OPK sonrasında parti üyeliği onaylanır. Askeri yöndeki yetenekleriyle öne çıkan Doğanoglu, ölümsüzleştiğinde parti üyesi ve komutandı.

Daimi Kişin: Mücadeleye lise yıllarında başlar. Devrimci faaliyetlerinden dolayı okuldan atılır. İstanbul'da parti taraftarı olarak faaliyet yürütür. 1993'te gerillaya katılır. Ölümsüzleştiğinde parti üyesi ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Nihat Aydın: Mücadeleye katılmadan önce Halkın Yolu sempatisidir. İlk gerillaya katılma isteği, sağlık durumunun iyi olmaması nedeniyle geri çevrilerek, istihbarat-ajitasyon-propaganda alanındaki görevlendirilir. Askerliği yüzünden aranın duruma düşen Aydın, yakalanarak askere götürülür. Fakat firar ederek, Nisan 1994'de gerillaya katılır. Ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu savaşçısıydı.

Mehmet Yeşil: Mücadeleye 1980'de başlar. 12 Eylül faşist darbesinden sonra aranır. 1986'da gözaltına alınan ve her türlü işkenceye rağmen başı dik çıkan Yeşil'in gözaltı süresinde çenesi ve kaburgaları kırılır. 1993'te PKK gerillaları tarafından 3 yakınıyla kaçırılan Yeşil, 24 Ekim 1993'te katledilir. Katledildiğinde ileri sempatisini ve milisti.

Huriye Çıtak: 19 Mayıs Üniversite'nde öğrenciyken 1990'da gerillaya katılır. Huriye Çıtak'ın da içinde bulunduğu bir gerilla birliği köye innmek ister. Pusuya düşen gerillalar ile devletin kolluk güçleri arasında çatışma çıkar. Çatışmada Çıtak ölümsüzleşir. Ölümsüzleştiğinde parti Askeri Üyesi

ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Tekin Çakmak: 1980 yılında Dev Sol saflarından Maoist parti saflarına geçer. 30 Ekim 1983'te Hozat'ta devletin kolluk güçleriyle girdiği çatışmada sağ olarak yakalandıktan sonra işkencece katledilir. Çakmak ölümsüzleştiğinde, partinin sempatisiniydi.

Osman Özcan Doyuranlar: Maoist Parti'yle 1980 öncesinde tanışan Özcan, 1982 Haziran'ında gözaltına alınır. Kısa bir süre sonra tekrar gözaltına alınan Özcan, Ekim 1982'te Edirne'de yoğun işkenceler sonucunda katledilir. Özcan ölümsüzleştiğinde parti sempatisiniydi.

Yaşar Yiğit: 1977'de Maoist Parti'nin düşünceleriyle tanışarak, onun safında mücadeleye başlar. Ali Geçgel ve İbrahim Kara'nın ölümsüzleşmesi üzerine yoldaşlarıyla yaptığı eylem sonucunda jandarmayla çatışmaya girer ve başından yara alır. Yaşar Yiğit, Maltepe Süreyyapaşa Hastanesi'nin karşısındaki ormanlık alanda 30 Ekim 1980 tarihinde bomba eğitimi sırasında bombanın elinde patlaması sonucunda ölümsüzleşir. Yiğit, partinin ileri sempatisiniydi.

Halil İbrahim Kater: İzmir'de devrimci düşüncelerle tanıştıktan sonra, Buca Lisesi'nde lise öğrenci içinde faaliyet yürütür. Orhan Bakır'ın kaçırılması eyleminde yer alır. Bu olaydan sonra aranın duruma düşer ve Urfa'ya gider. Burada parti aday üyesi olarak gerilla biriminde yer alır. Kater Siverek'te kaza kurşunu sonucu ölümsüzleşir.

Mustafa Kemal Alpınar: Maoist Parti sempatisini olarak, doğduğu yer olan Afyon'da devrimci faaliyet yürütür. 18 Ekim 1979'da kalabalık bir faşist grubun saldırısıyla katledilir.

Gıyasettin Yörük: Parti sempatisini olan Yörük, 24 Ekim 1978'de faaliyet yürüttüğü İstanbul'da sivil faşistlerce katledilir.

Hasan Yaşar: Devrimci düşüncelerle lise yıllarında Halkın Yolu saflarında tanışır. Liseyi bitirdikten sonra çalışmak için İzmir'e gelir. Ve burada Maoist Parti'yle ilişki kurar. İzmit-Gebze arasındaki otoban yapım şantiyesinde puantör olarak işe girerek, siyasal ve sendikal çalışmalar yürütür. İşçilerle birlikte çeşitli grevlerde yer alır. 24 Ekim 1979 günü iş çıkışında, maasını almaya gittiğinde, muhasebecinin "maasını şantiye merkezinden alacaksınız" demesi üzerine, patronların kendisine kurduğu tuzaktan habersiz parasını almaya giderken, faşistler tarafından katledilir. Hasan Yaşar'ın faşistler tarafından katledildiğini duyan işçiler ve halk, iş bırakarak, otobanı trafiğe kapatıp polisle çatışır.

Haklarında bilgi olmayan ekim ayı şehitleri: Müslüm Akyol, Hüseyin Toraman, Hüseyin Şahin, Ahmet Kırılgaç

Özgür Kemal Karbulut: 1989 yılında lise öğrencisiyken TKP/ML'nin düşünceleriyle tanışır. Kısa bir süre sonra TMLGB'de örgütlenerek 1992'de profesyonel faaliyete katılır. İstanbul TMLGB faaliyetinde üniversite komitesi, il komitesi gibi birimlerde görevler alır. 1995'te gözaltına alınır. 1996'da hapishaneden çıkar çıkmaz gerilla faaliyetine katılır. Karadeniz 2 No'lu Bölge Komutanlığı'na bağlı faaliyet yürütür. 20 Ekim 1997'de bir görevi yerine getirirken Amasya'nın Taşova ilçesinde ihbar edilerek bir yoldaşı ile birlikte kuşatılır. Düşmanın "teslim ol" çağrılarına silahıyla yanıt veren Özgür, çatışmada ölümsüzleşir. Özgür'ün ihbarcısı ise daha sonra TIKKO tarafından cezalandırılır. Özgür ölümsüzleştiğinde TKP/ML aday üyesi ve TIKKO savaşçısıydı.

Aslan Yıldız: TKP/ML taraftarı olan Aslan Yıldız, kontrgerilla tarafından kaçırılarak Ekim 1994'te katledilir.

Ercan Eser: TKP/ML sempatisini olan Ercan Eser, 22 Ekim 1998'de İstanbul Kağıthane yolu üzerinde geçirdiği trafik kazası sonucunda hayatını kaybeder.

26 Ekim 2004'te ölümsüzleşen Elif, Hasret ve Orhan'ın anısına

Emsalsiz aşkların peşinde koşan,
Yüreği devrim ateşiyle kavrulan
O güzel çocuklara:
Sen ki bilirsin kır çiçekleri
Kıydılar sana
Hangi rüzgâr dağıtırsa dağıtsın
Düştükleri yerde yeniden çoğalsın kır çiçekleri
Taşla taşça sardı baharı
Yağmurun hüznüyle solan
Güneşin ışınlarıyla parlayan
Ve güneşin suları öptüğü an
Özgürlük rengine haykırarak
Ve bir kardelen direngenliğiyle doğrularak
Munzur'larda, Toros'larda, Karadeniz'lerde
Elifçe, Orhanca, Hasretçe
Yeniden çoğalsın kır çiçekleri (!)

Ölümsüzlüğünüzün 5. yıldönümünde sizleri saygıyla anıyoruz. Sizleri unutmadık, unutmayacağız. Kahrolsun faşizm, yaşasın Halk Savaşı! Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Bugüne kadar büyükler çocukları-nı, “aman bir meslek sahibi ol da kendini kurtar” diye cesaretlendi-rirdi. Ama yaşananlar gösteriyor ki, meslek sahibi olmak da ‘kendi-ni kurtarma’ya yetmiyor. Halk de-yişine göre, “kolda altın bilezik” olan meslek, bazen büyük bir kaygı gerekçesine dönüşebiliyor.

Meslek sahibi olmanın dahi fazla hükümünün kalma-dığını görmek için, öğretmen atamalarına bakılabilir. Bugüne kadar, “prestijli” ve “kutsal” bir meslek olan öğretmenlik, şimdilerde yapana da, yapamayana da dert olmuş durumda.

Mevcut eğitim sistemine göre, Eğitim Fakültesi’nden mezun olmak veya Fen Edebiyat Fakültesi’nden mez-un olarak formasyon almak, öğretmen unvanını ka-zanmak için yeterli görünüyor. Ancak, yıllarca emek sarf ederek ve “canın yongası” olarak kazandığınız pa-raları bir çırpıda döküp saçarak sahip olduğunuz bu unvanın gerçek karşılığı; “ışsız öğretmen” olmak.

Çalışan öğretmen olmak, oldukça zor!

Öncelikle, devletin kendi okulunda verilen eğitime güvenmemesinden midir bilinmez, üniversiteyi bitir-menize rağmen, yeterliliğinizin bir kere daha sınana-cağı Kamu Personeli Seçme Sınavı’na girmeniz ve di-ğer öğretmen adaylarıyla kıyasıya yarışmanız gere-kecek. Eğer kadrolu olmak için yeterli puanı alama-mışsanız, karşınıza iki seçenek var: Sözleşmeli veya ücretli öğretmenlik...

‘Milli Eğitim değil, Milli Piyango!’

Ücretli öğretmenler, saydığımız gruplar içerisinde en dertli olanlar... Ücretli öğretmenler, kadro boşluğu olan okullarda, esnek çalışma saatleriyle, okul mü-dürünün “patronluğu” üstlendiği bir tarzla çalışmak zorunda kalırken, ayrıca, saat başına 6.1 TL gibi ko-mik bir ücret alıyorlar. Öte yandan ücretli öğretmen-lerden gitmedikleri derslerin ücretleri de kesiliyor. Bu da, ücretli öğretmenlerin hasta olduklarında bile derse gelmelerine neden oluyor. Ücretli öğretmen-likle ilgili yetki ve karar ise, tamamen müdürün elin-de. Ayrıca, ücretli öğretmen alımı da, puanlama sis-temiyle yapılmıyor, ilçe milli eğitim müdürlüklerinin insafına terk ediliyor. Bu da pek çok yerde kadrolaş-maları ortaya çıkıyor. Ücretli öğretmenlerin geneli, 15 ile 30 saat arasında çalıştırılırken, sürekli olarak işten atılma korkusunu duymusamak zorunda kalı-yorlar. Görüştüğümüz öğretmenlerden biri, mesele-yi açıklıkla ortaya koyuyor: “Milli Eğitim değil, Milli Pi-yangoi”

Ücretli öğretmenler, memur statüsünde değil, işçi statüsünde çalışıyorlar. Böylelikle sendikal hakları da ellerinden alınmış oluyor. Ayrıca, Emekli Sandı-ğı’na değil, SSK’ya yatırılan primlerinin tam yatırıl-maması da söz konusu.

Devletin Ali Cengiz oyunu

Milli Eğitim’in verilerine göre bile yüz binin üzerinde öğretmen açığı ve iki yüz otuz bin kadro bekleyen öğretmen varken, öğretmenlere kadro vermek yer-i-ne ücretli öğretmenlik gibi uygulamaların devreye sokulması, soru işaretlerini de birlikte getiriyor. Öğ-retmenler, “devlet de Ali Cengiz oyunu yaparak, ucuz işgücü mü yaratıyor?” sorusunu yöneltiyorlar. Ayrıca, atama bekleyen bu kadar öğretmen varken, “her ile bir üniversite” gibi projelerle, eğitim fakül-te-si bölümlerinin artırılmasıyla neyin amaçlandığı da merak konusu.

Eğitim-Sen bünyesinde kurulan ve geneli ücretli öğ-retmenlerden oluşan Ataması Yapılmayan Öğret-menler Platformu (AYÖP) ise, saydığımız sorunları kamuoyunun gündemine taşımak için çalışmalar yürütüyor, eylemler yapıyor, kısacası haklarını anı-yor. AYÖP, hemen hemen bütün şehirlerde örgütle-nerek, öğretmenlerin esnek çalışma saatlerine ma-ruz bırakılmasının ve işsiz kalma korkusunu derin-den duymusmalarının karşısında duran çalışmalar yürütüyor.

Ücretli öğretmenlerin sorunlarını, eğitimin sektörleş-mesinin ve öğretmene bakışın “köle”den farksız olu-şunun kanıtı olması nedeniyle, bu sayımız için önemsedik ve yaşadıkları sorunlara, taleplerine iliş-kin görüş aldık.

‘Hasta olma hakkın bile yok’

Soyadını, bahsettiğimiz işten atılma korkusuyla ver-mek istemeyen Ahmet, ücretli öğretmenliğin yevmi-yeli işçilik gibi olduğunu söyleyerek, “Hasta olamaz-sın, önemli bir işini halledemezsin. 30 saat derse girer-sin, taş çatlasa 600 lira alırsın. İşte üniversite okuma-nın, kafa yorup sinir hastası olmanın mükâfatı” diyor. Ahmet, başından geçen olayları daha biz sormadan anlatmaya koyuluyor: “Ben 23 Nisan’da görev aldı-ğım halde ücretim kesildi. Ayrıca devlet, okul öncesi öğretmenlerde usta öğreticilik kavramını ortadan kaldıırken, sayısı binleri-on binleri bulan ücretli öğ-retmenlere, ‘sen gel çalış, sende sıkıntı yok’ diyor. ‘Bize ucuz adam lazım’ mantığıyla hareket ediyor. Bulduğum yerde en az 15-20 okulda kadro boşlu-ğu olduğu halde alım yapılmıyor. Tabii, ne gerek var, değil mi? Nasılsa devletin ücretli öğretmeni var, yanı paraya çalışır. Hani diyoruz ya, ‘ücretli köle olmay-a-cağız’... Mecbur oluyoruz işte, ne yapalım. Okul bite-li iki yıl olmuş. 6-7 yıl olanlar da var. Hala evde ana-babamızın eline bakmak olmuyor ki. Hep sıkıntı, hep sıkıntı! Allah sonumuzu hayretsin!...”

Ücretli öğretmenlik:

‘Kutsal’ mesleğin parayla imtihanı

‘AKP’ye söylüyorum: 5 oy kaybettiniz’

Kerim Çolak’a deneyimlerinden bahsetmesini istediğimiz-deyse, dert yanmaya devam ediyor: “İki tane Anadolu li-sesinde ücretli öğretmenlik yaptım. Size şöyle örnek vere-yim; ilk çalıştığım okulda haftada 25 saat derse girdim ve aldığım para en fazla 650 TL idi. Sigortam 28-29 gün civar-nında yattı bir ayda. İkinci okulda haftada 22 saat derse girdim ve 600 TL aldım. Hastalığımın dolayı iki gün rapor almıştım ve bu nedenle 12 saat derse giremediğim için bu saatlerin ücretini alamadım. Bunlardan daha kötüsü, öğ-rencilerin durumu... Tam bana alışmışlardı ki, başka bir öğretmen geldi. Öğrencilerim bu durumun kendileri için çok kötü olduğunu, bana kendileri söylediler. Bakın şu an-da öğretmen ihtiyacı var ama devlet ucuzla yöneliyor. Bir maaşla 3-4 öğretmen istihdam etmeye çalışıyor. Ama unuttuğum AKP’li bakanlar, ucuz etin yahnisi pek güzel ol-maz. Ayrıca, evimizden 5 oy yerine, sıfır oy gidecek ken-dilerine. Yani beş tane oy kaybettiniz. Hem çevremdeki-leri de telkin ediyorum bu yönde.”

‘Ücretli öğretmen değil, ücretli kölesin’

Konuya ilişkin görüşünü aldığımız, ücretli öğretmen Helin Sönmez ise, yaşadıklarını şöyle anlatıyor: “Mezuniyet son-rasındaki süreçte, yaşadığımız gelecek kaygısının üzeri-mizdeki etkisiyle birlikte birçoğumuz normal dengemizi kaybettik. Psikolojimiz, ruh sağlığımız bozuldu. İlaç bile kullanıyorum. Kamu Personeli Seçme Sınavı (KPSS)’nın biç-mişi olduğu o yüksek puanı almak için binlerce TL ödeyip, dershaneye gitmek zorunda kalıyorsunuz. Zaten ucu ucu-na, büyük maddi sıkıntılar yaşayarak okulu bitirdikten sonra, bir de üstüne bu parayı vermek zorunda kalıyorusu-nuz. Sonrasında zaten, imkansız olarak görünen o barajı aşamadığınız için boş boş geziyorsunuz. Ücretli öğretmen-liğe başvurdum. Fakat bu defa da önüme Milli Eğitim en-geli çıktı. KPSS puan engeli, tek ilçe başvuru sınıfı gibi uy-gulamalarla ücretli öğretmenlik yapma hakkım da elim-den alındı. Şehrin en ücra köylerinde alacağımız üç kuruş paraya bile baraj konuldu. Milli Eğitim’in inisiyatifinde olan ücretli öğretmen alımında, eğitim mezunları yerine birçok yerde, teknik eğitim mezunları, ilahiyat mezunları, açık öğretim, işletme vb. mezunları, eğitim fakültesi mezunla-rının yerine tercih edildi. Bunların sonucunda çok rahatlık-la görebiliyoruz ki, aslında toplumun temelini oluşturan eğitim sistemi, temelden itibaren sakat bir anlayışla ilerli-yor. Ücretli öğretmen değil, ücretli kölesin zaten.” Ücretli öğretmenlerden görüş aldıktan sonra, bir de mese-lenin ilk elden muhatabı olması nedeniyle Eğitim-Sen’le kısa bir söyleşi gerçekleştirdik. Ücretli öğretmenlerin ata-malarıyla ve çalışma koşullarıyla ilgili sorunları, Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Başkanı Abdullah Karahan’a sorduk.

‘Ücretli öğretmenlik piyasa ekonomisinden başka bir şey değil’

Devrimci Demokrasi: Her şeyden önce şu soruyu sor-mak gerekiyor galiba: Nedir bu ücretli öğretmenlik?

Abdullah Karahan: Türkiye’de maalesef millî kavramı önünde olan iki kurum var: Bunlardan biri Millî Eğitim, bi-ri Millî Savunma... Buradan başlamak gerekiyor. Eğitimin millileştirilmesi ve bu millî duyguların geliştirilmesi ve bir noktaya getirilmesi...

Bizim verilerimize göre Türkiye’de şu anda 120 bin öğret-men açığı var ve ha bire eğitim fakülteleri öğretmen mez-un etmekte... KPSS ise bir kâbusa dönüştürülmüş durum-da. Başka bir yerde böyle bir uygulama yok. Siz kendi ala-nınızla ilgili bir okul bitireceksiniz, ondan sonra o diploma-nız ehliyetli görülmeyecek, yetersiz görülecek, sonra sizi yine bir sınava tabii tutacaklar. Bu sinavda da başarılı olur-sanız, öğretmen olmaya hak kazanacaksınız. Bütün bun-ları yapmanız bile, maalesef okullarımızda 120 bin açık ol-masına rağmen, kadrolu öğretmen atanamayacaksınız. Bu piyasa ekonomisinin bir göstergesidir. Özelleştirmenin bir göstergesidir. Bir işyerinde üç statüli öğretmen çalıştı-racaksınız: Biri kadrolu olacak, biri sözleşmeli olacak, biri de ücretli olacak. Şimdi kadroluyu yıl boyu istihdam ede-ceksiniz. Veya hayatı boyunca istihdam edeceksiniz. Ama ücretli öğretmeni alacaksınız, üç ay, beş ay, sekiz ay artık kafanıza ne kadar esiyorsa çalıştıracaksınız. Ücretini az ödeyeceksiniz, sigortasını hafta sonları yatırmayacaksınız, elinizde böyle –o öğretmen arkadaşlarımızdan özür dile-yerek söylüyorum- köle gibi çalıştıracaksınız. Köle işçiliği... Köle gibi çalıştırdıktan sonra da diyeceksiniz ki, A okulun-da 15 saat derse sokuyorum ben seni, B okulunda da ih-tiyacım var, git 10 saat de orada derse gir, böylece onun verimliliğini düşüreceksiniz. Biz Eğitim-Sen olarak baştan beri şunu söyledik: Hem sözleşmeliye karşınız, hem ücret-liye karşınız. Yani siz eğer öğretmen istihdam edecekse-niz, öğretmen yeterliliğine gelmiş insan sayısı elinizde faz-lasıyla var, bunları kadrolu, iş güvenceli çalıştırmanız gere-kir. Buradan başladığımız zaman, ücretli öğretmenlik ne-dir: Ücretli öğretmenlik, sadece iş karşılığı, yani girdiği ders sayısı kadar ücret alan öğretmen arkadaşlarımızdır. Bun-ların başarısını soracaksınız. Tabii ki o şartlarda çalışan, o psikolojiyle çalışan, bir yerde okul idaresinin veya ilçe ve-ya il millî eğitim müdürlüğünün inisiyatifine bırakılan bir bireyin eğitimde başarılı olabilmesi zordur. Çünkü siz ona, normal çalışma saatleri sunmuyorsunuz, normal çalışma koşulları sunmuyorsunuz. Bu koşullarda başarılı olabilme şansı sıfırdır. Bu kesinlikle eğitimin kalitesini düşürmektir, özelleştirmenin ön ayaklarını atmaktır ve ticarileştirmek-tir. Başka da hiçbir şey değildir. Bizim açımızdan olay bu-dur.

‘Amaç sendikasılaştırmak ve haklarından mahrum bi-rakmak’

Peki, bununla amaçlanan nedir? Amaçlanan, birincisi, sendikal bireyler açısından bakıyo-rum, ücretli öğretmen sendikalara üye olup, demokratik veya özlük haklarını geliştiremez. Çünkü o hakkı yoktur. Çünkü söz, karar bir idarecinin iki dudağı arasındadır. Bir gün sizin saçınızı beğenmez, ikinci gün bıyığınızı beğen-

mez, sözleşmenizi feshedebilir. İkincisi, az para ödeyerek iş yaptırır. Yani, bir nevi iş satın almadır. Aynı işi az üç-ret ödeyerek yaptırır. Üçüncüsü, kadrolaşmadır. Bin-lerce mezun varken, kendi adasını bir şekilde, bir yerde istihdam etmedir. Yani bu üç sacayağını oturtduğumuz za-man, olay kendiliğinden açığa çıkıyor.

Biz de oraya gelecektik. Son atamalarda neler yaşandı?

Son atamalarda, KPSS puanına göre, puanı yeterli olmasa-na rağmen bazı insanlar alınmadı. Ama puanı düşük olan insanlar alındı. Şimdi bu da nedir; iktidardaki siyasi parti-nin, yani AKP’nin referansıyla işe alınmadır. Atamaları ya-pan kişiler de, o ildeki idareci de, hak ettiği için orada ol-madığından, “babayığıt” birilerinin buyruğuyla orada oldu-ğu için, birilerinden gelen buyruğu yerine getirmek zorun-dadır. Yoksa kendisi de alınır. İşte bundan dolayı şu da ya-pılıyor; deniliyor ki, “imkanımız yok, kadrolu alamadık, üç-retli aldık. Bizden olursanız önümüzdeki yıl yine sizi alınız veya sizin yakınınızı alınız.” Yani bu şekilde kendine bağ-lama politikası uyguluyor...

‘Öğretmen yerine imam atanıyor’

İlahiyat, yine bir şekilde, ama bir şekilde kabul edilir, ama imam alınmıştır. Yani ilahiyatçı için diyeceksiniz ki, ilahi-yat fakültesini bitirmiştir, 5 yıllık bir okul bitirmiştir, for-masyon almıştır, öğretmenlik yapabilme ehliyeti vardır. Ama imam alınmıştır! Yani eğitimin getirildiği nokta, bu-dur işte! Orada eğitim vereceksin sen, ama bizim kadro-laşma masamızda çalışacağın için, bizim söylediğimizi, bi-zim düşüncelerimizi, ideolojimizi yayman gerekecek. Do-layısıyla senin formasyon falan da alman gerekli değil. Git orada, işte İslamcı, şeriatçı bir yaklaşım göster. Biz seni atarız böylece. Yani bakın, hiç kimsenin dinine de karşı değiliz. O zaman, halen birçok köyümüzde, “fahri imam-lar” vardır. Eğer imam atayacaksanız, köylere veya mer-kezdeki camilere gönderin. O imam arkadaşlarımız oralar-da istihdam edilir. İkincisi, kimsenin işsizlikle veya açlıkla terbiye edilmesini istemeyiz. Dolayısıyla, branşı neyse, ye-terliliği neyse, ehliyeti neyse ona göre iş istihdamı yaratıl-malı. Niye ilahiyatçı bu kadar fazla atanıyor. Bunu toplu-mun aslında iyi irdelemesi gerekiyor. Biz kendi açımızdan bunu irdeliyoruz. Bunu dönem dönem açıklıyoruz da... Ama toplumun bunu iyi irdelemesi gerekiyor. Kesinlikle biz, ilahiyat fakültelerine de karşı değiliz, imam hatiplere de karşı değiliz. Yani, bireysel özgürlükler noktasında, her-kes istediği yerde okuyabilir veya istediği şekilde giyine-bilir. Bizim öyle bir karşıtlığımız yok. Ama demokratik tarzda bir eğitim modeli oturulacaksa, bir imanın cami-de görevlendirilmesi gerekiyor, okulda değil...

‘Ücretli öğretmenlerle aynı kulvarlarda yürümeye hazırız’

Son olarak, bütün bu konuştuğumuz sorunlara karşı, ücretli öğretmenlerin mücadele alanı var mı? Eğitim Sen ücretli öğretmenlere ilişkin de bir çalışma yürütü-yor mu?

Biz bununla ilgili de davalar açtık. Ama bakın, mesela söz-leşmelerin kadroya aktarılması noktasında da kazandığı-mız dava olmasına rağmen, mahkeme kararı yerine geti-rilmiyor. Hala ücretli alınıyor veya başka şekilde istihdam alanları yaratılıyor. Biz şunu biliyoruz ve mücadelemizi ge-liştirirken de hep bunu söyledik: Biz, sendikalarımızı so-kakta kurduk, sokakta büyüttük ve hak mücadelesine bu şekilde başladık. Dolayısıyla toplumun bu kesimlerine de bizim çatımız her zaman açık. Yüreğimiz onlara açık. On-larla aynı kulvarlarda yürümeye hazırız. Biz onlara her tür-lü desteği vermeye hazırız. Her türlü çalışmayı birlikte yapmaya hazırız. Biz onları kendimiz gibi öğretmen olarak kabul ediyoruz. Eğitim emekçisi olarak kabul ediyoruz. Meslektaşımız olarak kabul ediyoruz.

‘Amaçlanan bölünmeye karşı, birlikteliği savunuyoruz’

Peki, yasal olarak sendikaya üye olma hakları var mı? Bizim kurultayımız oldu, bununla ilgili de konuşuldu. Biz bütün sendikalarımızı kurarken fiili kurduk. Yani 4688 sa-yılı yasa yoktu. İşte şu anda, güdük olarak bulunan yasa bile bizim kabul ettiğimiz bir yasa değil. Zaten zorlanarak çıkarılan bir yasadır. Bunda da mesela, onların bize kâğıt üzerinde üye olup olmamaları çok önemli değil. Sözleş-meliler gelip üye olabiliyorlar artık. Bu da mahkeme kara-nyla... Ama ücretli ya da isterse Eğitim Fakültesi son sınıf okuyan öğrenci olsun, o bile sendikanın her türlü çalış-masına katılabilir. Bu davetimiz vardır. Bununla ilgili aldı-ğımız kararlar vardır. Önümüzdeki süreçte, aldığımız karar gereği, özellikle Eğitim Fakültelerinde son sınıf öğrencileri-ne yönelik “üyeleme” çalışmamız başlayacaktır. Ve bun-dan öğrencileri geliştirme noktasında çalışmalarımız ola-cak. Bu arkadaşlarımıza da her zaman üyeliğimiz ve kapı-mız açıktır. Birlikte mücadele etme koşullarını birlikte ya-ratmak zorundayız. Yani istenilen, bölmek, parçalamak ve istendiği gibi yönetmektir. Biz de bunun karşısında birlik-teliği savunuyoruz ve var olan çatların dibini doldurmanın zorunluluğunu duyarak hareket ediyoruz.

Gazetemize açıklama vapan Kenm Çolak, “Ücretli öğretmenlik nedir?” sorumuza cevaben, şunları söylüyor: “Ücretli öğretmenlik ne midir? 30 saat derse gidersin, sigortan ayda yedi gün yatar, 500 TL maaş alırsın. Hastalanırsan paran kesilir, diğer öğretmenler ve idareciler seni küçük görür, yeni bir atama yapıldığında sana haber verilmeden ilişkin ke-silir. Hatta öğrenciler bile seni fazla takmaz. Paranın bir kısmı yolsa gider, bir kısmı öğle yemeğine... Elinde kalır 300 TL. En kötü ders programı sana verilir. Tabii ki hiç para binktremezsın.”

Dersim’de hayat, Munzur’un özgür akması için durdu

Dersim’de yapılmaması planlanan ve Dersim’in doğasını, tarihini, kültürünü yok etmeyi hedefleyen barajlara karşı Dersim halkı ve çevreciler bölgede hayatı durdurarak Munzur’a aktı.

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), il ve ilçe belediyeleri, DTP, EMEP, KESK, DISK, ÖDP, Partizan, Halk Cephesi ve ESP’nin içinde bulunduğu 37 kurum ve kuruluşun katılımıyla "Dersim’de baraj istemiyoruz” sloganıyla miting düzenlendi.

Ülkenin birçok yerinden Munzur’a akan 20 bin Dersimli ve çevre dostu, Kışla Meydanı’nda bir araya gelerek, yapımı tamamlanan ve su tutmaya başlayan Uzunçayır Barajı’nın Atatürk Mahallesi’ne ulaşan kısmına kadar yürüdü.

Yaklaşık 7 km yol yürüyen baraj karşıtları, Dersim’de hayatı durdurdu. Gençlikle, yaşlılarıyla, çocuğuyla bir olan Dersim halkı, Dersim’e baraj yaptırmama konusundaki kararlılığını bir kez daha gösterdi.

Önce destek için gelenler karşılandı

Saat 10:30’da ülkenin birçok yerinden Dersim’e gelenler il otoparkında karşılandı. Ardından otogarda kortejler oluşturularak Kışla Meydanı’na doğru yürüyüşe geçildi. Kışla Meydanı’nda bir araya gelen binlerce insan buradan Atatürk Mahallesi’ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık “Munzur’da baraj istemiyoruz”, “Munzur özgür olacak”, “Munzur’a uzanan eller kırılsın”, “Dersim onurdur, onuruna sahip çık”, “Munzur isyandır, isyanına sahip çık”, “Direne direne kazanacağız” sloganları atıldı.

Mitingin yapılacağı alana ulaşan kitle ile polis arasında arama noktasında arbede yaşandı. Polisin arama yapmak istemesine tepki gösteren Dersimliler, polis bariyerlerini yıkarak miting alanına girdi.

yerlerini yıkarak miting alanına girdi.

‘Yaşam hakkımız gasp edilemez’

Bütün ilçe belediye başkanları ve tertip komitesi adına konuşma yapan Tunceli Belediye Başkanı Edibe Şahin, “Bizler Dersim halkı olarak 1938’de katliama ve zorunlu göçe uğradık. Daha sonra 1980’lerde darbelerle yurt dışına sürüldük ve 1990’larda ise köy yakmalar ve boşaltmalarla yine göç ettirildik. Fakat her seferinde yine geri döndük. Ancak şimdi yeni bir göçle karşı karşıyayız” dedi. Sadece Dersim’in değil bütün dünyanın vahşi kapitalizmin kar hırsı yüzünden tehdit altında olduğunu vurgulayan Şahin, “Biz de çağdaş bütün halklar gibi en doğal yaşam hakkımız olan kendi topraklarımızda yaşama hakkımızın baraj-

larla gasp edilmesini istemiyoruz” diye konuştu. Şahin sözlerini Dersim halkının Munzur’a baraj yaptırmama konusunda kararlı olduğu vurgusuyla bitirdi.

‘Nehirler özgür akar

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) Munzur Koruma Kurulu adına konuşan Hasan Şen ise, “Dersim halkının haklı duruşunu desteklemek için buradayız. Ve biz bu projeyi durdurmak için gerekirse Ankara’ya yürüyeceğiz” dedi. Baraj yapılarının unuttukları bir şey olduğunu hatırlatan Şen, “Nehirler özgür akar ve Dersim halkı direne direne kazanır” dedi. Mitinge katılan sanatçılar Mikail Aslan, Ferhat Tunç, Doğan Çelik ve Metin Kahraman bölge kültürünü yansıtan ezgilerle barajlara karşı bir olma çağrısı yaptılar.

Dikmen halkı ölüm saçan baz istasyonunu kurdurmadı

ANKARA- Ülkede cep telefonlarının yaygınlaşmasıyla hemen her çatıya kurulan baz istasyonlarının yaydığı mikrodalgaların kanser dahil birçok ciddi hastalığa yol açmasının halk tarafından bilinmeye başlanmasıyla birlikte baz istasyonlarına karşı mücadele de yükseliyor. Okul, hastane ve evlerin çatısında sıkça rastlanılan ve 3G sistemiyle 1 tane olan yerde 9 tanesine ihtiyaç duyulması ile birlikte artan baz istasyonları, kurulmaya çalışıldıkları yerde halkın tepkisiyle karşılaşılıyor. Ölüm saçan baz istasyonlarından birinin de Ankara Dikmen’de Turkcell firmasının, baz istasyonunu kurma ısrarı mahalle sakinleri için bardağı taşıran son damla oldu.

deki arsa sahibi ile Turkcell firması arasında 5 yıllık bir anlaşma yapıldığı öğrenildi. Arsa sahibi mahalle halkının tepkisiyle karşılaşınca Turkcell ile yaptığı anlaşmadan vazgeçmek istedi. Ancak arsa sahibinin vazgeçmesine rağmen Turkcell firmasının, baz istasyonunu kurma ısrarı mahalle sakinleri için bardağı taşıran son damla oldu.

Mahalle sakinleri ile firma yetkilileri arasında arbede yaşandı: Mahalle sakinleri, baz istasyonun yapılmak istendiği boş arazi önünde bir araya gelerek Turkcell firmasını protesto eden bir eylem gerçekleştirdi. Bu sırada firmanın montaj ekiplerinin işe başlamak istemesi üzerine mahalleliler ile firma yetkilileri arasında

arbede yaşandı. Yaşanan bu arbededen sonra mahalle sakini Kasım Yıldırım ile firma yetkilileri, ifadeleri alınmak üzere Dikmen Polis Karakolu’na götürüldüler. Bunun üzerine mahalleli de karakolun kapısında Yıldırım’ın bırakılması için toplandı. Mahalle halkının bu kararlı ve ısrarı bekleyişleri sonucunda mahalleli Kasım Yıldırım serbest bırakıldı.

‘Baz istasyonları kamufle ediliyor’: İletişim alanını genişletmek adına her yere kurulmaya çalışılan ve insan sağlığını tehdit eden baz istasyonları ile ilgili yazılı açıklamada bulunan TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) Başkan Yardımcısı Tarkan Öden, baz istasyonlarının

kamufle edilerek halktan gizlendiğini söyledi. 3G GSM sistemlerinin yaygınlaşması ile elektromanyetik kirlilik konusundaki endişelerin arttığını vurgulayan Öden, “Mevcut baz istasyonlarına 3G sistemleri ve antenlerinin eklenmesi ile özellikle yerleşim alanlarının yoğun olduğu bölgelerde yüksek hızda veri iletimi gerçekleştirmek için çok sayıda baz istasyonunun kurulması gerektiği” açıklar” dedi. Baz istasyonlarının binalara yakın yerlerde, binaların yan duvarlarına, bina teraslarına, çatılara, aydınlanma direklerine geliş güzel bir biçimde konulmaması gerektiğini aktaran Öden, bu gibi durumlarda insan yaşamına yönelik ciddi risklerin oluşabileceğini dile getirdi.

HKO’dan barajlara karşı eylem

Haber Merkezi- 10 Ekim’de gerçekleştirilen ve Munzur’da baraj inşaatını yapan bir şirkete ait şantiyenin basıldığı eylemi Maoist Komünist Partisi (MKP) üstlendi. MKP yaptığı yazılı açıklamada, Dersim doğasını, tarihini ve kültürünü yok etmeyi hedefleyen barajların yapımının iptal edilmesi için uyarısını devrimci eylemle yinelediğini kaydetti.

Araçlar ateşe verildi

MKP önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu (HKO)’na bağlı gerilla birliği, Dersim şehir merkezine 8 kilo metre uzaklıktaki baraj şantiyesini basarak ve şirketin iş araçlarını yakarak uyarı eylemi gerçekleştirdi. Araçlar ateşe verildikten sonra çalışmaların durdurulmasına dönük kısa ajitasyon-propaganda çalışması yürütüldüğü öğrenildi. Yapılan yazılı açıklamada gerçekleştirilen eylem sonrasında gerilla birliğinin görevini tamamladığı ve herhangi bir olumsuzluk yaşamadan geri çekildiği kaydedildi.

‘Çalışmalara son verilmezse eylemlere devam edeceğiz’

Elimize e-posta yoluyla ulaşan ve Maoist Komünist Partisi-Halk Kurtuluş Ordusu-Dersim Bölge Komitesi imzalı yazılı açıklamada eylem ilişkin şu ifadeler yer verildi: “Daha önce partimiz MKP tarafından yapılan uyarıları dikkate almamakla birlikte, Dersim halkının doğanın tahrip edilmesine karşı duyarlılıkları gözardı edilerek ve yaşadığı coğrafyası kullanılmak suretiyle siyasi hesaplar güdülerek üzerinde oynanan hain oyunlara karşı baraj çalışmaları şahsında geliştirdiği haklı mücadele ve tepkisini de önemsemeyen baraj şantiyesi şirketi, çalışmalarına son vermediği takdirde devrimci eylemimizin hedefi olmaya devam edecektir.”

‘Eylem faşist devlete ve emperyalizme karşı yapılmıştır’

devletin, on binlerce Dersimli’nin sokaklardaki sesini duymadığı, demokratik tepki ve duyarlılıklarını ciddiye almadığı, halkların iradesini hiç saydığı vurgulanan açıklamada eylemin kime karşı yapıldığı şu ifadelerle dile getirildi: “Silahlı eylemimiz salt baraj şantiyesi şirketinin şahsına yönelik olmayıp, emperyalist şirketlerle el ele kirlenmelerle halklarımızda rağmen yürütülen politikaların öz sahipleri komprador faşist devlete karşıdır esasta. Eylemimiz yalnızca Dersim’deki baraj çalışmalarına dönük değil, Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında burjuva karlar uğruna doğayı yok eden doğa düşmanı tüm çalışmalara karşıdır aynı zamanda.”

‘Halklarımızın haklı mücadelesinin yanındayız’

Açıklama şu ifadelerle sonlandırıldı: “Halklarımızın yaşamını olumsuz yönde etkileyerek gerici emperyalist-kapitalist çıkarlar uğruna tahrip eden çalışmalara karşı, haklarımızın haklı mücadelesinin yanında silahlı-silahsız eylemimizle yer alacağımızı ve gücümüz oranında bu çalışmaları engelleneceğimizi açıkça beyan ediyoruz.”

Daha önce de uyarı eylemi yapılmıştı

Baraj projesine karşı daha önce de eylem olmuştu. MKP-HKO, Munzur’da doğayı, tarihi ve kültürü yok eden baraj projesine karşı 23 Ağustos 2009’da Dinar Vadisi’nde santral kurmak için yapılan şantiyeye baskın düzenleyerek uyarda bulunmuştu. Kalabalık bir gerilla birliğinin gerçekleştirdiği baskında gerillalar çalışanları toplamış, barajların neye hizmet ettiğini, hangi amaçla kurulduğunu anlatarak çalışanlarla konuşmuş ve santral yapım işletmesini ihaleyle alan şirketi hedef alarak; “Eğer bu çalışma devam ederse hem kırsal alanda, hem de şehir merkezinde partimiz bu şirketi hedef alacaktır” uyarısında bulunmuştu.

KONUK YAZAR

Mehmet Tursun

Kanun değişti, polis şiddeti patladı: İki yılda polis şiddetiyle 66 kişi öldürüldü. Türkiye’de polis şiddeti, Haziran 2007’de Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PSVK)’nda yapılan değişiklik sonucu polise ölümcül güç kullanma konusunda geniş takdir yetkisi verilmesi ve keyfi durdurma, arama uygulamasının teşvik edilmesiyle birlikte arttı, 2 yılda 66 kişi öldürüldü.

Yaygınlaşan polis şiddeti ile ilgili yapılan araştırma Haziran 2007’den bugüne İzmir, Zonguldak, Antakya, Şanlıurfa, Ankara, İstanbul, Adana, Bursa, Van ve Antalya gibi daha birçok ilde polisin silah kullandığı çok sayıda olay meydana geldiğini ortaya koyuyor.

PSVK’ya insani boyut kazandırılmadığı süreçte Türkiye’de polis şiddeti yaygın bir şekilde devam edecektir, 66. polis mağduru veya 166. polis mağduru her şeyden habersiz sırasını beklemektir.

İnsani boyut dediyimiz; uluslararası standartlara uygun olarak, ölümcül güce sadece son çare ve ancak hayat kurtarmak için gerekli olduğu durumlarda başvurulabileceği şarttır ve bu şart hiçbir kuşku ve yoruma gereksinim duyulmayacak açıklıkla olmalıdır.

Yaşam hakkı ihlallerle ilgili yeterli soruşturma yapılmaması, sorunu daha da büyütüyor. Polisin delilleri karartma, tahrif etme veya sahte delil üretmeye çalışarak soruşturmalara müdahale

etmesinin de sıklıkla görülen bir olgu olarak belgeleniyor, ilkel meslek dayanışmasının resmi mercilerce bile olağan sayıldığı ülkemizde polis, polisi soruştururusa sağlıklı ve adil bir soruşturma ortaya çıkar mı?

Baran Tursun davasında olaydan ancak 4 saat sonra savcıya haber verildi, olay yeri inceleme ekibi, kendileri gibi polis olan arkadaşlarının olayını soruşturdular. Olayı soruşturanlar, soruşturmaya tabi tutuldular, zira suçu ve suçluyu tespit etme ekibi, sahte belge düzenlemekten tutun da yalan tanıklığı, suçu bildirmekten tutun da trafik kazası raporu düzenlemeye kadar har türlü kanunsuz işleri yapmaktan yargı önüne çıkarttı. Olay yeri inceleme ekibinin, sahte belgeden yargılandığı bir davanın delillerini topluyor olmasının sonuçları vahim bile olsa ülkemizde olağan sayılıyor.

Savcılık soruşturmaları aylarca, hatta bazen yıllarca sürebiliyor ve genellikle takipsizlikle sonuçlanıyor. Kovuşturma başlatılsa bile davalar yıllarca devam ediyor ve mahkumiyet oranları ise son derece düşük. Mahkumiyet karar çıktığında ise nadiren hapis cezası veriliyor.

Başta durdurma ve arama ile kuvvet kullanma yetkisi olmak üzere, Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu’nun nasıl uygulandığını izleyecek ve değerlendirecek bir sistem yoktur.

Polise karşı etkin önlem yok

Polisin görevini kötüye kullanması halinde, suçluların yargılanmasına yol açacak nitelikte soruşturma yürütme yetkisine sahip etkin bir bağimsız polis şikâyet biriminin olmaması şiddette eğilimli polisin iştahını kabartıyor. Polisin durdurma, arama yetkisini kullandığı zaman durdurulan kişiye ismi ve sicil numarası ile durdurma sebebinin söylemesi gerekirken bunların hiç birini yapmıyor. Vatandaşın polisten kimlik sormasını polis ‘hakaret’ olarak algılıyor.

Durdur, vur, öldür

Ölümcül güç kullanımının son çare olarak ve yalnızca gerektiğinde hayat kurtarmak için kullanılabileceğinin yasalarda net olarak ifade edilmemiş olması ‘durdur, vur, öldür’ eğiliminde olan polislere sonsuz cesaret vermektedir. Oysa polis yargı gücü değildir. Yani polis insanlara ceza veremez, insanları yargılamaz. Polis ahlaksal ve ideolojik kaygılarını işine yansıtamaz. Polis öfkesini işine karıştırmaz. Eğer yaparsa o da yasa karşısında zanlı olur, suç işlemiş olur.

Şimdi bir insan bunları anlayacak kadar zeki değilse, bu görevi hakkıyla yapacak kadar cesur ve yiğit değilse ve “sağlam sınırlara” sahip değilse polislik yapmamalıdır. Yani “bana taş atıyor ben ona gül mü atacaktım” diyemez. Belki gül atmayacaktır

ama şiddet de uygulamayacaktır.

Ya o cipte bomba olsaydı diyenler

Baran Tursun olayında; "ya cipte bomba olsaydı" diyenler, bisikletleriyle gezerlerken, Antalya’da öldürülen Çağdaş Gemik ve Şanlıurfa’da öldürülen İbrahim Halil Çoban için; "ya o bisikletlerde bomba olsaydı" diymiyorlar.

Parkta otururken polis teknesiyle öldürülen Feyzullah Ete için; "ya terörist olsaydı" diyecek kadar ahlaki değerlerden uzaklaşmışlardır.

Görüştüğümüz polis şiddeti mağdurları bize sık sık polisin kendilerini ‘dokunulmaz’ gördüğünü söyledi. Bu algı ancak yasaları ihlal eden polislerin cezalandırılmasıyla değişebilir. Ancak maalesef ki kısa vadede bu mümkün değil. Cınayet işleyen her polis mahkemelerde; “Ben görevimi yaptım” diyebilecek kadar kendinden emindir!

Polis yetkilileri, her olaydan sonra kendilerine göre bir savunma getiriyor. Ancak bütün bu mazeretlerin kamuoyunun vicdanında inandırıcı bulundugunu söyleyebilmek zor.

Son dönemde bu tür ihlallerin sayısında belirgin bir artış var. Bu artış, polisin hangi noktada ve dozda güc kullanabileceği ve hangi hallerde silaha davranabileceğini belirleyen kurallardan uygulamasında ciddi sorunların varlığına işaret ediyor.